

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTRIGUE

SMOKY MOUNTAINS MYSTERY

LENA DIAZ

Harlequin

INTRIGUE

SMOKY MOUNTAINS MYSTERY

LENA DIAZ

Harlequin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"Kabine gir," diye bağırdı Lance. "Ben seni korurum."

" koruyacağız."

Kaşlarını çattı ama tartışacak zaman yoktu. İkisi de tabancalarını ağaçlara doğru ateşleyerek merdivenleri hızla çıktılar ve evin içine daldılar. Bu kez kapıyı çarparak kapatan ve kilidi çeviren oydu.

Lance onu ön pencerelerin altından yere çekti. Kurşunlar ön kapıya çarparken vücudunu kendi vücuduyla örttü.

Keira onu itti, ağrıyan kaburgaları acı içinde çığlık atarken bile ciğerleri onun sıkı tutuşu altında hava almak için zorlanıyordu. "Polis olduğumu biliyorsun, değil mi?" Kelimeleri zorla çıkardı, sonra acı dolu bir nefes daha çekti.

"Kendimi savunabilirim. Bırak beni."

"Bir kadın benim için kurşun yerken sinecek değilim." Küfrederek

onu itti.

Güldü. "Belki de bir denizci olmalıydın. Bu güzel ağızdan çıkan kelimeler çok tuzlu."

"Sence bu komik mi? İnsanlar bizi öldürmeye çalışıyor."

"Bu ilk değil. Son da olmayacak."

Dumanlı Dağlar Gizemi

Lena Diaz

 Harlequin
INTRIGUE

Lena Diaz Kentucky'de doğdu ve Kaliforniya'da da yaşadı, Şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşadığı Louisiana ve Florida. Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Amerika Romantizm Yazarları Altın Kalp® Ödülü finalistı olan yazar, aynı zamanda prestijli Daphne du Maurier Gizem / Gerilim Mükemmellik Ödülü'nü de kazanmıştır. Lena hakkında en son haberleri almak için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Lena Diaz Harlequin Intrigue

tarafından yazılan kitaplar

Tennessee'de Bir Faili Meçhul Hikayesi

Prescott Dağında Cinayet Seri

Katil Faili Meçhul Davası

Dumanlı Dağlarda

Sakladığı Sır

Dumanlı Dağlar Mezarlığı

Dumanlı Dağlar Gizemi

Adalet Arayıcıları

Kovboy Ateş Altında

Ajan Kuşatma

Altında Katil

Komplosu

Ölümcül İkili Oyun

Harlequin.com'daki Yazar Profili sayfasını ziyaret edin.

KARAKTER KADROSU

Lance Cabrera-Bitmemiş İşler adlı özel bir şirkette çalışan bir faili meçhul dedektif. Lance'in gizli geçmişi peşini bırakmaz ve değer verdiği herkesi tehlikeye atar.

Keira Sloane, küçük bir kasabadaki polis departmanının kendisine dedektif olma şansı vermemesine sinirlenerek, gizlice çözülmesine izin verdikleri bir davayı üstlenir. Kanıtları Lance Cabrera'ya kadar takip ettiğinde dava kızıdır.

Ileana Sanchez-Lance, eski kız arkadaşı Ileana'yı yıllardır görmemiştir. Birdenbire sahneye geri döner, gerginliğe neden olur ve birlikte oldukları zamanlarda gerçekten neler olduğuna dair her türlü soruyu gündeme getirir. Bir çift.

Ian Murphy-Yıllar önce Lance'in patronuydu ve ölümü, eski soruşturma ekibiyle birlikte Lance'in hayatının akışını . Murphy bu ölümlerin arkasında mıydı, yoksa sadece bir kurban mıydı?

Rick Cameron - Bir zamanlar Lance'in iyi bir arkadaşı olan Rick, ucuz bir motelde öldürülür. İpuçları Lance'i gösterdiğinde, Keira bu faili meçhul davayı çözmeye ve Lance'in katil olup olmadığını öğrenmeye kararlıdır.

Levi Alexander-Levi, Rick'ten üç ay önce öldürüldü ve bu iki ölümü birbirine bağlayan tek bağlantı, eskiden Lance ile birlikte çalışmaları.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Onaltı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci

Onyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Yirminci Bölüm

K.D. Richards'ın *Kilit ve Anahtar Altında* kitabından alıntı

Birinci Bölüm

Keira Sloane beylik silahını iki eliyle , dirsekleri bükülmüştü, sırtını motel odasının dışındaki duvara yaslariken tabancası tavanı gösteriyordu. Bir kat aşağıdaki karanlık otoparkın loş ışıkları karşısındaki paslı korkulukta parlıyordu. Chuck Breamer, iki kişiden biri

Yanındaki memur arkadaşları da kapının diğer tarafında onun duruşunu yansıtıyordu. Gabe Wilson önündeki silahını yere doğrultmuştu. Önce Chuck'a, sonra Keira'ya baktı. Başıyla onayladıktan sonra kapıya tekrar yüksek sesle vurdu

Potansiyel silah ateşinden kaçınmak için geri çekilmeden önce.

"Maple Falls Polisi. Son şansınız. Kapıyı açın." İlk vuruşta olduğu gibi yanıt gelmedi.

Gabe üç parmağını kaldırıp sessizce geri saydı. *Üç, iki, bir.* Kapı koluna şiddetli bir tekme attı. Çerçeve parçalandı. Yıkık kapı uçarak açıldı ve duvara çarparak büyük pencereyi

Kapı çingırağının yanında.

Üçü de silahlarını ileri geri sallayarak içeri koştu.

Metalik kan kokusu Keira'yı hemen çarptı. Pencereye en yakın yatakta yaralı ya da ölü bir adam yatıyordu. Diğer memurlar her iki yatağın altını kontrol ederken Keira köşedeki sandalyenin arkasında gizli bir şüpheli olup olmadığını kontrol etti.

"Ana oda temiz," diye duyurdu.

Chuck sol arka taraftaki kapıya doğru koştu. Gabe sağ arkadakini kontrol etti.

"Banyo temiz," dedi Chuck.

"Dolap temiz," diye Gabe. "Burada başka kimse yok." Boş yatağı kaplayan ucuz çiçekli yorganın üzerinde, bir zamanlar birinin oturmuş olduğu anlaşılan bir girintiyi işaret etti. "En azından artık yok."

Keira tabancasını kılıfına soktu ve kurbanın yatağının yanına koştu, yaralarının boyutuna acıyarak yüzünü buruşturdu. Üzerinde sadece lacivert Mavi bir boxer giyen yaklaşık otuz yaşındaki Siyah adamın tüm uzuvlarında morluklar ve kesikler vardı, hasarın çoğu göğsündeydi.

Altında, eskiden beyaz olan çarşaf kırmızıya dönüyordu. Kan aşağı damlıyor, halıda giderek büyüyen ıslak bir yumak oluşturunuyordu. Onu bastırıldığında

parmaklarını boynunun yan tarafına dokundurdu, şaşırarak sıcak olduğunu gördü. Zayıf, titrek bir nabız vardı.

"O yaşıyor. Buraya bir otobüs getirin."

Chuck telsizle ambulans çağırdı.

Keira yorganın kenarından tuttu ve göğsünde kurşun girişine benzeyen yaralara baskı uygulamak için kullandı. Birisi bu adamı vurmadan önce dövmüş ve işkence etmişti. O kadar çok kan kaybetmişti ki hâlâ hayatta olması bir mucizeydi, hastaneye yetişmesi ise daha da büyük bir mucizeydi.

Bir el bileğini kavradı ve sıçramasına neden oldu. Yataktaki adam olduğunu görünce şok oldu. Adam acıdan parlayan koyu kahverengi gözleriyle ona bakıyor, eliyle onun elini kavrıyordu. Ama sahip olduğu güç hemen tükenmişti. Eli tekrar yatağa düştü.

"Dayan," dedi ona. "Işığa doğru gitme, dostum. Yardım yolda."

Dudakları yüzü kül rengine döndü. Ama ne dediğini anlayamadı.

Yakınına eğildi. "Tekrar söyle," diye onu

cesaretlendirdi. "L... Lance," diye zayıf bir fısıltı duyuldu.

"Lance," diye . ", Lance. Ben Keira. Ben bir polisim. Sana yardım etmek için buradayız ve-"

"Çekil." Chuck onu kabaca iterek yolundan çekti.

"Kanaması var," dedi. "Göğsü-"

"Ben ." Bir eliyle kazazedenin göğsüne baskı uygularken ve diğer eliyle hava yolunu kontrol ederken daha önceki acil tıp teknisyenliği deneyimi devreye girdi diğerini.

Keira, Chuck'ın kurbanı değerlendirmesini giderek artan bir çaresizlik duygusuyla izledi. Yardım etmek istedi. Ama üçü , ambulans gelene kadar onu hayatta tutmak için en iyi şansa sahip olan Chuck'tı.

Gabe'i kontrol etmek için döndü ve onun iki yatağın karşısındaki ucuz sunta şifonyerin üst çekmecesine gördü.

"Arama iznine ihtiyacımız var," diye hatırlattı ona. "Acil durumlar sona erdi." Her ne kadar 911'i arayan motel müdürü olsa da, "ateş edildi" ihbarına yanıt onlara resmi olarak arama izni vermemişti.

Gabe omuz silkti ve elini bıraktı. "Teğmen yolda. Onu tanıyorsam, zaten arama iznine sahip olacaktır."

Onun ifadesine gülümsedi. İki de kimsenin, hatta korkunç derecede becerikli amirleri Owen Jackson'ın bile bu kadar hızlı arama emri çıkartamayacağını biliyordu.

Chuck doğruldu ve yataktan geri çekildi. "O öldü. Kum torbası muamelesi görmesinin ve bıçakla doğranmasının yanı sıra en az üç kez vurulmuş. Bu adamı kurtarmak için kimsenin yapabileceği bir şey yoktu."

Keira titrek bir nefes verdi. Bileği sanki adam hâlâ onu tutuyormuş gibi karıncalandı. Ondan yardım istemişti. Ama onun kaderini değiştirmek için hiçbir şey yapamamıştı. "Lance. Adı Lance."

Chuck kaşlarını çatı. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Hayır. O . Lance. Vance ya da Vince de olabilir. Ama sanırım Lance'ti."

"*Kendi* adı olduğunu söyledi mi? Belki de katilin ." Yüzünü

buruşturdu. "Umarım değildir. Ona Lance dedim."

"Cüzdanını aramak için izin aldığımızda yakında öğreneceğiz. Çalınmadığını varsayıyorum." Bir mesaj yazmaya başladı, şüphesiz patronlarını mevcut durum hakkında güncelleyecekti.

Küçük odaya şöyle bir göz gezdirdi. Kurbanın arkasındaki duvara sıçrayan kan bile yılların kirini gizleyememişti. Ama yatağın üzerindeki çarpık, kanlı örtüler dışında her şey temiz ve düzenliydi. Şifonyer ve komodinin çekmeceleri kapalıydı. Hiçbir eşya yere atılmamış ve . İkinci yatağın yastıkları ve yorganı yerindeydi.

"Oda atılmış gibi görünmüyor," dedi. "Takım elbisesi sanki yarın giymeyi planlamış gibi sandalyenin üzerinde duruyor. Buruşuk, yani katil ceplerini kontrol etmiş olabilir. Ama bu bir soygun olsaydı, takım elbiseyi alırlardı diye düşünürsünüz. Ucuz bir şey değil. Bir konsinye mağazasından birkaç yüz dolar alabilir."

Gabe de onlara katıldı. "Şehrin bu bölgesinde bir soyguncunun takım elbisenin değerini anlayacağından ya da onunla uğraşmak isteyeceğinden şüpheliyim. Ama müdürün bu adama ait olduğunu söylediği süslü Mercedes'i kesinlikle almışlardır.

Böyle bir arabayı alabilecek bir adam neden pis ve ucuz bir motelde kalsın ki?"

Keira yataktaki adama baktı, onun bu sorulara cevap vermesini, sabah uyandığında ailesini, arkadaşlarını aramasını diledi. Ona kimin ve neden saldırdığını söyle. "Belki de saklanıyordu

bir yerde kalmasını asla beklemeyecek biri." Omuz silktilti. "Bu da çözmemiz gereken pek çok şeyden biri."

Gabe ona kuşkulu bir bakış attı. "Owen'ın sonunda dedektifçilik oynamana izin vereceğini sana düşündüren nedir?"

Kadın sertleşti. "Ben de herkes kadar polisiye oynayabilirim. Ben hazırım." Ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı. "Burada tartışma yok. Bu bir LT'yi ikna etmeniz gerekiyor."

Chuck cep telefonunu cebine geri koydu. "Fırtınadaki karıncalar gibi dağılmadan önce olası tanıkları tespit etmeliyiz. Gabe, sen sağdaki odaları al. Ben sola gideceğim. İsimler ve adresler, kimlikle doğrulanmış. Onları burada kalmaya zorlayamayız. Ama en azından daha fazla insan gücüne sahip olduğumuzda onları edebiliriz."

"Ya da kadın gücü," dedi Keira. "Yardım edeceğim."

Chuck kaşlarını çatı. "Nöbetçi sensin. Eğer acil yardım ekipleri biz dönmeden önce buraya gelirlerse, kanıtları yok etmelerini engellemeye çalışın. Kurbanın öldüğünü doğruladıktan sonra onları olay yerinden uzaklaştırın."

Gabe, Chuck'la birlikte kapıyı kapatırken ona özür dileyen bir bakış attı.

İkinci Bölüm

Keira yemin etti. Memur arkadaşları onu şımartmaya devam eder ve hiç şans vermezlerse, Tennessee'deki küçük Maple Falls kasabasında nasıl ilerleyecekti? Ona neden burada acil yardım ekibini beklemesini söylediklerini çok iyi biliyordu.

Hepsinin yeminli kolluk kuvvetleri olmasına , erkek Karşı taraflar, bir kadına erkeklerden biri gibi davranmak için Güneyli tavırlarını bir kenara bırakamazlardı.

Üzerinde üniforma olsa da, önce kadını, sonra polisi görüyorlardı. Kasabanın bu kısmında, kapı çalıp konuşmasını ve kendini riske atmasını istemiyorlardı. Üç yıldır. Üç yıldır onlarla çalışıyordu. Üç yıl geçmesine rağmen hâlâ besin zincirinin en altında yer ve bir fark yaratmak için gerçek fırsatlar en son ona tanınıyordu.

Vurulan kurbanı şöyle bir bakınca suçluluk duygusu ağır bastı. Burada kariyeri ve geleceği için endişeleniyordu. En azından onun bir geleceği *vardı*. Hayatının baharında olan bu adamın ise geleceği yoktu. Hayatı şiddet ve acı içinde sona ermişti. Şu anda önemli olan onun için adaleti sağlamaktı.

Halının en kanlı kısmından kaçınmaya dikkat ederek yatağa yaklaştı. Yakışıklı adamdı, siyah saçları özenle tıraş edilmişti, teni orta kahverengi renkteydi. Yüzük parmağında altın bir bant olmaması muhtemelen evli olmadığı anlamına geliyordu. Ama yine de bir çocuğu ya da çocukları olabilirdi,

Belki eski karısı ya da kız arkadaşı. Eğer hala hayatta olan kardeşleri ya da ebeveynleri varsa, onu seven insanlar, onun kaybından dolayı harap olacaklardır.

Bu yüzden dedektif olmak istiyordu.

İnsanların birbirlerine yaptıkları korkunç şeylerle her gün bombardımana tutulmak çok iç karartıcıydı.

Mutluluk. İşin iyi yanlarını arzuluyordu. Bir aileye umutsuzca ihtiyaç duydukları cevapları, sevdiklerine her ne oluyorsa arkasındaki nedeni ve kimi verecek kişi olmak istiyordu. İşte bu

Nihai ödül. Bu geceki kurbanın yüzüne bir isim koymak, onun ve ailesinin adalete kavuşması yolunda atılmış ilk adımıydı.

Kapalı kapıya baktı. Cüzdanını aramanın gerçekten bir zararı olur muydu? Adından emin olmak için kontrol etmek için mi? Eğer o Dikkatli davranırsa, eldiven giyerse olası kanıtları yok etmeyecek ya da kendi DNA'sı ve parmak izleriyle kirletmeyecekti. Şimdiden duyabiliyordu

zayıf, uzak sirenler. Ambulans yakında burada olacaktı, en fazla birkaç dakika . Eğer yakalanmadan sınırı geçecekse, bunu şimdi yapmak zorundaydı.

Her zaman hazırlıklı olduğundan cebinde bir çift lateks eldiven vardı. Hemen onları giydi ve cüzdanını aramaya koyuldu. Takım elbise ceketinin cebinde ya da şifonyerin çekmecesinde değildi. Onun yerine, banyodaki makyaj masasının üst çekmecesinde, bir anahtarlık ve arabasının anahtarlığıyla birlikte düzgünce duruyordu.

Cüzdanı çevirip açtığında ve plastik bir kılıf içinde bir fotoğraf gördüğünde kalbi göğsünde sıkışmış gibiydi. Küçük bir kız, muhtemelen kollarındaydı, yanağına bir öpücük konduruyordu. Ne de olsa bir babaydı. Ya da belki bir amca veya aile dostuydu. Belli ki seviliyordu ve özlenecekti. Boğazındaki sıkışıklığa karşı yutkundu ve adamın ehliyetini çıkardı. Adını gördüğünde midesi bulandı.

Rick. Adı Rick Cameron'dı. Ona verdiği isim kendi ismi değildi.

Affet beni Rick. Sana Lance dediğim için çok özür dilerim, özellikle de katil

Kurbanın adresi Baton Rouge, Louisiana'daydı. Cep telefonunun kamerasıyla hızlıca bir fotoğraf çekti. Ardından cüzdanın geri kalanını kontrol etmek için birkaç saniye daha riske girdi.

Daha fazla resim, birkaç kredi kartı ve iki adet yüz dolarlık banknot vardı. Bu kesinlikle bir soygun değildi. Cüzdanı çekmeceye geri koymaya başlamıştı ki beyaz bir ışık onu durdurdu. Kredi kartı kılıfının içine sıkıştırılmış küçük bir kâğıt parçası vardı. Onu çıkardı ve dikkatlice açtı. Düzgün bir el yazısı ile yazılmış iki kelime vardı.

Bitmemiş İşler

Odanın dışındaki koridordan sesler geliyordu. Keira hızlıca bir fotoğraf çekti, ardından notu aceleyle yeniden katladı ve her şeyi bulduğu gibi yerine koydu.

Dış kapının gıcırtısı ona motel odasına birinin haber verdi.

"Keira? Burada mısın?"

Chuck. Lanet olsun. "Banyoda. Bana bir saniye ver." Sifonu çektikten sonra ellerini yıkar gibi musluğu açtı ve eldivenlerini aceleyle cebine soktu. Dışarı çıktığında, Chuck

Gabe acil yardım ekibini kurbanın bulunduğu yatağa doğru yönlendirirken elleri kalçalarında duruyordu.

"Bekleyip motelin ofisinde tuvaleti kullanamadın mı?" Chuck'ın sesi buz gibiydi.

Sağlık görevlileri merakla ona bakarken yüzü sıcaktan kızardı. Kuralları biliyordu, olay yerini rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordu. Hatta daha önce Gabe'i çekmeceyi açmaması konusunda uyarmıştı. Ama Chuck'ın unuttuğunu ya da dikkatsiz düşünmesini, ona gerçeği -ölü adamın eşyalarını karıştırmaması gerektiğini bile bile karıştırdığını- söylemesine tercih ederdi.

"Özür dilerim. Birdenbire aklıma geldi." Ona acı dolu bir gülümseme verirken ona doğru yürüdü. "Siz ikiniz tak tak konuşmalarınızı nasıl bu kadar hızlı bitirdiniz?"

Gabe şifonyerin yanında onlara katıldı ve acil yardım ekibine kurbanın yardım edilemeyecek durumda olduğunu teyit etmeleri için alan. "Odaların çoğu boştu, perdeler açıktı, yataklar yapılmıştı. İçeride kapıya gelmeyi reddeden kimse olmadığını söyleyebiliriz. Burada bir sürü boş yer var." Etrafına bakarken burnunu kırıştırdı. "Anlaşıldı, ha?"

"Pek Ritz sayılmaz."

Gabe gülümsedi.

Chuck yapmadı. Acil yardım görevlilerinden birinin sorusuna yanıt vermek için dönmeden önce, onaylamaz bir ifadeyle ona baktı.

Gabe, Chuck'a katılmadan önce ona sempatik bir bakış attı.

Keira sinirli bir nefes verdi. *Aptalcaydı*. Kurbanın adını öğrenmek için resmi soruşturmayı beklemeliydi. Davaya dahil edilme şansına zarar verdiğine şüphe yoktu. Eğer onu yakalayan sadece Gabe olsaydı, bunu gizli tutardı. Ama kitabına göre Chuck Breamer ilk fırsatta onun ne yaptığını amirlerine anlatacaktı.

, LT geldiğinde, Chuck'ın üçünün yaptığı her şeyin özeti onun tuvalete gidişini de içeriyordu. Patronlarının Emirler yağdırırken kelimeler bir ölüm çanı gibi üzerine düştü.

"WilsonDeKalb İlçe Şerifliği'nden bir CSI teknisyeni buraya yardım etmesi için ödünç alana kadar olay yerini emniyete al. Breamer, motel müdürüyle görüş. Dışarıdaki kameraların çalıştığını varsayarsak, güvenlik kamerası görüntülerini al. Sloane-" sert bakışları Sloane'un üzerine odaklandı "-bakalım karakola dönmeyi başarabilecek misin ve çıkarken hiçbir şeye dokunmadan raporunu yazabilecek misin?"

Gabe yüzünü buruşturdu. Chuck muhtemelen müdürle konuşmak üzere dışarı çıkarken ona bakmadı bile.

Keira omuzlarını dikleştirdi ve yorum yapmadan amirinin yanından geçerek utanç yürüyüşüne başladı.

* * *

Keira raporunu bitirdiğinde, her şeyi berbat ettiği için kendini tekmelemek istiyordu.

Gabe, karakola döndüğünde, Owen' soruşturmaya yardım etmesine izin vermeyi planladığını söylediğini isteksizce kabul etmişti - ta ki yaptıklarını duyana kadar. şimdi muhtemelen bir şans daha kazanmak için birkaç ay daha uğraşması gerekecekti.

Maple Falls'ta nadiren cinayet işlenirdi. Yani ona bir şans verilse bile, bu muhtemelen bu kadar önemli bir davada olmayacaktı. Muhtemelen alıntı mal soruşturması ya da bir günden kısa sürede sonulandırabileceği bir aile içi şiddet vakası olurdu. Nashville Polis Departmanından ayrılıp daha az rekabet olacağı için küçük bir polis departmanına katılma planı kesinlikle beklediği gibi gitmiyordu. Bunun şimdiye kadar yaptığı en kötü hata olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Buradaki tek gerçek arkadaşı olan Gabe, ekip odasının diğer ucundan ona acıyan bakışlar göndermeye devam ediyordu. Daha fazla dayanamayarak masasını kilitledi ve karakoldan on dakika erken ayrıldı. Eğer bu Owen'ın onu rapor etmesi için yeterliyse, öyle olsun. Bu noktada, umursamayacak kadar depresyondaydı.

Daha sonra evde, daha sakın bir ruh haliyle, Owen'ın alışkanlık haline gelmedikçe on dakika için endişelenecek kadar önemsiz olmadığını isteksizce kabul . Neredeyse hiç geç kalmaz ve nadiren erken ayrılırdı. Ama yine de bir suç mahallinde kurallara uymadığı için ceza alacağından hiç şüphesi yoktu. Ve bunu yapmakta haklıydı. Kurallara uymamıştı. Aslında, kuralları herkesin bildiğinden çok daha fazla ihlal etmişti.

Cep telefonunda, motelin banyosunda çektiği fotoğraflara göz attı. Teknik olarak, onları kanıt olarak kaydetmeli ve sonra da onları kişisel cihazından silecekti. Bu iki şeyi de yapmaya niyeti olmaması, patronunun onun dedektif olmak için uygun olmadığını düşünmekte haklı olduğu anlamına gelebilirdi.

Boş ver onu. Harika bir dedektif olurdu. Ara sıra kuralları iğnemesinin tek nedeni, aksiyona olmanın tek yolunun bu olmasıydı.

Rick Cameron'ın ehliyet fotoğrafını ve notunun resmini inceledi. *Bitmemiş bir iş*, polis argosunda faili meçhul bir dava anlamına geliyordu. Ama bu bağlamda bir anlam ifade etmiyordu, özellikle de Rick Cameron'ın cüzdanında bir dava üzerinde çalışan bir polis memuru olduğunu gösteren hiçbir şey olmadığı için. Öte yandan, eğer gerçekten gizli görevdeyse, resmi polis kimliği taşımasını beklemezdi.

Ama bu teori zayıf görünüyordu. Ne tür bir faili meçhul dava Louisiana'dan DeKalb County'ye ve küçük Orta Tennessee kasabası Maple Falls'a dedektif? Nüfusu iki binin biraz üzerinde olan bu kasaba, suçluların adaletten kaçmak için ülkenin dört bir yanındaki büyük şehirlerden kaçtığı, genişleyen bir metropol sayılmazdı. Rick Cameron buradan geçiyor olmalıydı. Nereye? öğrenmenin tek bir yolu vardı. Kendi soruşturmasını yürütecekti. Ve bunu çözmek, Rick ve sevdikleri için adaleti sağlamak ve kendini kanıtlamak ne gerekiyorsa yapacaktı.

Bulgularını teğmene sunduğunda, teğmen Gerektiğinde dedektif olarak çalışmasına izin verilecek kadar değerli olduğunu kabul etti. On kişilik polis gücünde tam zamanlı dedektif yoktu. Maple Falls bunu haklı çıkarmak için çok küçüktü. Ve sadece seçilmiş birkaç kişinin gerektiğinde dedektiflik yapmasına izin veriliyordu, Chuck gibi.

Sehpadan dizüstü bilgisayarını aldı ve bir internet araması açtı.

* * *

ÜÇ HAFTA SONRA, Keira'nın motel cinayetiyle ilgili gizli soruşturması için gösterecek çok az şeyi vardı. Ama başka kimsenin de yoktu. Ekip odasındaki masasında oturmuş, resmi dava dosyalarından çıkardığı son kopyaları karıştırırken, ilerleme kaydedilmemesi midelerini bulandırılıyordu.

Lance ismi hiçbir yere götürmemişti. Radarlarında ya da soyadı Lance olan herhangi bir yerel haydut yoktu. Kısa bir biyografide kurbanın bilgisayar teknolojisi endüstrisinde, evden uzaktan çalıştığı belirtiliyordu. Şu anda sözleşmeler arasında olan bir sözleşmeli programcıydı. Bu da bir işverenin neden kayıp ihbarında bulunmadığını açıklıyordu.

Yalnız yaşıyordu. Cüzdanındaki fotoğraflara rağmen, mahallesindeki hiç kimse onu ziyaret eden aile üyelerini fark etmemişti. Ziyarete gelen arkadaşlarını da fark etmemişlerdi. Keira'nın küçük kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Rick'in cüzdanındaki fotoğraf. Tek anlayabildiği bunun bir arkadaşının

ve bunu çok fazla abarttığını düşündü. Sonuçta, eğer o yakınsa ya da o küçük kız hayatının bir parçasıysa, o arkadaşının nerede olduğunu sormak için şimdiye kadar polisle temasa geçmiştir? Baton Rouge kolluk kuvvetlerinin, birisi onu sorduğunda Maple Falls'a haber vermesi gerekiyordu. Şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı. Hiçbir arkadaşı, ailesi ya da sevdiği kimse Maple Falls Polisini araştırmaya devam etmesi ve Rick Cameron'ı kimin öldürdüğünü bulması için zorlamıyordu.

Moteldeki potansiyel görgü tanıklarından hiçbiri değeri de yok. Dava dosyasına not düşen son kişi Chuck'tı. O da dört gün önceydi. Dava çoktan soğumuştı. Yakında derin dondurucuya girecekti.

Gabe masasının yanında durdu ve kalçasını köşeye dayadı. "Yarıdan itibaren iki hafta tatil, ha? Eminim dört gözle bekliyorsundur. Nerede Gidiyor musun?"

Masasının üzerindeki kâğıtları karıştırdı, özellikle de Cameron davasının raporlarının kopyalarını saklamak için. "Muhtemelen her tatilde yaptığım şey. Evde oturup televizyon izlerim, şekerleme yaparım. Bir sürü şekerleme."

Dilini gıdıkladı. "Bu çok yazık, özellikle de senin gibi küçük, sevimli bir esmer için. Git eğlenceli bir şeyler yap. Bir erkek tavlama. Güven bana. Çünkü

Senin görünüşünde biri için bu çok kolay olurdu." Kızın gözlerini devirmesi üzerine güldü. "Tamam, tamam. Belki de eve bir ziyarette bulunmalısın. Nashville, değil mi? Orada seni görmek isteyecek bir ailen ya da arkadaşların olmalı."

Kızın tek tepkisi ona bakmak oldu. Arkadaş olmalarına rağmen, ailesini onunla ya da herhangi biriyle konuşmayı reddediyordu. Durum biraz karıştı. İki haftalık izni sırasında onları görmeye gitmek kesinlikle programında yoktu.

Pek de incelikli olmayan sorgulamasından vazgeçtiğinde, başka birinin masasına doğru yürüdü. Keira sakladığı kâğıtları çantasına doldurdu ve dışarı çıktı. Bavulu zaten arabasındaydı. Sözde tatil başlasın.

On dakika sonra kasaba mezarlığında, parası olmayanların ya da cesetlerine sahip çıkacak kimsesi olmayanların gömüldüğü arka köşede duruyordu. Fakir mezarları. Rick Cameron için bu çok yanıltıcı.

Takım elbisesi pahalıydı. Motele giderken kullandığı araba son model bir Mercedes'ti. Daha iyi bir cenazeyi karşılayabilirdi. Ama vasiyet bırakmamıştı ve mirası mahkemeye takılmıştı. En azından şimdilik buradaydı.

Keira daha önce satın aldığı beyaz ipek gülleri mezar taşının yanındaki küçük vazoya yerleştirdi. Üzerinde sadece adı ve tarih yazan küçük bir mermer levhaydı. Normalde şehir tarafından kazılan bir mezarın üzerinde sadece numaralar olan ucuz bir metal işaret olurdu. Ama Keira küçük mermer mezar taşını ve vazoyu alacak kadar parayı bir araya getirmişti. Adam son gücünü kullanarak onun kolunu tutmuş ve son sözünü fısıldamıştı. Nasıl olur da

sonra ona bir mezar taşı verdin mi?

Bitmemiş bir iş. Cüzdanından çıkan o not onu şu anki yoluna sokan şeydi. İzinli olduğu süre boyunca nereye gideceğini kesinleştirmişti. Son birkaç hafta boyunca bu ifadeyle ilgili yüzlerce internet araması yaptıktan ve milyonlarca işe yaramaz sonuç elde ettikten sonra, bu sabah şansı daha yaver gitmişti. Gülünç derecede uzun bir ek arama dizisi girmişti terimleri ve çıkan en sonuç, uzun süre ekrana bakmasına neden oldu.

Bitmemiş İş, her iki kelimesi de büyük harflerle yazılmış, Gatlinburg, Tennessee'de, Maple Falls'tan yaklaşık dört saat uzaklıkta bulunan özel bir şirketin adıydı. Şirketin amacı neydi? Hukuk için faili meçhul davaları araştırıyorlardı.

Doğu Tennessee bölgesinin tamamında. Maple Falls Orta Tennessee'de olduğu için resmi olarak kendi bölgesini , bu yüzden daha önce hiç duymamıştı. Ama işin can alıcı noktası şuydu. Web sitelerinde listelenen müfettişlerden birinin adını birkaç hafta öncesine kadar nadiren duymuştu.

Lance.

UB'den Lance Cabrera'nın, kurbanın son nefesinde fısıldadığı Lance olma ihtimali astronomikti. Ya da UB'nin notta listelenen bitmemiş işle aynı kişi olması, özellikle de Rick iki kelimeyi de büyük harfle yazmadığı için. Ama bu iki şey birlikte bir işaret, oraya gitmenin yardımcı olabileceğine dair iyi bir alamet gibi görünüyordu. Bir şekilde.

En iyi senaryo, UB ve bu Lance denen adam Rick Cameron'ı gerçekten tanıyor olabilir ve davanın çözülmesini sağlayabilir. En kötü senaryo, kurban hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Ama soğuk vaka uzmanları olarak ona nasıl ilerleyeceği konusunda uzman tavsiyesi verebilirlerdi. Her iki durumda da, bu bir kazançtı.

Bir elini soğuk mermere dokundurdu. "Bunun gerçek bir ipucu olma ihtimali milyonda bir Bay Cameron. Ya da bulduğum bu Lance denen adamın *sizin* Lance'iniz olma ihtimali. Ama elimdeki tek şey bu. Umarım bundan katilinizi ya da katillerinizi hapse attıracak bir şey çıkar. *Yarım kalan işinizi* halletmek için Gatlinburg'a gidiyorum."

Bir çıtırtı sesi onu etrafında döndürdü. Orada kimse yoktu. Mezarlık boştu. Gümüş Camry'si yaklaşık elli metre , park yerindeki tek araçtı. Zincirle çevrili çitin arkasındaki ağaçları taradı. Hiçbir şey yoktu. Muhtemelen ağaçların arasından esen hafif rüzgâr bazı dalların birbirine çarpmasına neden oluyordu. Ya da ormanda dolaşan bir hayvan, sonbaharın ortasında olduğumuz için her yerde bulunan kurumuş yapraklara basıyordu. Ama bu, içine yerleşen huzursuzluğu durdurmadı. Son bir taramadan sonra aceleyle arabasına doğru koştu, tabancası hazırda.

Üçüncü Bölüm

Lance Cabrera günlerinin sayılı olduğunu hep biliyordu. Geçmiş er ya da geç onu yakalayacaktı. Ama gerçekten daha sonrasını umuyordu. Çok daha sonrasını.

Maple Falls'tan gelen genç ve güzel polis memuru hikâyesini kendisine ve diğer faili meçhul dedektiflerine anlatırken yüz ifadesini soğuk tuttu.

Karşısında oturuyordu

Prescott Dağı'nın zirvesine yakın bir yerde, aşağıda Gatlinburg, Tennessee'ye bakan Unfinished Business'ın cam duvarlı konferans salonlarından birinde masada oturuyor.

Eskiden, Tennessee Soruşturma Bürosu'ndan ya da Doğu Tennessee emniyet teşkilatından olmayan biri UB'ye bir dava getirdiğinde ön kapıdan geçemezdi. Ancak içlerinden biri kaçırıldıktan sonra bu kural gevşetilmişti çünkü yanlış kişiyi geri çevirmişlerdi.

Şimdi, birkaç dakika ayırabildiklerinde, en azından sözleşmeli alanlarının dışında yardım için lobi yapan insanları dinliyorlardı. Bu yardım genellikle tavsiye ya da diğer kurumlara yönlendirme şeklindeydi. Ancak asıl amaçları kişinin potansiyel bir tehdit olup olmadığını belirlemektir.

Bu minyon, kahverengi gözlü, siyah saçlı dedektif özentisi Keira Sloane muhtemelen odadaki diğer UB müfettişlerini ilgilendirmiyordu. Ama konuşup soruları yanıtladığı yirmi dakika içinde, onun sadece kendisi için değil, bu odadaki herkes için -kendisi de dahil olmak üzere- ne kadar büyük bir tehdit oluşturduğunu fark etmişti.

Masanın üzerine koyduğu fotoğraf yığının dokundu - resmi dava dosyasından kopyaladığını itiraf ettiği suç mahalli fotoğrafları. Acı verecek kadar dürüsttü, bu dava üzerinde çalışmaması gerekiyormuş gibi davranmaya bile çalışmıyordu.

"Bir şey daha var," dedi.

Karanlık bakışları onunkilerle kilitlendi. Bir sonraki sözlerini beklerken tabutuna çivileri neredeyse hissedebiliyordu.

"Size kurbanın cüzdanındaki notta 'bitmemiş bir iş' yazdığını söylemiştim, bu da beni buraya getirdi. Ama ölmeden hemen önce bana bir şey de *söyledi*."

UB'yi yaratan dahi işadamı milyarder ve eski ordu komandosu Grayson Prescott, uzun koltuğun başında öne doğru eğildi

konferans odası masası. "Bizi merakta bırakmayın, Memur Sloane. Bay Cameron size ne söyledi?"

"Tek bir kelimeydi, bir isim. Son nefesinde 'Lance' diye fısıldadı."

Lance, bir motel odasında ölürken Rick'in onun adını fısıldadığını düşünerek yüzünü buruşturmaktan alamadı. En azından yalnız ölmemişti. Lance, Rick'in gördüğü son yüzün katilinin yüzü değil de Memur Sloane'un nazik yüzü olduğu için sonsuza dek minnettar kalacaktı.

"Ne tesadüf ama," dedi baş dedektifleri Ryland Beck. "Öyle," diye onayladı Lance, kederini sesinden ve yüz ifadesinden uzak tutmaya dikkat ederek.

ifade. Bu oyunu dikkatli oynamak zorundaydı. Çok şey tehlikedeydi. "Ama ben buna zorlayıcı demezdim. Not ile söyledikleri arasında bariz bir bağlantı yok. *Bitmemiş iş* kelimeleri, şirketimizin adı olsaydı olacağı gibi büyük harflerle yazılmamış. Muhtemelen Cameron denen adamın bir şeyi halletmesi gerektiğine dair bir hatırlatmaydı."

"Bu bir teori," diye izin verdi Sloane. "Bir diğer teori de, peşinde birilerinin olduğunu bildiği için, notu bulduklarında onları şaşırtmak amacıyla küçük harflerle yazmış olması."

"Birinin bulabileceğinden endişeleniyorsa neden notu saklasın ki?" "Ben de kendime aynı soruyu sordum. Bana doğru gelen tek şey Bana kalırsa, kendisine bir şey olursa birilerinin notu bulacağını özellikle umuyordu. Katil için bunun hiçbir anlamı yoktu. Ama kolluk kuvvetleri için, biz kazanırız. Kanıtları anlamlandırana kadar durmayacağız. Bu ifade bir ipucu, öldürülmüş bir adamın bıraktığı bir ekmek kırıntısı ve ikinci bir ekmek kırıntısı olarak sizin adınızı fısıldadı. Bir müfettişin O izi burada takip edin. Asıl soru şu: Neden? Ve bunun sizinle ne ilgisi var Bay Cabrera?"

Sanki eğleniyormuş gibi kıkırdadı. "Öldüğünde yanında birinin olacağını ve ona bir hediye verebileceğini bilmesine imkân yoktu. isim."

"Bu benim de aklıma geldi." "Ve?"

Omuz silkti. "Her şeyi olsaydım, burada yardım istiyor olmazdım."

"Yeterince adil. 'Lance' dediğinden ne kadar eminsin? Vance olabilir mi? Vince olabilir mi? Başka bir şey olabilir mi? Kan öldüğünü söyledin. Zihninin tüm silindirleri ateşlediğinden şüpheliyim. Muhtemelen ne söylediğinin farkında bile değildi. Rastgeleydi."

Yüzü hafifçe kızardı, utançtan mı yoksa kızgınlıktan mı, emin değildi. "Akli başındaydı, bana bakarken gözleri açıktı. Onu yanlış duymuş mıyım? Muhtemelen. Ama Lance dediğine gerçekten inanıyorum."

"Gerçekten inanıyor musun?" diye alay etti, onu hafife almaya çalışarak. Muhtemelen isabetli olan etkileyici sonuçlar. "Haklı olduğunuzu varsayalım. Neden bu isimle cinayet arasında bağlantı kurdu? Belki de bir aile üyesinin ya da arkadaşının adıydı ve sonunda onları düşündüğünü bilmelerini istedi."

"Ekibim bu olasılıkları araştırdı. Keşfedebildiğimiz kadarıyla ailesi yok. Bildiğimiz kadarıyla hiç arkadaşı yoktu. Lance isminin, son nefesini bana bu ismi vermek için kullanması için bir önemi olmalıydı. bilgi."

Lance'in yumrukları masanın altında o kadar sert sıkılmıştı ki elleri uyuşmaya başlamıştı. Tutuşunu gevşetmek için kendini zorladı.

"Eğer gerçekten 'Lance' dediyse ve akli başındaysa, bunun size ne faydası olacak? Yaygın bir isim değil. Ama nadir sayılmaz. Birinin adı ya da olabilir. İnternette bir arama yaparsanız, sadece Tennessee'de binlerce isme eminim. Sen yaptın mı? Arama yaptın mı?"

Gözleri kısıldı. Ona meydan okumasından hoşlanmamıştı. ve kızgınlığını saklamakta pek başarılı değildi. İyi bir şey. Savunmaya geçmesi, vardığı sonuçlara şüphe düşürmeye yardımcı olacaktı.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak da savunmacı görünmesini sağladı. "Bu isimde bilinen suçlular için yerel kolluk kuvvetleri veri tabanlarımızın yanı sıra bazı ulusal veri tabanlarını da araştırdım. Bölgemiz için önemli bir şey çıkmadı. İnternette yaptığım aramalarda da çok sayıda sonuca konusunda haklısınız. Ama Lance ismi Unfinished Business adlı bir şirketle mi bağlantılı? Bu kombinasyon sadece bir kez çıktı ve beni sen."

Odada bir tedirginlik dalgası dolaşıyor gibiydi. Lance derin bir iç çekti ve arkasına yaslandı. "Buna bir saniye bile inanmıyorum. Bu cümleye binlerce, on binlerce tıklama alırdınız. Bu cümleye binlerce, on binlerce hepsinin peşine düştü ve sadece bir tanesinin Lance ismiyle herhangi bir şekilde bağlantılı olduğunu tespit etti. Ulaşmaya çalışıyorsun. Bunu kesinlikle anlıyorum. Ben de o yollardan geçtim, birçok kez. Ama arada hiçbir şey olmadan A noktasından Z noktasına atlamak *doğru* cevapları bulmanın yolu değildir. Lütfen bana başka bir şeyiniz olduğunu söyleyin - gerçekler, teorilerinizle bunca yolu gelip değerli zamanımızı almanız için gerçek bir kanıt."

Bir dirsek kaburgalarına saplandı.

Solunda oturan Faith'e kaşlarını çatarak yan tarafını ovuşturdu. "Bu ne içindi?"

"Görgü kuralları," dedi. "Bunları hatırlıyor musun? Ekibimiz bize yardım için gelen insanları küçümsemez."

Masanın etrafına göz gezdirdi. Hemen hemen herkes ona onaylamayan gözlerle bakıyordu. Boynunda bir kızarıklık hissetti. Faith'in söylediği gibi, birini aşağılamak onun tipik bir davranış biçimi değildi, özellikle de bir kadına. Görünüşe göre bir kabadayı gibi görünüyordu ve Sloane sempatik bir kurban.

Riskler kadar yüksek olmasaydı, bolca özür diler ve kapatırdı. Ve Sloane'a davranışını telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Ama riskler büyüktü ve bu sadece onunla ilgili değildi. Eğer Sloane'un teorilerini çürütemezse, hem Sloane hem de bu odada ona davada yardımcı olmaya karar verebilecek herkes tehlikeye girecekti.

", ." Ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı. "Şeytanın avukatlığını yaparken, vardığınız sonuçlarda açıklar ararken aşırı hevesli davranmış olabilirim. Niyetim kırıcı olmak, karşınıza bir-"

"Pislik mi?" Faith teklif etti.

Masanın etrafındakilerden birkaçı güldü.

Memur Sloane'un kaşları kalktı, belli ki dalga geçip geçmediklerinden emin değildi.

Lance kahkahaların dinmesini bekledi. Daha doğrudan bir yaklaşımın, şahdamarına inmenin zamanı gelmişti.

"Bu sonucu tartışmayacağım," diye izin verdi. "Kötü davrandım. Davranışımı mazur görmesem de, umarım herkes en azından bunu anlayabilir. Ne de olsa her gün birileri iş yerime gelip beni bir suça karışmakla suçlamıyor.

Cinayet. yüzden buradasınız, değil mi Memur Sloane? Bay Cameron'u benim öldürmüş olabileceğimi düşündüğünüz için mi?"

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Yaptın mı?"

Grayson parmak eklemlerini masaya vurdu. "Yeter." Sert sesi odayı kırıp geçirdi. "Müfettişlerimden birinin cinayete suçlanmasına müsamaha gösterilmeyecektir."

Gözleri büyüdü. "Ben...ah... Ben istemedim... Yani, yaptım, ama yapmadım _."

"Bekle," dedi Lance, kozunu oynamaya hazırdı. "Memur Sloane'un... niyetini anladığıma göre, yanlış teorilerine ek olarak önemli bir gerçek sunarak endişelerini kolayca giderebilirim."

Sertleşti, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Ne gerçeği?" "Mazeretim tabii ki."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Faith'e ve yanındaki kocası, müfettiş arkadaşı Ashera işaret etti. "Bay Cameron'ın öldürüldüğü gece ben neredeydim?"

Faith kaşlarını çatı. "Ben-"

"Bu toplantının başında Memur Sloane kurbanın 22 Eylül'de öldürüldüğünü söyledi. Akşamın erken saatlerinde. Bu doğru değil mi memur bey?"

"Sekiz buçuk civarı, evet."

"Oh," dedi Faith. "Elbette." Sloane'a acı dolu bir gülümseme verdi. "Lance kesinlikle bu işe karışmış olamaz." Asher'ı işaret etti. "Kocam ve ben o gece UB'nin müfettişleri için bir eve taşınma partisi verdik. Evli bir çift olarak birlikte ilk evimizi almamızı kutluyorduk."

Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, Lance'in birileri gittiğini fark etmeden gitmiş olma ihtimali yok. Her ne kadar UB

idari personel, bir BT departmanı ve bir adli tıp laboratuvarı, gerçek Araştırma küçük, bir düzineden az kişiyiz. Hepimiz yakınız, arkadaştan çok aile gibiyiz. Onun yokluğu fark edilirdi."

Grayson Lance'e hafifçe başını sallayarak onay verdi ve sandalyesinde rahatladı. O da partideydi ve şüphesiz bu olayın bu kadar kolay kapanmasından rahatlamıştı.

"Faith müstehcen miktarda fotoğraf çekmiş," diye dalga geçti Lance, kız yine ona dirsek atmaya çalışınca kıkırdayarak. "Eminim birkaç tanesinden fazlasında ben de varımdır. Kamera kartlarındaki meta veriler her fotoğrafın çekildiği tarih ve saati kanıtlayabilir. Maple Falls'un DeKalb County'de olduğunu söylemişsiniz."

Oraya hiç gittiğimi söyleyemem. Ama coğrafyayı bilirim. O ilçe buradan üç buçuk saat uzaklıkta."

"Dört, aslında." Sloane'un sesi yenilmiş gibiydi, sanki sonunda yanıldığını kabul ediyordu. "Trafığe takılırsan daha fazla."

Lance özür dileyerek gülümsedi. "Sana bu kadar sert davrandığım gerçekten özür dilerim. Ama umarım artık bu kadar güvendiğin iki ipucunun benimle ya da bu şirketle hiçbir ilgisi olmadığını anlamışsındır. Muhtemelen sizin davanızla da hiçbir ilgileri yok."

Başını salladı, yenilmiş görünüyordu.

Lance ona hissettiren kişi olduğu için pişmanlık duyuyordu. Ama hep birlikte ucuz atlattıkları için de son derece minnettardı.

Lance ve Grayson'a mahcup bir gülümseme sundu. "İşler ters gittiği için üzgünüm. Diploması ve nezaket hiçbir zaman benim güçlü yanımdı olmadı.

puan. Ve şimdi gerçekten en başa döndüm. Tüm dava dosyasını yeniden incelemem ve başka bir başlangıç noktası, o notun gerçek nedeni ve Rick Cameron'ın neden Lance adını fısıldadığını bulmam gerekecek. Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı şaşırmış durumdayım."

Lance dehşet içinde ona baktı. "Soruşturmayı bırakmayacak mısınız? Maple Falls'taki dedektiflerin davayla ilgilenmesine izin mi vereceğiz?"

"Dedektifler mi?" Başını iki yana salladı. "Hiç dedektifimiz yok, gerçekten yok. Buradaki gibi bir laboratuvar ya da bilgi işlem departmanı yok. Bay Cameron'ın cinayeti, gerektiğinde dedektiflik niteliklere sahip birkaç memurumuz tarafından soruşturuldu. Acil bir durumda, şefimiz ilçe şerifinden yardım isteyecektir. Ancak bunu yapmaktan nefret ediyor ve bu olayda adli kanıt toplamak için olay yeri teknisyenlerini kullanmak dışında bir şey yapmadı. Bu noktada, bir aydan daha kısa bir süre geçmiş olmasına rağmen dava olabildiğince soğuk. Bu yüzden kendi zamanımda çalışıyorum. Tatilimin bitmesine iki haftadan az kaldı. Eğer o zamana kadar davayı çözemezsem, asla çözülemeyebilir. Bu nedenle, eğer burada herhangi bir ipucu ya da önerisi olan varsa, çok memnun olurum."

Grayson masanın etrafını işaret etti. "Ben hariç buradaki herkes eskiden kolluk kuvvetlerinde dedektifti. Bu şirketi kurduğumda Ryland'ı diğerlerini özel sektörde işe almamda bana yardımcı olması için işe aldım. Bunlar Müfettişler, suçları çözme konusunda onlarca yıllık deneyimi temsil ediyor. Ve şu anki uzmanlık alanlarının faili meçhul davalar olduğunu zaten biliyorsunuz. Eminim size bazı tavsiyelerde bulunabilirler."

Ekip tavsiyelerde bulunmaya başladığında Sloane'un yüzündeki çaresiz heves ifadesi Lance'in içine bir korku saldı. Tüm tartışmaları boşa gitmişti. Bu kararlı polis memuru her şeye rağmen araştırmayı bırakmayacaktı. Ama en azından Grayson ve ekibin başındaki Ryland, onunla resmi olarak çalışmak için müfettişlerden herhangi birini mevcut davalarından çekmeyi teklif etmemişlerdi. Bugünkü toplantıdan çıkan tek iyi şey bu olabilirdi. Mazeret kartını oynaması, masumiyetini kanıtlamak için dava üzerinde çalışmaları ihtiyacını ortadan kaldırmıştı. Bu şekilde kaldığı sürece, onun arkadaşları güvendeydi. Ama Sloane katilin dikkatini çekecek bir şey yaptıysa güvende .

Lance'in bilmesi gereken de buydu, şimdiye kadar tam olarak ne yaptığını ayrıntılı olarak. Belki de onun için çok geç değildi. Katil onu bir tehdit olarak görmediği sürece güvendeydi. Ama onun için her şey değişmişti. Geçmiş yine çirkin yüzünü göstermişti. Riske girmeden bunu görmezden gelemezdi. Onunla ilişkisi olan herkes ikincil hasar olacaktı. Rick'in katilini bulmak ve ortak geçmişlerini gizli tutmak çok önemliydi.

Sloane bilgisayar tabletine hararetle notlar yazarken, Lance arkadaşlarının her birini kısaca inceleme fırsatını yakaladı.

Grayson Prescott - liderleri, öldürülmüş bir eş ve kayıp bir kızla eve dönen bir askeri kahraman. Yıllardır çözilemeyen bir dava yüzünden yaşadığı üzüntü ve ardından gelen hayal kırıklığı karşısında boyun eğmek yerine Bitmemiş İşler'i kurmuştu. UB, Grayson'ın faili meçhul davasını çözdükten sonra, şirketi benzer durumlarla uğraşan diğer ailelere yardım etmeye adanmıştı.

Grayson'ın yanında, ilk karısının cinayetini çözmesine ve kayıp kızını sağ salim bulmasına yardım etmiş eski bir Gatlinburg dedektifi olan şimdiki karısı Willow vardı.

Ryland Beck, ekip lideri.

Trent. Tam adı Adam Trent'ti. Ama kimse ona Adam demezdi. Onu öldürmeye kararlı bilinmeyen düşmanlara karşı yıllardır kaçan bir kadını kurtarmak için cehennemden geçip geri dönmüştü.

Bay Doğru olmasıyla ilgili şakalar yüzünden hayatını nefret ederek geçirmiş olan Callum Wright'a gülümsedi. Callum bir zamanlar avukatlardan nefret ederdi. Şimdi ise bir avukatla evliydi.

Asher ve Faith Whitfield. Sonunda birlikte , buna şaşırın tek kişiler Asher ve Faith olmuştu.

Ekibin birkaç üyesi burada değildi. Rowan Knight, TBI ile bağlantıları. Diğer dedektif arkadaşları, Brice Galloway ve Ivy Shaw.

Lance onların her birine çok değer verirdi.

Tekrar masanın ucuna baktığında, Grayson'ın dikkatle kendisini izlediğini görünce dehşete kapıldı. Grayson'ın gözlerinde sorular vardı. Hiç şüphesiz Lance'in arkadaşını incelediğini fark etmişti.

ve nedenini merak ediyordu. Grayson'ın dikkatini çekmeyi uman Lance, Ryland'ın şu anda Sloane ile ne konuştuğuyla ilgileniyormuş gibi yaptı.

Lance'i rahatlatmak için birkaç dakika sonra Grayson ayağa kalkarak toplantının bittiğini işaret etti. "Soruşturmanızda bol şans Memur Bey. Keşke daha fazlasını yapabilseydik."

Fotoğraflarını ve bilgisayar tabletini deri çantasına yerleştirmeye başladı. "Herkes zaman ve tavsiyeleri konusunda son derece cömert davrandı. Gerçekten minnettarım."

Ekip yavaşça cam duvarlı konferans odasından çıktı ve merdivenlerden aşağıdaki savaş odasına indi. İki katlı yüksek tavanlı geniş bir açık alandı, böylece konferans odalarındaki herhangi biri aşağıya bakabilir ve potansiyel olarak diğer araştırmacılara kendilerine katılmaları için işaret verebilirdi. Ya da aşağıdaki herhangi biri, Grayson'ın en büyük savaş odasının yanındaki ofisi de dahil olmak üzere üst katta kimlerin olduğunu görebiliyordu.

Konferans odası.

Lance diğerlerinin gitmesini bekledi, böylece kendi çıkışını konuklarınıninkiyle aynı zamana denk getirebilecekti. Kapıyı açık tuttu. "Memur Sloane-"

Girişte durakladı. "Bana Keira de lütfen. Neredeyse yumruk yumruğa geldikten sonra, ilk isim bazında olmamız gerektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Güldü, gerçekten eğlenmişti. "Keira. Eğer herhangi birimiz araştırmacı için daha fazla fikir üretirse, sana nereden ulaşabiliriz? Bir süre Gatlinburg'da mı kalacaksın?"

Gözleri irileşti. "Sorduğunuz için minnettarım. Her ne kadar itiraf etmeliyim ki -"

"Şaşırdın mı?"

Başını salladı.

"Tekrar özür dilerim. Gerçekten bu kadar kaba davranmak istememiştim. Ziyaretiniz ve söyledikleriniz beni hazırlıksız yakaladı." On yılın abartısı. "Ama bu size davranışım için bir mazeret değil. Beni affeder misiniz?"

Ona hediye ettiği gülümseme onu tamamen değiştirdi. Daha önce güzeldi, şimdi ise... büyüleyiciydi. Başka bir hayatta, belki arkadaş olabilirlerdi. Ya da daha fazlası. İnanılmaz derecede çekici olmasının yanı sıra, büyük hayranlık duyduğu niteliklere sahipti: dürüstlük, doğruluk ve kıvrak bir zekâ. Normalde onun inatçılığını ve bir soruşturmadan vazgeçmeyi reddetmesini de takdir ederdi. Ama şu anda bu nitelikler son derece uygunsuzdu.

"Affedildin." Ona bir kartvizit uzattı. "Skyline Yolu'nun yukarısında birkaç günlüğüne bir dağ evinde yer ayırttım. Dağın yamacından sarkan küçük bir A-çerçevesi ve kulübeye doğru o kadar dik bir eğimle inen bir araba yolu var ki kullanmayı reddediyorum." Etkili olması için titredi.

"Sanırım biliyorum. İnsanlar bir gün bir turistin araba yolundan aşağı kayarak evin içinden geçip geçmeyeceği konusunda bahse giriyor."

dağ." Kızın dehşet dolu bakışları karşısında sıırttı. "Şaka yapıyorum."

Gözlerini kırptıırtırdı. "Oh, şey, hala garaj yolunu kullanmıyorum. Ön taraftaki sokağa park ediyorum."

"Umarım dört çekerdir. Hava henüz kar yağacak kadar soğuk değil ama bazen bu dağlara çıkmak için ekstra güce ihtiyaç duyarsınız."

"Camry'm dört tekerlekten çekişli. Şimdiye kadar virajları kucaklamakta ve yolları tutmakta harikaydı. Sanırım iyi olacağım."

"Eminim öyle olacaktır." Kartviziti takım elbise ceketinin iç cebine yerleştirdi.

Gitmeye başladı, sonra durdu. "Beni aramak isteyen olursa, karttaki kişisel cep telefonu numaramı kullanmayı unutmayın. Ofis numaram değil. Çünkü, şey-"

"Orada değilsin. Ve iş arkadaşların oynadığını bilmiyor Dedektif." Kadının yüzünün hafifçe kızarması üzerine tekrar gülümsedi. "Sırrınız bizimle güvende. İyi günler, Memur Sloane."

Ona minnettar bir gülümseme verdi. "Keira."

"Keira."

Merdivenlerden inerken Lance en üst sahanlıkta durup onu izledi. Savaş odasının iki katlı pencereleri otoparka bakıyordu.

Sözüne sadık kalarak gümüş renkli son model bir Camry'ye bindi. Plakayı göremediği için onu takip edemedi. Ama buna ihtiyacı yoktu.

Nereye gittiğini çok iyi biliyordu.

Birkaç dakika sonra masasına ulaştı ve dizüstü bilgisayarını aldı.

"Hey, Lance." Asher iki koridor ötedeki masasından ona işaret etti. "Şuna bir bakabilir misin?"

"Üzgünüm dostum. gereken bir şey var." Çıkışa doğru yöneldi.

"Beni sonra yakala, mı?" Asher seslendi.

"Yapacağım." Özellikle de ekibine son bir kez bakmak için kapıya döndüğünde Grayson ve Ryland'ın Grayson'ın ikinci kattaki ofisinden onu izlediklerini fark ettiğinde bu yalan diline acı bir şekilde dolandı. Lance başıyla onayladıktan sonra onları bir daha göremeyeceğini bilerek arkasını döndü. Çünkü az önce Asher'a söylediğinin aksine, asla geri dönmeyecekti.

Dördüncü Bölüm

Keira bilgisayarındaki tableten başını kaldırdı ve kulübenin kapısının çalındığını duyunca şaşırıldı. Bitmemiş İş'ten birkaç dakika önce dönmüştü ve toplantı notlarını gözden geçirmek için sehpanın önüne daha yeni yerleşmişti.

Bela beklememesine rağmen, dağların derinliklerindeki bu ücra kiralık kulübeye gelen biri onu sehpadan beylik tabancasını almaya zorladı. Ön kapıdaki güvenlik gözetleme deliğinden baktığında kimse yoktu. Daha da şaşırtıcı olan, koyu renkli camları olan siyah bir SUV'nin dik araba yolundan aşağı dönüyor olmasıydı.

Cipin kapısı açıldığında, tanıdık geniş omuzlu bir figür dışarı çıktı. Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Adam gözlüklerini çıkarıp kömür grisi takım elbise ceketinin ceplerinden birine sokarken başını iki yana . Lance Cabrera'nın burada ne işi vardı? Aman Tanrım, Onu daha önce gördüğünde bu kadar yakışıklı ve uzun boylu ? Müfettişlerle dolu odaya bilgi verirken adrenalin ve gergin enerjiyle o kadar doluydu ki, adamın ne kadar yakışıklı olduğuna dikkat etmemişti.

Kapıyı açmadan önce tabancasını duvara dayalı dekoratif bir masanın üzerine koydu.

"Bay Cabrera," dedi ön verandanın basamaklarını tırmanırken. "Ne oldu? En sevdiğim kalemimi UB'de mi unuttum da geri vermek için koştunuz?"

Masmavi gözlerinin kenarları eğlenerek kırıştı. "Ayrıldığımda konferans salonunda herhangi bir yazı aracı görmedim."

"O zaman buraya neden geldiğin konusunda kafamın karıştığını itiraf etmeliyim. Sizi cinayetle suçlayarak iyi bir izlenim bırakmış olamam. Sanırım buraya bana çıkma teklif etmek için gelmedin."

Sırıttı. "Uygun olacağınızı düşünseydim ve yıldızlar aynı hizaya gelseydi, tam olarak bunu istemek benim için bir onur olurdu." Gülümsemesi soldu. "Ne yazık ki bu sosyal bir görüşme değil. Konuşmamız gerekiyor." Açıklığı işaret etti. "İçeri girmemin sakıncası var mı?"

"Ah, elbette." Yan tarafa doğru ilerledi ve kapıyı sonuna açtı. "Muhtemelen üşümüşsündür ve ben burada ağzımı açmış konuşuyorum. Sana sıcak çikolata getirebilirim ya da..." Adam kapıyı hemen arkasından kapatıp sürgüyü çevirdiğinde şaşkınlıkla ona baktı.

Omurgasından aşağı bir tedirginlik sızladı. "Tamam, bu garip. Önce kimse kapı çalınıyor. Sonra sen ortaya çıkıyorsun ve sanki şeytan peşindeymiş gibi kapıyı kilitliyorsun." Garip bir şekilde güldü. "Dumanlı Dağlar'da tetikte olmam gereken bir baltalı katil mi var?"

Adamın yoğun bakışları kıza odaklandı. "Biri kapınızı mı çaldı? Sonra saklandın mı?"

"Evet, sanırım, yani... kapı çalınıyor gibiydi. Ama dışarıda ses çıkaran bir kuş ya da bir hayvan da . Siz geldiğinizde ben de gözetleme deliğini kontrol ediyordum."

Tabancasını aniden çıkarmış, yan tarafına doğrultmuştu. "Tüm pencereleriniz ve kapılarınız kilitli mi?"

"Sanırım öyle. Yani, buraya geldiğimden beri hiçbirini açmadım. Ama-"

"Kapıyı kilitle. Burada bekle. Dışarı çıkma." Kapıdan çıktı, sola döndü ve kadın onu durduramadan kulübenin yanına doğru koşmaya başladı.

Kapıyı gereğinden sert kapattı ve ona söylediği gibi kilitleti. Ama kanepeye doğru yürümeye başladığında durdu. "cehenneme. Dört saatlik yolu çaresiz küçük bir kadın muamelesi görmek için gelmedim. İş yerinde bunu yeterince yaşıyorum." Tabancasını kaptı ve dışarı çıktı.

Lance sola gittiği için o da sağa gitti ve eğer dışarıda biri varsa Lance'le birlikte onları köşeye sıkıştırabileceklerini umuyordu. Bu biraz tabancasını çıkarmış, muhtemelen kapı zili hendek oyunu oynayan bir genci arıyordu. Yakınlarda başka bir kulübe olmasa da, yolun ilerisinde birkaç tane daha vardı.

Birkaç çocuk bir turiste eşek şakası yapmak isterse kesinlikle yürüme mesafesindeydi. Ama Lance silahını çekecek kadar endişelendiyse, en azından neden bu kadar endişelendiğini öğrenene kadar onun yolundan gidecekti.

Evin yanından dolaşmaya devam ederken, herhangi bir çocuk suçluyla ya da başka biriyle karşılaşmadı. Kimseyi ya da pek bir şey duymuyordu. Evin içinden esen hafif serin bir esinti dışında tepesindeki dallar, ceketini özlemesine neden oluyordu, orman ürkütücüydü

Sessiz. Sincaplar konuşmuyor. Kuş cıvıltısı yok. Bir rakun ya da başka bir küçük yaratık yiyecek ararken çalılıklarda hışırtı yoktu. Tereddüt etti. Geldiğinden beri hiç böyle olmuş muydu? Sanki her zaman gürültü yapan bir şeyler varmış gibi görünüyordu. Şimdi neden bu kadar sessizdi?

Tetikte, tabancasını önüne doğru kaldırdı ve kulübenin temelinin yakınındaki çalıları kontrol ederken ileri geri salladı. Solunda, ormanın sık çalılıklarını inceledi, tam olarak ait olmayan bir şey arıyordu. Potansiyel bir tehdidi dinliyordu.

Kulübenin arka köşesinde durup eğildi. Başını aşağıda tutarak, dağın yamacının derinliklerine çakılmış ve evi ana kayaya sabitleyen kerestelerin oluşturduğu labirentin içinden köşeye baktı.

Hiçbir şey yok. Asi gençler yok. Ona silah doğrultan kötü adam da yoktu. Ama Lance de orada değildi. Diğer köşeye ondan birkaç saniye önce varmış olması gerekmez miydi?

Midesi bulandı. Belki de başı belaya girmişti. Ve o da onun tek yedeğiydi. Döndü ve evin önüne doğru koşmaya başladı.

Köşede durmak onu neredeyse öldürüyordu. Ama önce bakmadan açık alana doğru koşmak acemi bir manevraydı. Kolluk kuvvetlerinde sadece altı yıl çalışmıştı ve UB'dekilerin deneyimine yaklaşılamamıştı. Ama çaylak olmadığı da kesindi.

Kendini daha az hedef haline getirmek için tekrar alçaktan çömelerek kulübenin kenarından yükseltilmiş ön verandaya doğru baktı. Boş. Yani Lance neredeydi-

Arkasından çıtırdayan yaprak sesleri geldi. Sarsılarak döndü. Siyahlar giymiş bir adam ağaçların arasından ona doğru atladı. Kadın daha tepki bile veremedi adam ona çarptı ve onu kulübenin kütük duvarına sıkıştırdı. Silahı elinden fırladı ve yerde sekmeye başladı. Beline dolanan kolları büküp pençeledi, öfkeyle kurtulmaya çalıştı.

Kulağına küfretti ve onu havaya kaldırdı.

Tırnaklarını adamın her iki kolunda da gezdirdi ama uzun kollu siyah gömleğinin içinden hiçbir deriye ulaşamadı. Ellerini tırmalamak da işe yaramadı. Elleri deri eldivenlerle kaplıydı. Eldivenli parmaklarından birini yakalayarak sertçe geri çekti. Gürültülü bir patlamanın ardından öfke ve acı.

Onu sanki bir bez bebekmiş gibi kulübenin duvarına fırlattı. Duvara sertçe çarptı ve dizlerinin üzerine düşerken acı dolu bir çığlık attı. Kaburgaları her nefes alışında acıyordu. Çarpmanın etkisiyle kulakları çınladı. Fakat

öylece cenin pozisyonunda kıvrılamazdı. Acıyı bastırmak, kendini savunmak . Silahı neredeydi? Nerede mi?

Birkaç adım ötede durmuş, göğsü efordan kabarmış, yaralı elini göğsüne bastırmıştı. Tamamen siyah giyinmiş, yüzünün alt kısmını bir bezle , tek görünen intikam vaadiyle ona bakan koyu kahverengi gözleriydi.

Yaralanmamış elini kullanarak gömleğinin altından uzun, sivri bir bıçak çıkardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, umutsuzca etrafına bakınarak. İşte, tabancası. Yaklaşık bir metre ötedeydi, yarısı kurumuş yaprakların arasına gömülmüştü.

Ona doğru koştu, bıçağı havaya kaldırdı.

Yana doğru yuvarlandı ve adamın ölümcül kılıcının darbesinden zar zor kurtuldu. Sonra tabancaya atladı. Adamın gırtlaktan gelen bağıışı arkasından duyuldu. Silahını kaptığı gibi panikle inledi ve sırt üstü döndü.

Lance aniden oradaydı ve bıçaklı adamı yakaladı. İkisi de yere düştü, ölümcül bir kucaklaşmayla birbirlerine kilitlendiler.

Keira ayağa fırladı, itiraz eden kaburgaları nefesinin kesilmesine neden oldu. Tökezleyerek acıyı bastırdı ve silahını kaldırdı. Ama net bir atış yapamadı.

İhtiyacı yoktu.

Dövüş başladığı kadar çabuk bitmişti. Bıçaklı adam homurdandı ve yere yığıldı, kendi bıçağı boynundan çıkmıştı. Mide bulandırıcı bir guruldama sesi çıkarırken yakasını hızla kan kapladı.

Lance başını , gözleri panik içinde açılmıştı. "Keira, yere yat!" Kendini yere attı.

Bam! Bam! Bam! Bam!

Siyahlar giymiş başka bir adam durduğu yerden birkaç metre ötede yere yığılınca şok içinde nefesini tuttu. Cansız ellerinden bir silah toprağın üzerinde sekti. Lance onu kurtarmıştı. Ama neden Lance'e ihtiyacı vardı ki? Kurtarmak mı?

" oluyor, Lance? Bu adamlar neden seni buraya kadar takip etti?"

"*Beni* takip etmediler. *Seni* takip ettiler." Onun elini tuttu. "Gel . Buradan çıkmamız gerek." Onu cipine doğru çekti.

"Beni takip ettiler de ne demek? Burada tanıştığım tek insanlar sen ve UB'deki diğerleri."

"Bunu daha sonra çözeceğiz." Anahtarlığını araca doğrulturken yolcu tarafını işaret . "Bin arabaya."

Silah sesleri ağaçların arasında yankılandı. Kurşunlar arka camı paramparça etti, camlar metal bir tavaya çarpan bozuk paralar gibi betonun üzerine yağdı.

Geri çekildi ve sokağın karşısındaki yokuşta bulunan ağaçlara doğru ateş etti. Cipun arkasına daha fazla mermi isabet etti.

Keira, ağaçların arasında namludan çıkan ateşin parıltısını gördüğü yere nişan alarak ateşe karşılık verdi.

"Kabine gir," diye bağırdı Lance. "Ben seni korurum."

"Birbirimizi koruruz."

Kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. İkisi de tabancalarını Merdivenlerden hızla çıkıp eve girerken ağaçlar. Bu kez kapıyı çarparak kapatan ve kilidi çeviren oydu. Lance onu girişten birkaç metre ötedeki ön pencerelerin altından yere çekti. Kurşunlar ön kapıya çarparken vücudunu kendi vücuduyla örttü.

Keira onu itti, ağrıyan kaburgaları acı içinde çığlık atarken bile ciğerleri onun sıkı tutuşu altında hava almak için zorlanıyordu. "Polis olduğumu biliyorsun, değil mi?" zorladı, sonra acı dolu bir nefes daha çekti. "Kendimi savunabilirim. Bırak beni."

"Ve benim bir erkek olduğumu biliyorsun, değil mi? Ve eski bir polis olduğumu? Bir kadın benim için kurşun yerken sinecek değilim."

Küfrederek onu itti.

Güldü. "Belki de bir denizci olmalıydın. Bu güzel ağızdan çıkan kelimeler çok tuzlu."

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Öksürdü, sonra acı dolu bir nefes daha çekti. "İnsanlar bizi öldürmeye çalışıyor."

"Bu ilk değil. Son da olmayacak." eğmiş dinliyordu, ağırlığı hâlâ kadının kaburgalarını eziyordu. "Ateş kesildi."

Onu tekrar itti. "Güzel. Belki de vazgeçmişlerdir."

"Buna güvenmeyin. Şansımıza o sağlam kapı ve kütük duvarlar kurşunları durdurdu. Belli ki yüksek güçlü tüfekler kullanmıyorlar. Tabanca kullanıyor olmalılar."

"Ve bıçaklar."

Yüzünü buruşturdu. "Ve bıçaklar. Sanırım onlar yeniden toplanıp girişlerini planlayana kadar birkaç dakikamız var."

"O zaman gerçekten üzerimden kalkmalısın. Şimdi, oksijensizlikten bayılmadan önce."

Yüzünde alaycı bir sırıtışla yere baktı. "Bunun için üzgünüm." Kadının üzerinden yuvarlandı ama onun yanında yerde kaldı. "Etraftan uzaklaşana kadar ayağa kalkma. pencereler."

"Şaka yapmıyorum." İlk derin nefesini çekti ve hemen pişman olup acıyla yüzünü buruşturdu.

"var?" Bir elini karnında gezdirdi, sonra yara arar gibi göğsüne doğru uzattı. "Seni kesti mi? Vuruldu mu?"

İşler utanç verici bir hal almadan önce onun elini tuttu. "Kesik yok. Kurşun yarası yok. Dışarıdaki adam beni kulübenin kenarına fırlattı." Elini itti. "Hiçbir şeyin kırıldığını sanmıyorum. Sadece morarmış." Birkaç hızlı, sık nefes aldı, acının çok daha fazla olması onu rahatlatmıştı.

Bu şekilde katlanılabilir. Hafifçe yan dönerek cep telefonunu kot pantolonunun cebinden .

Kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"911'i arıyorum."

"Polisi bu işe karıştırmamayı tercih ederim."

Ona kuşkulu bir bakış attı. "Ciddi misiniz? Ben polisim. Biz zaten işin içinde."

Sırıttı. "Evet, öyle. Bu noktada başka bir alternatifimiz olduğunu sanmıyorum. Sana karşı bu kadar hızlı hareket etmelerini beklemiyordum."

Elinde telefonuyla durakladı. "Üzerime mi geliyorsun? İkinci kez aslında hedefin ben olduğumu söylüyorsun. Belki de peşinde oldukları sensin."

"Oh, . Hiç şüphe yok. Ama sen onları Gatlinburg'a, Bitmemiş İş'e götürene kadar nerede olduğumu bilmiyorlardı."

"Tüm bunlar için beni mi suçluyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sadece açıklıyordum-"

Yukarıdan bir gümbürtü sesi geldi. İkisi de yukarı baktı.

"Çatıdalar," dedi. "Muhtemelen ön pencereleri çekiniyorlar, denerlerse ateş edeceğimizi tahmin ediyorlar. Lütfen bana tavan penceresi olmadığını söyle."

"Mutfak, sol arka köşe." Telefonun ekranına dokunarak 911'i aradı. Ama telefonu kulağına götürdüğünde sadece parazit vardı. Kontrol etti hasar görüp görmediğine bakmak için telefona baktım. , tek bir çizik bile yoktu. Ve dört çubuk vardı. Mükemmel çekiyor. Peki arama neden yapılmıyordu?

Lance telefonu kaptı ve kulağına götürdü. "Cep telefonu ."

"Sıkışmak mı? Bu insanlar da *kim*? Ne istiyorlar?"

"Şu anda mı? İkimiz de öldük. Ya da daha büyük ihtimalle sen ölürsün ve ben bilgi almak için işkence göreceğim kadar hayatta kalırım. Sonra da beni öldürecekler."

Kadın dehşet içinde ona baktı. "Ne yaptın sen? Bir mafya babasının kızıyla mı yattın?"

Bir kahkaha attı. "Keşke. En azından o zaman tüm bunlara değebilirdi."

"bir zamanda şaka mı yapıyorsun?"

"Çoklu görev yapıyorum, işkence kısmı hariç ikimizin de hayatta kalmasını sağlayacak bir plan yapmaya çalışıyorum."

"Plan nedir?"

"Bir bölüm *bulmaya çalışmayı* kaçırdın mı?"

Gözlerini devirdi. "Buradan çıkmamız gerek. Bir yere saklanmalıyız."

"Bu konuda hemfikiriz. Benim nasıl olduğu. Kabin düzeni?" "Mutfak solda, bu aile odası, yatak odası ve banyo en sağdaki kapı."

"Peki ya yatak odası kapısının yanındaki kapı? Dolap mı?" "Bodrum.

Dinlenme odası. Ama çıkış yok. Pencere ya da kapı yok.

Sağlam beton duvarlar. Oraya inersek kapana kısıılırız."

"Bu beton duvarlar koruma sağlayacak ve sadece tek bir girişi koruyacak: merdivenler. Bu katta sahip olduğumuzdan daha fazlası."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi.

Mutfaktan büyük bir patlama sesi geldi ve ardından kırılan camların sesi .

Lance tabancasını daha sıkı kavradı. "Duruşumuzu yapma zamanı, General Custer. Dışarıda, daha önce kurşunların uçuştığı yerde mi? Yoksa penceresiz bodrumda mı?"

"Şansımı dışarıda ." Ön kapıyı açmak için ayağa fırladı.

Bir yayılım ateşi kadının durduğu pencereyi parçalayıp camları üzerlerine yağdırmadan hemen önce onu yere düşürdü.

Küfrederek yakındaki bir sandalyenin arkasından bir battaniyenin kenarını kaptı ve camın üzerinden yere fırlattı. Sonra da kapının önüne doğru koşmaya başladı.

Hızla onu takip etti ve kapıyı açmaya çalışmasını diye yolunu kesti. "Şu plan hakkında-"

"Biliyorum, . ne kadar nefret etsem de, bodrum tek geçerli seçeneğimiz."

"Akıllı bayan. *Git hadi.*" önünden itti. İkisi de olabildiğince hızlı sürünüyor, dizleri sert ahşap zemine çarpıyor, pencerelerden herhangi birinde hedef olmamak için alçakta kalıyorlardı.

Arkalarından bağırışlar duyulduğunda neredeyse bodrum kapısına varmışlardı.

"Acele et," diye bağırdı Lance.

Keira ayağa fırladı ve bodrum kapısını iterek açtı. Aşağıdaki karanlık, dar alan onu tereddüte düşürdü ve korkularını bastırmak için acı veren, canlandırıcı bir nefes aldı. Lance'in sorgulayan bakışları karşısında omuzlarını dikleştirdi ve kendini merdivenleri hızla inmeye zorladı. Merdivenin dibinde, Lance'in hemen arkasında olmasını bekleyerek endişeyle etrafında döndü. Onun yerine, yukarıdaki kapı aralığında siluet halinde duruyordu.

"Kapıyı kilitle," diye bağırdı, sonra da kapıyı çarparak kapattı. Kapıya bir şey çarptı.

Orada öylece durdu, afallamıştı. Bu da neydi böyle? Tabancasını çıkardı ve merdivenlerden yukarı koştu. Ama kapıyı ittiğinde, kapı zar zor hareket etti. Kapıyı zorlayarak ancak birkaç milimetre açmayı başardı. Duyduğu o gümbürtü. Lance onu bodrumda tutmak için kapı kolunun altına bir sandalye ya da başka bir şey sıkıştırmış olmalıydı.

Geçmişinden gelen korkular onu hırpalıyor, görüşünü karanlıkla daraltıyordu. Dışarı çıkmak zorundaydı. Ona birkaç cümle bağırdı ve omzunu kapıya çarptı. Kaburgaları bu darbeyi protesto ederek acı içinde iki büklüm olmasına neden oldu. Doğrulana kadar küçük titrek nefesler aldı. Sonra yumruğunu tahtaya vurdu, tüm vücudu titriyordu. "Lance! Çıkar beni!"

Ana odadan silah sesleri geldi. Homurtular. Bağırışlar. Daha fazla cam kırılması. Dışarıda o delillerden kaç tane vardı? Kapıyı defalarca itti, acıya karşı savaştı, Lance'e yardım etmek için dışarı çıkmak istiyordu. Ve bir zamanlar olduğu gibi dehşete kapılmış genç bir kız gibi cenin pozisyonuna geçmeden önce bu zindandan kaçmak için çırpınıyordu. Dışarı. Dışarı çıkmak zorundaydı!

Birkaç acı dolu dakika sonra, ani sessizlik onu bağırışlar ve silah daha fazla sarstı. Bu, daha önce kuşların cıvılamayı bıraktığı zamanki gibi fırtına öncesi sessizlik miydi? Neler oluyordu?

Kapı çekilerek açıldı.

Tökezleyerek geri çekildi, düşmemek için korkuluklara tutunurken tabancasını orada beliren adama doğru savurdu. Adam hemen ellerini kaldırdı. Tanıma duygusu ona çarptı. Silahını indirdi.

"Bay Prescott?"

"Memur Sloane." Ellerini indirdi, sesi hafif nefes nefese çıkıyordu. Çenesinde yeni bir kesik vardı. İş kıyafeti birkaç yerden yırtılmıştı. Ve eskiden beyaz olan gömleği şimdi kanla kaplanmıştı. "Klişe gibi görünme riskini göze alarak söylüyorum, ortalık temiz."

Lance yanında belirdi, patronundan çok daha kötü görünüyordu. Giysilerine, boynuna ve saçlarına kan bulaşmıştı. Çenesinde morluklar oluşmaya başlamıştı bile.

Son birkaç basamağı aceleyle çıkararak kapıya vardı. "Lance. Yaralandın mı? Ne-"

"Fazla zamanımız yok," dedi. "Beni bulmaları on iki yıllarını aldı. Şimdi bulduklarına göre, ellerindeki her şeyle üzerime gelecekler. Takviye kuvvetleri geldiğinde burada olan herkes tehlikede." Elini Keira'ya uzattı. "Biz gidiyoruz. Şimdi."

Tabancasını pantolonunun kemerine soktu ve onun yanından geçerek ana odaya girdi. Etrafındaki yıkımı ve ölümü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Siyahlar giymiş birkaç adam çeşitli yerlerde yere yığılmıştı, yardım alamayacakları belliydi. Asher, Ryland, Faith ve diğer iki UB dedektifi aile odasının arkasındaki taş şöminenin yanında durmuş, en az patronları kadar darmadağınık görünüyorlardı ve birçoğu çeşitli kesiklerden kanlar içindeydi.

"Ne oldu?" diye sordu. "Herhangi biriniz ciddi şekilde yaralandı mı?"

Lance arka pencereden dağlara bakarken tabancasına yeni bir şarjör taktı.

Grayson Keira'nın yanında durdu. "Neyse ki herkes iyi. En kötüsü Lance'e oldu. Buraya geldiğimizde aynı anda iki adamla dövüşüyordu."

Lance pencereden döndü. "Her şey kontrolüm altındaydı. Gelmemeliydin."

"Bir değil." Grayson gözlerini devirdi.

Lance derin bir nefes aldı ve takım arkadaşlarına bakarak hızlıca başıyla teşekkür etti. Keira ve Grayson'a doğru adım atarken takım elbisesinin ceketini ters çevirdi ve tabancasını kemerindeki kılıfına soktu. "Nankörlük etmek istemem. Ama gerçekten hiçbirinizi bu işe bulaştırmamayı umuyordum. Nerede olduğumu nereden biliyordun? Ya da Keira'nın içeride olabileceğini sorun mu var?"

Asher etraflarındaki yıkımı işaret etti. "Sen gittikten sonra hepimiz konuşmaya başladık. Toplantı sırasında çok savunmacı davrandın.

Memur Sloane'un soruşturmasını itibarsızlaştırmak çok zor. Bir şeyler olduğu ve bunun ikinizi de kapsadığı çok açıktı. Hangi kulübeyi kiraladığını bulmak sadece birkaç telefon görüşmesi aldı. Önce gelip onunla konuşmayı, sonra da sizin gitmeyi planlamıştık. "O.K. Corral'da yakalanmayı beklemiyorduk."

Keira ellerini kalçalarının üzerine koydu. " oluyor, Lance? Bu adamların yıllardır senin peşinde olduğunu ama beni takip ettiklerini söyledin. UB'nin konferans salonunun güvenliğinde beni daha önce uyarabileceğin geldi mi?"

Kara kara düşünen bakışları onunkilere kilitlendi. "Toplantıda bana söylediğin hiçbir şey bu adamların dikkatini çektiğini düşündürmedi. Buraya konuşmak ve kendini riske atacak bir şey yapmadığından emin olmak için geldim. Sonra da seni tehlikeden uzak *tutmak* için davayı düşürmeye ikna etmeye çalışacaktım. Seni takip ettiklerini, Gatlinburg'da olduklarını bilseydim, pusuya düşmene izin vermezdim. UB'den ayrılırken seni yanıma alırdım ve korurdum."

"Dur bakalım," dedi Faith. "Bunu doğru mu anladım? Birileri *yıllardır* seni bulup öldürmeye çalışıyor. Rick Cameron bir şekilde bu işin içinde. Ve sen de Keira'nın bu düşmanları sana yönlendirmiş olabileceğinden endişeleniyordun. Yine de bunu bize anlatmak ve yardımımızı istemek yerine, bu işi tek başına halletmeye çalışarak kendi hayatını ve onunkini riske mi attın?"

Lance yüzünü buruşturdu. "Böyle söyleyince kulağa çok daha kötü geliyor."

Asher ona bir adım daha yaklaştı. "Savaş odasında benimle sonra görüşeceğini söylediğinde yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Yalan söylüyordun, değil mi? UB'den ayrıldığında temelli ayrılıyordun, bir daha asla dönmeyi planlamıyordun.

geri geliyor. söyle, Lance. Lütfen, Tanrı aşkına, yanıldığımı söyle."

Lance başka tarafa baktı.

Asher küfretti.

Keira cep telefonunu çıkardı.

"Sakın bana yine polisi aramaya çalıştığını söyleme." Lance telaşlanmış gibiydi.

"Cep telefonu sinyalinin hâlâ kesik olmadığını varsayarsak, kesinlikle polisi arayacağım."

Telefonunu aldı. "*Hayır.*"

Grayson diğerlerine doğru işaret etti. Birden Keira ve Lance'in etrafı UB dedektifleri tarafından sarıldı; bir duvar dolusu erkek ve bir kadın -Faith

-Gitmelerini engelliyor.

Grayson ona, "Polis çoktan yola çıktı," dedi. "Ve takım arkadaşlarına, dostlarına tam olarak neler olup bittiğini anlatmadan hiçbir yere gitmiyorsun."

Lance tartışmak ister gibi görünüyordu ama dağdan gelen siren sesleri yüzünden ellerini iki yana açmıştı.

Grayson elini Lance'in omzuna koydu. "Pratik olarak görebiliyorum Zihninde çarklar dönüyor, seni yalnız bırakmamızı bir hikaye örmeye çalışıyorsun. Sen ve muhtemelen Memur Sloane da inanılmaz bir şeyle yüzleşirken hepimizi nasıl güvende tutacağını bulmaya çalışıyorsun. kendi başınıza tehlikeli. Belli ki bunlar sizin sıradan hesaplaşmak isteyen suçlular. Oldukça organize, eğitilmiş ve iyi finanse edilmiş görünüyorlar. İsteseniz de istemeseniz de yardımımıza ihtiyacınız var."

Lance'in çenesi gerildi. "Hiçbirinizin zarar görmesini istemiyorum." Etrafindakilere baktı, sonra titrek bir nefes verdi. "Zaten olduğunuzdan daha fazla zarar görmenizi istemiyorum."

Grayson elini Lance'in omzundan çekti. "Ben de bunu istemiyorum. Bu yüzden bizimle aynı seviyede olman, bize bilgi vermen gerekiyor ki kime karşı savaştığımızı bilelim. O zaman onlarla birlikte savaşırız." Diğerlerine baktı. "Haksız mıyım?"

"Aynen öyle," dedi Faith, sözleri ekip tarafından yankılandı.

Keira kaşlarını kaldırarak Lance'e baktı ve yaklaşan siren seslerini duyabilmek için yükseltti. "Ben zaten bu işin içindeyim. Ve bensiz gitmene izin vermeyeceğim."

Grayson ön pencereleri ya da kurşunlarla parçalandıktan sonra geriye kalanları işaret etti. "Gatlinburg Polisi her an ön tarafa gelebilir. Lance, bizimle çalışacağına, her şeyi açıklayacağına ve birlikte bir plan yapacağımıza dair bana söz ver.

Bunu tek başına oynamak yok."

Hepsine acı dolu bir bakış attıktan sonra başını salladı. ". Size her şeyi anlatacağım. Ama polisin önünde değil."

Grayson, "Polis bize yardım edebilir," diye karşı çıktı. "Bu konuda değil. Bana güvenin."

Birkaç dakika Lance'e baktıktan sonra başını salladı. ". Şimdilik bunu kabul ediyorum. Ama gizli bir hikâye bulmalıyız. Çabuk."

"Gerçeğe yakın durmak en iyisi," dedi Keira. "Bizim için daha az şans hikayeler eşleşmiyor. kolay olmalı çünkü bu odada neler olup bittiğini ve kimin peşinde olduğunu bilen tek kişi Lance."

Sanki söylediği bir şeyi düzeltecekmış gibi tuhaf bir bakış attı. Bunun yerine omuz silkti ve sessiz kaldı.

"Sirenler durdu." Faith eskiden ön pencerelerin olduğu sivri açıklıkları işaret . "Polisi görmüyorum, yani muhtemelen aktif silahlı adamlar olma ihtimaline karşı sokağın aşağısına park etmişlerdir. Ama biz konuşurken muhtemelen ormanın içinden kulübeye doğru koşuyorlardır. Keira haklı. Elimizden geldiğince gerçeğe bağlı kalmalıyız. Dürüstçe söyleyebiliriz ki hepimiz buraya Keira'yı görmeye geldik ve Lance'in de burada olmasına ve bu ninja adamların onları öldürmeye çalışmasına şaşırdık. Ama bunu nasıl açıklayacağız?

Keira'nın Gatlinburg'da olması mı? Neden onu görmeye geldiğimizi? Ya da sen, Lance, biz Rick Cameron'ın davasını ve senin gizemli geçmişinle ne ilgisi varsa onu gündeme getirmeden onu görmeye geliyorsun?"

"O kısmı kolay." Lance Keira'ya yarım bir gülümseme verdi ve kolunu onun omuzlarına doladı. "Sen ve ben çıkıyoruz. Arkadaşlarımız bu sabah UB'de onlara söylediğimde öğrendiler. Ben ayrıldıktan sonra ilişkimiz hakkında bilgi almak için seni görmeye gelmişler. Tabii ki ben zaten buradaydım, sen benim kız arkadaşısın."

Yanakları kızardı ve adamın kolunu omzundan itti. "Beni öpmeye kalkarsan seni yumruklarım."

Sırıltısı genişledi. "Not edildi."

Ön tarafta bir hareket dikkatlerini çekti. Uçaksavar ceketli polisler ağaçların arasından çıktılar, sundurma merdivenlerine koşarken botları gümbürdüyor ve açıklıklardan uzun namlulu silahlarını doğrultuyorlardı.

Lance yemin etti.

"Gatlinburg Polisi," diye bağırdı içlerinden biri. "Elinizdeki tüm silahları bırakın. Ellerinizi havada dışarı çıkın."

Grayson takım elbisesinin ceketini düzeltti, pahalı kumaştaki kan damlalarına ve yırtıklara bakarak kaşlarını çatı. "Herkes mümkün olduğunca az konuşsun." Ön taraftakilerin duymaması için alçak sesle konuştu. "Hikayeye bağlı kalın Lance uydurdum. Fazladan bilgi vermeyin." Başını tiksiniş gibi salladı. "Tanrı hepimizin yardımcısı olsun. Polis şefine yalan söylemek üzereyiz."

Beşinci Bölüm

Keira, yirmi sekiz yıl boyunca, gençlik yıllarında başına gelen korkunç şeyler dışında, bugünkünden daha çılgın, daha korkutucu, daha sinir bozucu, daha acı verici ya da daha kafa karıştırıcı tek bir gün bile düşünememişti. Ve bitmeye de yakın değildi. Güneş daha yeni batmaya başlamıştı. Ama ilk uyandığında planladığı gibi kulübesinde sıcak ve rahat olmak yerine, Bitmemiş İş'e geri dönmüştü.

Bu sabahla şimdiki arasındaki farklardan biri, bir konferans odasında olmak , savaş odası denilen yerin ortasındaki bir sandalyede oturuyor olmasıydı. Sandalyeler geniş bir daire şeklinde dizilmişti. Ama çok azı doluydu. UB müfettişleri küçük gruplar halinde ayakta duruyordu. Gruplar konuşuyor, içiyor ve patronlarının akşam yemeği için sipariş ettiği sandviçleri yiyordu.

Bu sabahtan en büyük farkı burada bulunma sebebiydi. Artık sadece faili meçhul bir davaya bakmıyordu. Neden vurulduğunu, dövüldüğünü, neredeyse bıçaklandığını, karanlık bir bodruma kilitlendiğini ve belki de en , diğer polis memurlarına yalan söylemek zorunda bırakıldığını bulmaya çalışıyordu. Onlara bir cinayeti araştırmak için burada olduğunu söylemek yerine, Lance'in kız arkadaşı olduğunu söylemişti.

Sanki böyle bir şey gibi. Uğursuz başlangıçlarından sonra yıldızların bir araya gelebileceğini hayal bile edemiyordu.

Gatlinburg'un polis şefi Russo tarafından hastaneye gitmesi için kulübede şantaja maruz kalması her şeyi daha da kötüleştirmişti. O bunu tartışmıştı. kaburgalarının sadece zedelendiğini, kırılmadığını biliyordu. *Ne de olsa daha önce de kaburgaları kırılmıştı.* Tabii ki bu bilgiyi onunla paylaşmamıştı. Yine de, Russo onu patronunu arayıp hastaneye gitmesini istemekle tehdit ettiği için sonunda pes etmişti.

Şimdi buradaydı, tahmin ettiği gibi kaburgaları kırık değil, çürüktü. Ve daha önce olduğu gibi bir grup deneyimli müfettişten bazı ipuçları ve öneriler aldığı için mutlu ve minnettar olmak yerine, şimdi Rick Cameron ile aynı kaderden nasıl kaçınabileceğini öğrenmek için çaresizdi.

Odaya şöyle bir göz gezdirdi. Kulübede bulunan çeşitli kesik ve sıyrıklarında bandajlar ya da dikişler vardı. Lance açık ara farkla

Her iki kolunda, sol baldırında ve kafa derisinde dikişler vardı. Keira sadece birkaç küçük sıyrık aldığı için kendini şanslı sayıyordu. Ve sadece nefes aldığı anda canı yandığı için. Tamam, belki de bu tam olarak bir şey değildi.

Ama ne kadar çok

Daha kötüsü de ama şikayetçi değildi. Özellikle de kesiklerinin dikiş gerektirmediği için.

İğnelerden nefret
ederdi.

Ve doktorlar.

Ve hastaneler.

Tek yaptıkları kötü anıları canlandırmaktı.

Şef Russo'nun bunu bilmesine imkân yoktu. Ama bu, onun gelecekte uzak durmayı tercih edeceği insanlar listesine eklenmesini . de olsa sırf onun yüzünden çocukluğuna dair anılar bir korku filmi gibi gözünün önünden geçip duruyordu. Her şeyin üzerine bir de bu stresin eklenmesine ihtiyacı yoktu, bugün değil.

Tartışmaya başlayabilmek için herkesin çembere katılmasını sabırsızlıkla beklerken, ön otoparka bakan iki katlı pencerelerden onların ötesine baktı.

Asfaltın bittiği yerde, dağa inip korkutucu, virajlı iki şeritli yol başlıyordu. Orayı geçtikten sonra dağ dik bir şekilde yükseliyor, zirvesi Smokies'in en yüksek dağı. Ona söylendiğine göre, yol bu dağın en tepesinde, Grayson Prescott'un malikânesinde sona eriyordu. Dağın adı Prescott Dağı olduğuna göre, bütün malikânenin ona ait olduğunu varsayabilirdi. Bu ne kadar inanılmazdı?

Bunu karşılayacak parası olsa bile bir dağa çıkmak istemezdi. Klostrofobiden yüksekliğe kadar uzanan çok sayıda korkusu ve gülünç derecede uzun diğer şeyler listesi, her gün dolambaçlı bir yolda aşağı yukarı seyahat etmek istemesine engel olurdu. Ama, adamım, adamım, yapabilirdi buradaki doğal güzelliği takdir ediyorum.

Azalan güneş ışığında bile manzara o kadar gerçeküstüydü ki, pencereden dışarı bakıp etrafındaki her şeyi unutmak istiyordu. Uzun, cılız ve yapraksız meşeler, kalın ve koyu renkli yaprak dökmeyen ağaçların yanında dik yamaçta ilerliyordu. Farklı şekil ve boyutlardaki pürüzlü kayalar garip açılarla çıkıntı yapıyor, ışığı yakalıyor ve bir ressamı ağlatacak renklerden oluşan bir goblen oluşturunuyordu. Düz Akçaağaç Şelalesi'nden çok daha güzeldi. Ama onu en çok etkileyen şey, gökyüzünü aydınlatan küçük beyaz sis puflarıydı.

Dağların adı Smokies.

Küçük bir çocukken Büyük Dumanlı Dağlar Ulusal Parkı'nı ilk kez ziyaret ettiğinde, beyaz puflar karşısında dehşete düşmüştü. orman yanıyordu. Neyse ki annesi aksini biliyordu ve onu rahatlatmıştı. Bunlar ailesinin gerçek bir aile olduğu güzel günlerdi. Babası suçluluk duygusunu bastırmak için alkol ve ağrı kesicilere yönelmeden önce. Her şey korkunç bir şekilde ters gitmeden önce.

"Daha önce hiç dağ görmedin mi?" Lance onun yanına oturdu. Sesindeki alaycı ton, alnındaki endişe çizgileriyle yumuşatılmıştı.

"Çok uzun zamandır değil."

Bakışları keskinleşti, endişe çizgileri derinleşti. "Kulağa uğursuz geliyordu. Sorun nedir?"

"Birinin beni öldürmek istemesi dışında mı?"

"Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Bana yalan söyle. İçinde bulunduğumuz karmaşayı düşünüyor muşsun gibi davranma. Aklında başka bir şey vardı, gözlerine unutulmaz gölgeler düşüren bir şey. Neydi o? Geçmişinden bir şey mi? Çok kaybolmuş gibiydin, milyonlarca mil uzakta." Kadının ellerinden birini nazıkçe avucunun içine aldı ve çirkin yara izlerini ortaya çıkaracak şekilde ters çevirdi. "Bu da onun bir parçası mı? "Bu bir parçası mı? Gölgeler mi?"

Nefesi kesildi ve elini geri çekti, kızgın kırmızı yaraları kapatmak için parmaklarını avuçlarına doğru kıvırdı. Zorla bir kahkaha attı. "Hayaletli gölgeler mi? Gerçekten mi? Ne zaman şair oldun sen?"

Gülümsemedi bile. Bunun yerine, sanki onun en derin, en karanlık sırlarını itiraf etmesini bekliyormuş gibi sadece bekledi.

Bu asla olmayacaktı.

"Geçmişimdeki bir şeyden kastınız ninjalar tarafından saldırıya uğramaksa," diye alay etti, "o zaman tam hedefindesiniz. Evet, geçmişim... *yakın* geçmişim beni rahatsız ediyor. olduğu hakkındaki gerçeği ne zaman duyacağız? Geçmişin hakkındaki gerçeği?"

Onu inceledi, ifadesi hüzne dönüştü. Yoksa daha çok hayal kırıklığına mı uğramıştı?

Sonunda omuz silkti ve diğerlerine işaret etti. "Herkes yerleşir yerleşmez-" ekibin onu duyabilmesi için sesini yükseltti "-Başlayacağım."

Küçük gruplar dağıldı. Yeni gelenler dizüstü bilgisayarlarını ya da tabletlerini kapıp aceleyle yerlerine oturdular. Faith ve kocası Asher, Lance ve Keira'nın karşısında oturmaya başlamışlardı bile. Ryland, takım

Faith'in yanındaydı. Kulübedeki diğer iki adam da yakınlarda oturuyordu. Keira daha önceki buluşmada isimlerini unuttuğu için onlara Trent ve Callum olarak yeniden takdim .

UB araştırma ekibinin geri kalan üyeleri de buradaydı, patronları Grayson ve karısı Willow hariç. İkisi de karakoldaydı ve Grayson şefi yatıştırmaya çalışıyordu. Bu kadar çok kişi varken olanları medyadan saklamanın bir yolu yoktu.

silah sesleri ve kulübedeki yıkım. Ceset torbalarının adli tıp kamyonlarına taşınmasından bahsetmiyorum bile. Şef bu olayın basit bir "haneye tecavüz" açıklamasıyla geçirilmesine izin vermiyordu.

Görünüşe göre Grayson'ın yakın arkadaşıymış ve aynı zamanda Willow'un eski patronuymuş. Birlikte olan geçmişleri, geri kalanlarının uzun polis sorgularına maruz kalmadan tedavi edildikten sonra hastaneden ayrılmalarına izin verildi. Ancak Grayson'ın verdiği cevaplarla Russo'yu tatmin edememesi halinde daha sonra daha fazla sorgulama için karakola gitmeyi kabul etmek zorunda kaldılar.

Herkes yerine oturduktan ve odaya sessizlik hakim olduktan sonra tüm gözler Lance'e çevrildi. Keira'nın bu adamı, "en iyiler "in timsali olarak gördüğü

güven ve kararlılık şimdi belirsiz, tereddütlü görünüyordu. Çemberin etrafındaki araştırmacı arkadaşlarına ve Keira'ya kısa bir bakış attıktan sonra derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

"Memur Sloane, yani Keira ve Bitmemiş İş'teki tüm arkadaşlarım, benim hakkımda bildiğinizi sandığınız her şey yalan."

Altıncı Bölüm

Lance kendini savunmak için sadece bir tabanca ve bir şarjör mermiyle bir oda dolusu silahlı adamla yüzleşmeyi bu çemberin etrafında oturan insanlara tercih ederdi. Onlara çok değer veriyordu ve hatta Keira'ya karşı derin bir bağ hissediyordu. Ne de olsa, geçmişi onu Gatlinburg'a kadar takip ettiği için cehennemi yaşamıştı. En büyük pişmanlığı, hem onu hem de iş ailesini tehlikeye atmaktan sorumlu olmasıydı. Yaptıkları ya da yapmadıkları yüzünden bu odadaki herkesin dostluğunu kaybetmek üzereydi.

Sandalye çemberinin karşı tarafında Faith ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Haydi, Lance. Seni tanıyoruz. Gerçekten önemli olan şeyleri, nasıl bir insan olduğuna taklit edemezsin. Bu sözlerle değil eylemlerle ortaya çıkar. O yüzden sakladığın her neyse, paylaşmaktan korkma. Burada hepimiz arkadaşız, aslında aileyiz." Keira'ya gülümsedi. "Ve gelecekteki arkadaşlar. Neler olup bittiğini bilmeden bunu düzeltemeyiz."

Yüzünü buruşturdu. "Bazı şeyler düzeltilemez."

Keira kısa süreliğine elini sıkarak onu şaşırttı. "En azından deneyebiliriz."

Gülümsedi ama bu görüşmenin bir faydası olmayacağını zaten biliyordu. Ve hala her şeyi tam olarak açıklamaya kararlı değildi.

Grayson'a söz verdim. Bu çok tehlikeliydi.

"Dediğim gibi, benim hakkımda bildiğinizi sandığınız her şey yalan, adımdan başlayarak. Lance Cabrera on iki yıl önce aldığım takma isim.

Doğumum

adı Lance Mitchell." Beklediği büyük tepki gelmeyince duraksadı ve kaşlarını çattı. "Hepinizi inandırdığım gibi batıdan gelmiyorum. Memleketim Florida'nın merkezinde, Gainesville adında bir şehir. Unfinished Business'a katılmak için kullandığım özgeçmişim fabrikasyon."

Ryland başını iki yana salladı, bakışları Lance'e kilitlenmişti. "Hayır. Öyle değil. Seni ben işe aldım. Nashville'de dedektif olarak çalışıyordun. Seni iş yerinde ziyaret ettim. İş arkadaşlarınla, patronunla konuştum. Sana parlak bir tavsiye verdi, kırk yıllık kariyeri boyunca çalıştığı en iyi dedektif söyledi. Tüm bunları uydurduğunu mu söylüyorsun? Benim orada olduğum gün bir sivilin dedektif gibi davranmasına izin verdiğini mi?"

"Şey, hayır, elbette değil. O gerçeği gördüğü gibi söyledi. Sekiz yıldan fazla bir süre Nashville Polisi için çalıştım."

"Lance Cabrera olarak."

"Evet."

"Daha önce isminizi değiştirdiğiniz için bizden şok ya da suçlama bekliyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız. İnsanlar her türlü nedenden dolayı isimlerini değiştirirler. Faith de Asher'la evlendiğinde Lancaster olan soyadını Whitfield olarak değiştirmişti. Biz onu hala arkadaşımız olarak görüyoruz."

Faith kaba bir hareket yaptı.

Ryland sırtıttı. "Demek istediğim şu ki Lance, bu sabah olanlardan ve şu ana kadar bize anlattıklarından geçmişinde kötü bir şeylerin seni yakaladığını zaten biliyoruz. Eğer ismimi değiştirmenin çok ihtiyaç duyduğum yeni bir başlangıç yapmama yardımcı olacağını hissetseydim, tereddüt etmezdim. Bilmemiz gereken şey bu insanların kim olduğu ve neden senin peşinde oldukları." Keira'ya doğru işaret etti. "Ve neden Memur Sloane'un peşine düştükleri. Nasıl hissedeceğimiz konusunda endişelenmeyi bırak ve bize gerçekleri anlat. Neyle karşı karşıya olduğumuzu söyle. Sonra hepimiz sonuçlarıyla ilgileniriz. Tamam mı kardeşim?"

Lance, Keira da dahil olmak üzere odadaki herkesin başını sallayarak onaylaması karşısında şok oldu. Bunu hiç beklemiyordu. Son bir uyarıda bulundu. "Desteğiniz için minnettarım, tahmin ettiğinizden çok daha fazla. Ama devam edersek, size her şeyi anlatırsam, bu hepinizi tehlikeye atar. Bu haliyle, kötü adamları yatıştırmak için medyanın halihazırda uydurduğu hikayelere bir kulp takmak zor olacak. UB'nin kulübede olmasının geçmişimle hiçbir ilgisi olmadığına inandırmamız gerekiyor. Bunu yapmak hepinizi güvende tutacaktır. Keira ve ben ayrılabilir ve bununla yalnız başa çıkabiliriz. Onun için öncelikli endişem bu işe nasıl bulaştığını anlamak ve onu bu işten kurtarmanın bir yolunu bulmak. Gerisini ben hallederim."

Ryland tekrar başını salladı. "Asla olmaz. Bununla tek başına yüzleşmeyeceksin. Birçok kez hayatımı kurtardın, ayrıca daha hayatını kurtardın. Asher'ın son büyük davasında onu kurtaran ekibin bir parçasıydınız. Bunun için sana borçluyuz."

"Sen benim de hayatımı kurtardın," diye karşı çıktı Lance. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin." "O zaman şunu bir düşünün," dedi Ryland. "kadarıyla, biz

Aile. Aileden birinin başı derde girdiğinde kaçmaz. En azından bu aile için. Haksız mıyım çocuklar?"

"Ve kızlar," diye araya girdi Faith ve Ivy, ikisi de aynı şeyi söyledikleri için .

Faith gülümsedi. "Biz bir aileyiz, Lance. Keira da öyle, çünkü onun kaderi de en azından şu anda seninkine bağlı. Bizi ikna etmek için ne kadar uğraşırsan uğraş, hiçbirimiz bundan kaçmıyoruz."

Herkes aynı fikirde olduğunu dile getirdi.

Lance titreyerek nefes aldı, boğazı düğümlendi. Daha önce hiç bu kadar iyi bir grup insanla tanışmamıştı. Ve onları zaten olduklarından daha fazla dahil etmek istemese de, ona bu seçeneği vermeyecekleri açıktı. Şimdi yapabileceği tek şey onları hazırlamaktı.

teşekkür etti ve tekrar konuşabilecek kadar kendini toparladığında hikâyesine başladı.

"Neler olduğunu anlamak için her şeyin benim için başladığı yerden, üniversitedeki son senemden başlamam gerekiyor. Bir dargın bir barışık kız arkadaşım Ileana Sanchez'le bir dargın bir barışık olduk. Neyse ki o IT, yani bilgisayar programcılığı bölümünde okuyordu, ben ise kriminoloji bölümünü takip ediyordum. Birbirinden tamamen farklı bölümlerde okuduğumuz için yollarımız sadece spor etkinliklerinde ya da kampüsteki restoranlarda kesişiyordu. Mezun olmama sadece birkaç ay kalmıştı.

"Sınıf arkadaşlarımdan çoğu polis departmanlarına iş başvurusunda bulunuyor, sonunda devriye polisliğinden dedektifliğe yükselmeyi umuyorlardı. Ben ise sevdiğim işi yapmaya, gizemleri çözmeye, cinayeti çözmeye hemen başlamaya kararlıyım. Yıllarımı rütbelerimi kazanmak ve aidatımı ödemek için harcamak istemiyordum. Saf ve aşırı şişirilmiş egom yüzünden büyük şirketlere iş başvurusunda bulunuyordum - FBI, CIA, İç Güvenlik, aklınıza ne gelirse. Gösterişli bir üne sahip bir ajanssa, girmeye çalıştım."

Trent kıkırdadı. "Büyük bir A ile hırs. adayların onlarla sözleşme imzalamadan önce başka kariyerlerde veya ajanslarda gerçek dünya deneyimine sahip olmaları gerekir. Sanırım geri çevrildiniz."

"Haklısın," dedi Lance, "bir istisna dışında. Hiç tanımadığım bir adam -Adını hiç duymadığım bir ajans için çalışan Ian Murphy benimle iletişime geçti. İsmimin diğer ajanslardan birinden kendisine verildiğini söyledi. Ancak bunu tam olarak kimden ve nasıl aldığı belirsizdi. Bunu asla tam olarak açıklamadı. parçası."

"Kırmızı bayraklar, dostum," dedi Trent.

"Ben saf ve yirmi iki yaşındayken sen neredeydin, Trent?" Trent güldü. "Sanırım senin kadar genç ve saftım."

Lance gülümsedi. "Satış konuşması inanılmazdı. Ajans yepyeni, çok gizli ve bol paralıydı. Genç ve enerjik birini istiyorlardı,

Kolluk kuvvetlerinin uymak zorunda olduğu kurallar ile sivillerin yapabilecekleri arasında köprü akıllı insanlar. Bana verdiği örneklerden biri FBI'ın

Bir tür gözetleme yapmak için ihtiyaç duydukları arama iznini güvence altına almak, çünkü bir yargıç olası bir nedene sahip oldukları konusunda hemfikir değildir. Ancak bir sivil kendi gözetimini yapmaktan alıkoyan hiçbir şey yoktur ve

Elde ettiği kanıtları iletiyor. FBI'a, hakimi arama izni vermeye ikna etmek için elle tutulur bir şey sağlıyor. Ama bu tam olarak

sınırı aştığında kanıtlar ortadan kaldırılır. Bu yasal bir boşluk. Murphy, Amerikan halkının ve ülkemizin emniyet ve güvenliğini sağlamaya yardımcı olmak için bu boşluktan yararlanmakla görevlendirildi. Katılmak için resmen ağzım köpürüyordu."

Keira başıyla onayladı. "Vatanseverliğinize ve henüz gerçek dünyadan bıkmamış genç bir adamın sahip olacağı idealizme hitap ediyorlardı."

"Hangi düğmeye basacaklarını kesinlikle biliyorlardı. Ama dürüst olmak gerekirse, daha kapıdan girer girmez dedektif olma ihtimali beni daha çok heyecanlandırdı. Teklif ettiği para da küçümsenecek bir şey değildi. Ve eski kız arkadaşım düşündüğüm iş teklifini öğrendiğinde, aniden benimle tekrar flört etmeye başladı. İstedisinin ben değil para olduğunu anlayamayacak kadar aptaldım."

Ryland üzüntüyle başını salladı. "Çok ateşli olmalı."

Lance güldü. "fena değildi, orası kesin. Hâlâ yeterince genç ve , iyi anlaşsak da anlaşmasak da kolumda güzel bir kadın olması hoşuma gidiyordu."

Keira gözlerini devirdi. "Sarışın mıydı?"

Faith uzun sarı saçlarını göstererek, "Ah," diye yakındı.

"Özür dilerim." Keira'nın yüzü kızardı.

"Hayır, sarışın değildi," diye yanıtladı Lance gülümseyerek. "İspanyol kökenliydi ve bunu kendi avantajına kullandı. Koyu renk saçlarını boyamayı asla hayal etmezdi. Bu onun gururu ve neşesiydi." Başını iki yana salladı. "Her neyse, demek istediğim, iş teklifinin cazibesini pek çok açıdan görebilirsiniz ve ben de bu teklifin üzerine atladım.

"Peşinde olduğumuz kötü adamlarla birlikte hayatlarımızı tehlikeye atarak her gün büyük riskler alıyorduk. Ve çizgiyi çok aşarsak tutuklanma vardı. Eğer böyle bir şey olursa, gizlilik yemini ederdik. Eğer bunun işimizin bir parçası olduğunu söylersek, işverenimiz bunu bile inkar ederdi.

bizi tanıyor. Ajansın kılıfı özel göz servisi olmasıydı. Ve onlar için çalıştığımızı bile inkar ederek buna sadık kalacaklardı. Tamamen kendi başımıza olacaktık. Yakalanmayı hiç beklemediğim için endişelenmedim. Ve bir ayda çoğu polisin kazandığından daha fazla para kazandığım için Dedektifler bir yılda ne kadar para kazanırlarsa kazansınlar, bu küçük uyarıyı dikkate almaya hiç niyetim yoktu.

Aklımın bir köşesinde sürekli çanlar çalıyordu. Para, okulu yeni bitirmiş biri için güçlü bir teşvikti. İşe başladığım ilk altı ay içinde öğrenci kredilerimi ödedim."

Asher ıslık çaldı. "Benimkini on yılımı aldı. Bu yer için çalışmanın cazibesini görebiliyorum. Adı neydi? Hâlâ faaliyette mi?"

"Ocala adlı küçük bir orta Florida kasabasındaki bir alışveriş merkezinin sıradan bir cephesiydi. Resmi adı Ocala Özel Araştırmalar veya OPI'dir.

Eğer

Ajansın resmi bir hükümet adı varmış ama biz bunu hiç . Her şey bilinmesi gerekenler temelindeydi. Her birimiz farklı bir şey biliyorduk. genel bulmacanın bir parçası. Ama patronumuz dışında kimse her şeyi bilmiyordu. İkinci sorunuza OPI yıllar önce iflas etti."

Keira dikkatini çekmek için eliyle işaret etti. "Bu OPI'ye odaklandığınıza göre, bu sabah olanların arkasındakilerin onlar olduğunu doğrulayabilir misiniz? Gittiğin yer orası, değil mi?"

"Hem evet hem hayır. OPI yanlış giden her şeyin katalizörü oldu. Ancak yaşananların arkasında onların olduğuna dair elimde herhangi bir kanıt yok."

"Ne oldu?" Keira sordu.

"Orada birkaç yıl çalıştıktan sonra, sekiz kişinin -yedi erkek, bir kadın- başında ekip lideriydim. Bize tüm ekibin katılmasını gerektiren karmaşık bir görev verildi. Her birimizin, bize isimleri verilen kişiler hakkında dosyalar hazırlaması gerekiyordu. Hayatları sosyal medyada paylaşılan sıradan, gündelik insanlar değillerdi. Zor bir görevdi.

Onlar hakkında herhangi bir bilgi almak ve çok fazla gözetim çalışması gerekiyordu. Ama başardık ve dosyaları patronumuza verdik. O da dosyaları ilgili alfabe ajansındaki bağlantısına teslim etti. İş bitmişti. Bir sonraki göreve geçtik. Ama tam olarak böyle olmadı."

Kollarını kalçalarına dayadı ve ellerini yumruk yaparak birleştirdi. "Ertesi gün internette gezinirken o sabah bir kişinin soyulup öldürüldüğüne dair rutin bir habere rastladım. Polis tanıkların ortaya çıkmasını istiyordu. Kurbanın adını gördüğümde buz gibi bir ürperti hissettim.

omurgamdan aşağı. Araştırdığım kişilerden biriydi. Dosyasını bir gece önce patronuma vermiştim."

Keira'nın gözleri büyüdü "Aynı kişi olduğundan emin misin? Belki aynı isimde başka biri vardı?"

"Ben de öyle umuyordum. Ama aynı kişi olduğunu teyit etmek uzun sürmedi. Patronuma söyledim. Bana bunun bir tesadüf olduğunu ve endişelenmemem gerektiğini söyledi. Ama içimi kemirmeye devam etti. Bunun peşini bırakamazdım. İnternette otomatik aramalar oluşturdum, eğer daha fazlası olursa beni uarması için tesadüfler oldu. Bir hafta sonra bir suikast haberi aldım."

"Listedeki bir kişi daha mı öldürüldü?" Keira sordu.

Lance başını salladı, ellerini öyle sıkıca kavradı ki eklemleri ağrıdı. "Sadece bir tane değil." Ekibine bir göz attı. "Hepsine. En son görevde araştırdığımız dokuz kişi vardı. Bir hafta içinde her biri öldü. Her biri tek başına şüpheli görünmüyordu; rastgele kazalar, kalp krizi gibi yaygın sağlık sorunları, özellikle endişe verici bir şey yoktu. Ama birlikte, bu bir modeldi. İnanılmaz derecede rahatsız edici bir düzen. Murphy'ye rapor ettim. Yine geçiştirdi, ilgisiz görünüyordu. Ama bunu görmezden gelemedim."

Asher sandalyesinde öne doğru eğildi. "Diğer davalarını da araştırdın, değil mi? Daha önce böyle bir şey olup olmadığını görmek için."

Lance acımasızca başını salladı. "Tahmin edebileceğin gibi, vardı. Yeni bir şey değil. Aslında, davalarımızın çoğunun yolunda kanıtlandı. Çalıştığımız davaların mahkemeye gittiğini ve suçluların hapse girdiğini gördük. Topladığımız kanıtlar, insanların ses kayıtları gibi şeyler barlarda ya da diğer halka açık yerlerde sırlarını döker, çoğu iyi bir amaca giderdi. Ya da biz kendimize öyle söylüyorduk. Nadiren gerçekten sınırları aşacak kadar çirkin şeyler yapardık, en azından sivil taraftaki sınırları aşmazdık."

Başını salladı ve yaslanıp bacaklarını önünde uzattı. "Ancak yıllar boyunca geriye doğru gittiğimizde, rahatsız edici sayıda Araştırdığımız insanlar, bilgilerimizi teslim ettikten sonraki birkaç gün içinde ölü bulunmuştu. Söylemeye gerek yok, şaşkına dönmüştük. Hepimiz yıllarımızı insanlara yardım ettiğimizi ve bu süreçte zengin olduğumuzu düşünerek geçirmiştik. Ama gerçekte, insanlara zarar vermek için kullanılıyorduk. Aktardığımız diğer bilgilerin de muhtemelen yasal amaçlar için kullanılmadığını anlamak için fazla bir sıçrama yapmamız gerekmedi. Yıkılmıştık."

Trent başını salladı. "Dostum, bu berbat bir şey." Lance, "Bu en hafif tabirle," dedi.

"Ne yaptın sen?" Keira hikâyeye kendini kaptırmış bir halde sordu. "Yine patronuna mı ?"

"Yaptık. Bütün ekip, bu sefer başından savamasın diye. Şüpheli vakalarla ilgili tüm verilerimizi topladık ve bir sabah onunla bir toplantıda sunduk. Önünde siyah ve beyaz olarak dururken bunu inkar edemezdi. Dürüst olmak gerekirse, inkar etmeye de çalışmadı. O da bizim kadar şok olmuş ve iğrenmiş görünüyordu. Kendisine yirmi dört saat vermemizi söyledi. ve bu güç istismarının arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışacaktı. Varsayım, irtibatlarından birinin bir köstebek, kirli bir ajan olduğuydu. Üç saat sonra, Ian Murphy ölmüştü. Bir restoranın otoparkında arabadan açılan ateş sonucu öldürüldü. Polisin teorisine göre onu başkasıyla karıştıran bir çete üyesiydi. Gerçek tetikçi asla yakalanamadı."

Asher alay etti. "Kulağa şüpheli geliyor, en hafif tabirle." Keira başını salladı.

"Sadede geleceğim," dedi Lance. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde, takım arkadaşlarımızdan biri, Allen Stanford da öldürüldü. Tek bir araba kazası. Arabasıyla bir ağaca çarptı. Görgü tanığı yok. Kandaki alkol seviyesi yasal sınırın iki katıydı. Ama bir sorun var. Allen içki içmezdi. Hiç içmemiş. Birisi cinayeti kaza gibi göstermiş, kişisel nedenlerle alkolü bıraktığını fark etmemiş. Birkaç hafta sonra, başka bir takım üyesi, Brett Foster, işlemediği bir suç için suçlandı. Hapishanede kefaletin belirlenmesini beklerken, başka bir mahkum tarafından şişlendi. Ölmedi. Ama çok yakındı."

"Dur tahmin edeyim," dedi Ryland, "onu şişleyen mahkûm daha sonra kendisini de şişledi."

"Yeterince yakın," dedi Lance. "Hücresinde asılı halde bulundu. Görünüşe göre, ertesi hafta serbest bırakılması planlanmasına rağmen intihar etmiş."

Ryland yemin etti. "Bu çok korkutucu. Ekibiniz domino taşları gibi düşüyordu."

"Orada da bitmiyor. Şimdi Rick Cameron'a geliyoruz."

"Ona ne olduğunu zaten biliyoruz," dedi Keira. "Otel odasında dövüldü ve vuruldu."

Lance başını salladı. "Ama dahası da var. Ondan önce, OPI dağılırken, o da işlemediği bir suçla suçlandı. İşte o zaman hepimiz birilerinin ölüm listesinde olduğumuza ve hayatta kalmak için ciddi bir şeyler yapmamız karar verdik. Rick'i kefaletle hapisten çıkardık, diğer

Arkadaşım bıçaklandıktan sonra tedavi gördüğü hastaneden kaçtı ve ortadan kayboldu. Yeni kimliklere büründük, ki bu 11 Eylül sonrası dünyada kolay bir iş değildi. Ve yollarımızı ayırdık. Rick'in doğum adı Rick Parker'dı. Cameron onun yeni kimliği idi."

"Peki ya aileleriniz?" Keira sordu. "Ya kız arkadaşın? Onları geride mi bıraktınız?"

"Ayrıldık. Ileana'dan ayrılmak benim için en iyi kısmıydı, aslında ikimiz için de. Birbirimiz için hiç sağlıklı değildik, çoğu zaman kavga ederdik. Ondan birçok kez ayrıldım. Ama birkaç hafta, bazen daha uzun süre gitti, sonra her zaman geri geldi ve beni tekrar denemeye ikna etmeyi başardı. Bu sefer, işimden ayrıldığımı açıkladıktan sonra

Büyük bir maaş çeki artık , tartışmadı. Gitti. Ve yeraltına indiğimden onu görmedim. Gerçi kaçmamış olsaydım bile ilişkimizi yeniden canlandırmaya çalışacağından şüpheliyim. Parayı beni önemseydiğinden çok daha fazla seviyordu." Omuz silkti. "Ve belli ki ben de ona gerektiği kadar değer vermemiştim.

ne kadar uzun süredir birlikte olduğumuzu düşünürsek. Ona özlem duymak yerine, bu dramın nihayet sona ermiş olmasından dolayı rahatlamıştım."

"İyi ki kurtulduk," diye mırıldandı Keira.

"Yüzde yüz," dedi Lance. "Gerçekten zor olan kısım ailelerimizden ayrılmaktı. Bunu görevimiz olarak gördük, tıpkı Tanık Güvenlik Programı WitSec'e katılmak gibi. Sevdiklerimizi koruyabilmek için geçmişimizden vazgeçmek zorunda kaldık." Ona kötücül bir bakış attı. "O zamandan beri ailemi, kız kardeşimi ya da erkek kardeşimi görmedim ya da onlarla konuşmadım."

Keira yutkundu, gözleri kuşkuyla parlıyordu. "İfadene bakılırsa, onları gerçekten sevmiş olmalısın."

Ses tonundaki merak kafasını karıştırmıştı. Sanki ailesini gerçekten sevdiğini anlayamıyormuş gibiydi. Onu seven bir ailesi yok muydu?

"Peki ya senin takımın?" Keira sordu. "OPI ekibi. Onlarla temas halinde miydin? Rick'e de böyle mi oldu? Birisi bir OPI takım arkadaşından gelen bir e-posta ya da telefon görüşmesini ona kadar takip etti mi?"

Kızın ailesi hakkında kafasında uyandırdığı soruları bir kenara bırakıp içinde vahim duruma odaklandı. "Rick'in bu kadar dikkatsiz olduğunu düşünemiyorum. Hepinize anlattığım hikâyeye, olan biten her şeyin kısaltılmış bir versiyonu. Kıl payı kurtulduğumuz başka olaylar da oldu. Kime güveneceğimizi bilmiyorduk. Ne zaman bu sözde köstebeğin peşine düşsek, her şeyin arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışsak, içimizden birinin hayatına kastediliyordu. Bir gün

Daha fazlamızın öldürülmemesinin tek nedeni, kaybedecek çok şeyi olan çok güçlü birinin peşimizde olduğunun tamamen farkında olarak aşırı tetikte olmamızdı.

İnanın bana, eğer onları ortaya çıkarabilseydik ve yaptıklarını durdurabilseydik, bunu . Ama kaynaklarımız ve kabiliyetimiz yoktu. Yeraltına inmek tek seçeneğimizdi. Hepimiz birbirimizi aramayacağımız, e-posta göndermeyeceğimiz ya da hiçbir şekilde iletişim kurmayacağımız konusunda anlaştık. O zamandan beri de böyle."

Faith kaşlarını çatarak ona baktı. "Rick öldürüldüğünde Gatlinburg'a Louisiana'daki evinden çok daha yakındı. Senin tehlikede olduğunu öğrenmiş ve öldürüldüğünde sana ulaşmaya çalışıyor olması çok mantıklı. Onlara senin adını ve yerini vermiş olmalı. Bu yüzden kötü adamlar Keira'dan sonra senin peşine düştüler."

Lance sözlerini bitirmeden önce başını sallıyordu. "Takma adlarımızı ya da yerlerimizi asla paylaşmadık. İkimiz de adımızı koruduk ama soyadımızı değiştirmedik. Ve biz Birbirimize nereye gittiğimizi söylemeden Florida'dan uzaklaştık. Rick'e OPI ekibiyle ilgili güncel bilgiler için işkence yapılsa bile onlara bilmediklerini söyledi."

Keira ona baktı, gözleri kısılmıştı. "Dahası da var. Olmak zorunda. Beni Gatlinburg'a, oradan da sana kadar takip ettiklerini söylemiştin. Ama ben buraya geldim.

Çünkü Rick o notu bıraktı ve senin adından bahsetti. Maple Fallsta olmalı çünkü senin nerede olduğunu anlamış ve notu bırakmış. Ve seni görmek için buraya geliyordu, belki de geçmişin seni yakaladığı konusunda seni uyarmak için."

Lance omuz silkti. "Sanırım kısmen haklısın. Rick nerede olduğumu anlamış ve gelip beni uyarma ihtiyacı hissetmiş olmalı. Ama izi sürülebilecek herhangi bir şekilde benimle temas kurmaya çalışarak beni tehlikeye atmak istemedi."

"Ama senin nerede bilmeleri için bir şey yapmış olmalı." "Seni Gatlinburg'a kadar takip edene kadar nerede olduğumu bilmiyorlardı, Sonra da UB'ye. Yoksa haftalar önce Rick'i öldürdüklerinde doğruca buraya gelirlerdi. Maple Falls'ta başka bir şey oldu, farkına bile ortaya çıkardığınız ya da yaptığınız bir şey. Bu yüzden seni takip ettiler.

Buradasın. Başka birine 'bitmemiş iş' kelimelerinden ve benim ismimden bahsettiğiniz bir zaman oldu mu? Belki birisi sizi ve soruşturmaya dahil olan diğer kişileri izliyordu ve davayla ilgili önemli bir şey gördü, okudu ya da duydu."

"İmkânı yok. Söyleyecek bir şey bilmiyorduk. Ve seninle not arasında bağlantı kuran tek kişi benim. Bundan bahsettiğim tek kişi Rick'ti." O da

ona yarım bir gülümseme verdi. "Şehirden ayrılırken mezarını ziyaret ettim ve ona bir şeyler yapmaya çalıştığımı söyledim..." Gözleri genişledi. "Olamaz."

"Devam et," ısrar etti Lance. "Ne hatırlıyorsun?"

Sanki midesi bulanıyormuş gibi ellerini ortasına bastırdı. "Onunla yüksek sesle konuştum, katilini bulacağımı ve adaleti söyledim. Yarım kalan işini halledeceğimi söyledim.

Lance onun Lanceiydi." "Yalnız mıydın?"

"Öyle olduğumu sanıyordum. Ama bunu yüksek sesle söyledikten hemen sonra ormanda bir ses duydum. Kurumuş yaprakların arasında dolaşan bir hayvan olduğunu düşündüm. Ama arabama binene kadar tabancamı çıkaracak kadar korkmuştum."

" bu," dedi. " olmalı. Biri seni izliyordu ve nerede olduğumu bildiğini düşünecek kadar çok şey duydun."

Elini onun koluna koydu. "Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

Nazikçe onun elini tuttu. "Tabii ki yapmadın. Nerede olduğumu anladığın için minnettarım. En azından artık birilerinin ekibimin peşinde olduğunu biliyorum." Adam elini bırakacakken, kadın bir an daha tuttu.

"Seni tehlikeye attığım için gerçekten üzgünüm, Lance."

Elini nazikçe sıktı. "Bana bir iyilik yaptın. Artık burada olduklarını bildiğime göre, kendimi korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapabilirim. Ve seni de. Seni tüm bunlardan nasıl kurtaracağımızı bulmalıyız ki peşine düşecekleri korkusuyla yaşamadan Maple Falls'a dönebilesin."

Bu kez elini Keira oldu, elini geri çekerek diğer eliyle sıkıca kavradı, yüzü solgundu.

Ryland konuştuğunda Lance tam onu rahatlatmaya çalışıyordu.

"Bu işin anahtarı Rick'in senin nerede olduğunu nasıl bildiğini bulmak gibi görünüyor. Bu konuda bir fikrin var mı?"

"Birkaç tane var, özellikle de bir tane. Üç ay önce OPI'deki eski takım arkadaşlarımdan birinin daha öldürülmesine dayanıyor."

," dedi Keira. "Çok özür dilerim."

Başıyla teşekkür etti.

"Bunu nasıl öğrendiniz?" Ryland bilgi almak için bastırmaya devam etti.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, kendim de bir ekip lideri olarak, her zaman eski takımımdan sorumlu. Kimin kim olduğunu bulamadım.

patronumuzu öldürdü ve her birimizi öldürmeye çalıştı. Bu yüzden en azından onları tehlikeye atmadan bir şekilde onlara göz kulak olmaya çalışabilirdim."

Ryland'ın gözlerindeki acı dolu ifade, herhangi birinin başı derde girdiğinde hissettiği sorumluluk ve suçluluk duygusunu iyi anladığını gösteriyordu.

"Bunu yapmak için denediğim yollardan biri de internette otomatik aramalar yapmak. Associated Press gibi büyük haber kaynaklarında çıkan her haber benim aramalarım giriyor. Ekibimin ilk isimleri benim kurduğum bir algoritmadan geçiyor, aslında OPI'de kullandığımız bir şey. Bu ekibimle ilgili bilinen ayrıntıları haberlerle karşılaştırır ve beni e-posta yoluyla uyarıp uyarmayacağına karar vermek için bir karar ağacı kullanır. Karar ağacının uyarı üreten en doğru kısımlarından biri, işin içine resimler girdiğinde ortaya çıkıyor. Algoritma yüz tanıma yazılımı kullanıyor. Üç ay önce, aramalardan biri eski ekip üyelerimden birinin resmini buldu, Levi, soyadının Alexander olduğu bildirildi. Orijinal doğum adı değildi elbette ama kesinlikle oydu. New York'ta bir soygunda öldürülmüş. Çoğu insan soygun sırasında öldürülmez, bu yüzden tipik bir olay değildi. Fakat OPI'deki zamanımızla da ilişkilendirilebilecek bariz bir şey yoktu. Ama o zamandan beri daha bilinçli ve dikkatli davranıyorum, izlendiğime, takip edildiğime dair işaretlere karşı tetikte oluyorum."

Asher, "Dostum, bu kadar uzun süre birlikte yaşamak için çok fazla yük ve stres var," dedi.

Lance omuz silkti, kendisini herhangi bir övgüye layık görmüyordu. Son birkaç ay içinde iki takım arkadaşı öldürülmüşken ve kendisi onların ölümünü engelleyememişken bunu yapamazdı.

Ryland, "Takımınızı elinizden takip etmek akıllıca," dedi. "Ancak bu tür bir teknolojiyi, özellikle de yüz tanıma aramalarını kullanabiliyorsanız, düşmanlarınız da kullanabilir."

"Fotoğraflarımızın internete düşmemesi için medyadan uzak durma konusunda anlaşmamızın nedenlerinden biri de bu. Fark etmediyseniz, davalarımızda fotoğraf çektmekten genellikle bu yüzden kaçınıyorum."

Faith başını salladı. "Fark ettik. Senin kamera karşısında utangaç olan insanlardan biri olduğunu düşündük."

Kaşlarını kaldırdı. "*Utangaçlık* benim kelime dağarcığımda yok."

Güldü. "Tamam, . Sebepleriniz olduğunu düşünmüştük. Ama şimdi açıkladığınıza göre, bu mantıklı. Muhtemelen kaçamazsın

her zaman kameralar var. Yalnızca havaalanları, mülklerine girdiğiniz andan itibaren sizi video sistemlerine kaydedecektir."

"Bu kesinlikle bir risk. Neyse ki, daha önce bahsettiğim 11 Eylül sonrası güvenlik, fiziksel güvenlikleri olmasa da havaalanlarının online sistemlerinde en üst seviyede. Birçok kez uçtum ve güvenlik taramalarından internete sızan hiçbir fotoğrafımı bulamadım. Algoritmam benimle ilgili hikayeleri de arıyor, bir şey ortaya çıkarsa diye, böylece onu kaldırmaya çalışabilirim. Şimdiye kadar hedef alınmadım. Tabii bugüne kadar. Ama sorun bir şey de yapmadım. Hiçbirimiz yapmadık. Belki de bulunmamamızın en büyük nedeni budur."

"Üç ay öncesine kadar," dedi Keira.

Yüzünü buruşturdu. "Üç ay öncesine kadar. Yıllar boyunca Rick'in de benimle aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ettim. Kendi araştırmalarını yaparken Levi hakkındaki hikayeyi görmüş olabilir. New York'a gitmeye karar verdiyse

York ne olduğunu araştırırken, köstebeğin hikâyeyi gördüğünü ve eski OPI ekibi üyelerinin ortaya çıkmadığını görmek için oraya gittiğini varsayarsak, fark edilmiş olabilir. Rick o zamandan beri kaçıyor olabilir, belki de ucuz atlatmıştır. Ve eski ekip lideri olarak beni bulmaya çalışarak araştırmaya başladı, böylece ne yapacağımızı çözebilecektik. Ve diğer takım arkadaşlarımızı nasıl uyaracağımızı. Ama o bana ulaşmadan onu buldular."

Lance herkesin dikkatini verdiğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Bugün kulübede olan hepiniz köstebeğin Keira ve benim peşimden gönderdiği insan gücünü gördünüz. Dışarıda birkaç adam vardı, kulübeye giren birkaç daha-"

"Toplam sekiz," dedi Asher.

Lance yüzünü buruşturdu. "Hepsi ağır silahlı, eğitilmiş ve olası tanıklardan kendilerini gizlemek için birbirinin aynısı kıyafetler giiyorlardı. Polisin her şeyi kontrol ederken kendi aralarında konuştuklarını duydum, cesetlerin hiçbirinin kimliği yoktu. Ryland, bugün Grayson'la ara sıra iletişim kurduğunu varsayıyorum. Kötü adamlardan herhangi birinin kimliğinin tespit edildiğine dair bir şey duydun mu?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey . Şu ana kadar hiçbirinin parmak izi veri tabanlarında eşleşmedi. AFIS biraz zaman alacaktır. FBI Veri tabanı kontrolleri her zaman bizim yerel kontrollerden daha uzun sürer. Gatlinburg Polisi de DNA'yı kontrol edecek. Ama Grayson onları bizim laboratuvarımızı kullanmaya ikna edemezse bu biraz zaman . Ama söylediklerinize bakılırsa, herhangi bir suçlu DNA'sıyla eşleşme beklemiyorum.

veritabanları, kesinlikle CODIS değil. Bu köstebek hiçbir şekilde geçmişte tutuklanmış ya da hüküm giymiş, dolayısıyla DNA'sı kaydedilmiş birini işe almaz. Bunun için çok fazla riski var."

"Katılıyorum," dedi Lance. "Bu operasyonu yürüten adam ya da kadın önemli kaynaklara erişimi var. Ve onun kimliği hakkında hiçbir ipucum yok. On iki yıl önce de sorun buydu, bugün de sorun bu."

Odadaki atmosfer kasvetli ve gergin bir hal almıştı. Herkes Lance'in söylediği her şeyi özümsemeye çalışıyor gibiydi. Bu durumun şimdiye kadar karşılaştıkları her şeyden çok daha ciddi ve ölümcül olduğu nihayet kafalarına dank ediyordu.

Kollarını tekrar dizlerinin üzerine koydu. "OPI patronum ve üç Eski ekibimin üyeleri öldürüldü. Muhtemelen daha fazlası öldürüldü ve benim bundan haberim yok. Bunun varsayarsak, beş takım arkadaşım kaldı. Ve onları uyarmak için her birini bulmam gerekiyor. OPI'dan hepimizin takma adlarımızı değiştirip başlamamız gerekiyor. Bunun da ötesinde, Keira'yı köstebeğin radarından nasıl çıkaracağımı bulmam gerekiyor ki bu onun hayatını mahvetmesin ve onu da yeraltına inmeye zorlamasın."

Lance ona zayıf bir gülümseme verdi. "Tüm bu olanlar için çok üzgünüm. Ama sana yemin ederim ki seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ve hayat geri geldi."

Ona zayıf bir gülümseme verdi ama üzgün olduğu belliydi.

"Planın nedir?" Ryland sordu. "Bazı kararlar almışsınız gibi görünüyor."

"İlk önceliğim Keira'yı saklanabileceği güvenli bir yere götürmek. Ondan sonra ekibimi bulmaya ve onları uyarmaya çalışacağım. Sonra da bu köstebeğin kim olduğunu kesin olarak öğreneceğim. Buna bir son vereceğim."

"Hayır." Keira'nın kaşları çatılmıştı. "Bir kere, bunu tek yapamazsın. Bu imkânsız. Ve sen bununla tek başına yüzleşirken ben saklanmayacağım."

"Keira, bir polis memuru olarak deneyimine ve yeteneklerine tüm saygımla, bu tür şeyler için hazır değilsin. Ve daha da önemlisi, bu senin kavgan değil."

"O manyaklar beni öldürmeye çalıştıkları anda bu benim savaşım oldu. Senin kadar ben de onları alaşağı etmek istiyorum. Bana adını söyleyerek güvenliğini ellerime emanet eden ölmek üzere olan bir adama söz verdim. Bu kutsal bir şey. Kaçmıyorum. Seninle kalacağım. Ve ben bir yük olmayacağım. Olacağım."

Ekürin ya da kadının ya da her neyse. Ayrıca-" ona bir bakış attı "-yeni kız arkadaşını o kadar kolay terk etmiyorsun."

Faith bir kahkaha patlattı.

Lance Keira'ya dönmeden önce kaşlarını çatı. "Bu gülünecek bir konu değil."

"Gülen ben değilim."

"Özür dilerim," diye Faith. "Duracağım." Tekrar kıkırdadı, sonra sırtıttı.

Asher karısına gülümsedi, sonra Keira'ya göz kırptı. "Lance'in ilişkinizde sizi bu kadar erken terk etmemesi gerektiğine katılıyorum." Lance'e kaşlarını kaldırdı. "Ve sen de iş aileni terk etmeyeceksin. Bu işte seninle birlikteyiz."

"Katılıyorum," diye ekledi Faith.

Ryland, "Birimizin başı dertte olduğunda hepimizin başı demektir," dedi.

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını dile getirdiler. Her biri.

"Tartışma zamanı sona erdi," diye uyardı Ryland. "Şu itibaren bu dava, sizin davanız, Bitmemiş İşler'in üzerinde çalıştığı tek . Ve biz de bunu çözeceğiz."

Lance uzun zamandır hiç bu kadar sinirlenmemiş ya da duygulanmamıştı. Bir yanı onlara bu kadar özverili olmamaları, kapıdan gitmesine izin vermeleri için bağışlamak istiyordu. Ama diğer yanı ona yardım etme konusundaki kararlılıklarından o kadar etkilenmişti ki, kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu.

Keira onun elini bir kez daha avuçlarının içine aldığında yaşadığı kargaşayı hissetmiş gibiydi. "Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için. Bitmemiş İş sloganı bu mu?"

Boğazını temizledi ve parmaklarını onunkilere geçirdi. "Görünüşe göre öyle. Gerçi Üç Silahşörler'in buna katılmayacağını tahmin ediyorum."

Ryland ayağa kalktı. "Programlarımızı temizlememiz, planlar yapmamız ve ödevleri dağıtmamız gerekiyor. Lance, OPI hakkında bize verdiği genel bilgilerden çok daha derinlemesine bilgi vermen gerekecek. Ne kadar önemsiz görünürse görünsün, çalıştığın davalar, tarihler, orada çalışırken temas kurduğun herkes ve herkesin isimleri hakkında bilgiye ihtiyacımız var. Biraz kahve içelim ve rahatlayalım. Muhtemelen gecenin çoğunu burada geçireceğiz.

Ve bundan sonra da çok daha fazlası."

Lance herkesi durdurmak için elini kaldırdı. "Bir şey daha var, bu noktada daha fazla strese ihtiyacımız olduğundan değil. Bu sabahki saldırıdan sonra başka bir tetikçinin hâlâ hayatta olduğunu düşünmüyoruz ama hepimiz bunu göz önünde bulundurmalıyız.

Birileri ormanda kalıp bizi izlemiş olabilir. Şu anda hepimizi izliyor olabilirler, belki bu binanın dışında bile. Herkes

bu olay sona erece kadar sizin ve sevdiklerinizin konusunda aşırı dikkatli olmanız gerekmektedir."

Yedinci Bölüm

Keira, UB müfettişi Adam Trent'in kamyonetinin arka koltuğunda esnedi ve karanlıkta ilerlerken bakışlarını dağ yolunun kenarındaki dik inişlerden uzak tuttu. Lance önündeki yolcu koltuğunda Trent'le konuşuyordu. Gece ikisinin de beklediğinden çok daha uzun sürmüştü. Gün doğumuna sadece dakikalar . Ve hiçbiri henüz uyumamıştı.

Grayson ve Willow'un Polis Şefi Russo üzerindeki etkisinin umdukları gibi gitmediği ortaya çıktı. Sekiz ceset, düzgün bir soruşturma yapılmadan açıklanamayacak kadar çoktu. Russo kulübede bulunan herkesle tekrar görüşmek konusunda ısrar etmiş ve geri adım atmamıştı. Verdiği tek taviz, Grayson'ın ekibini medyanın ilgi odağı olmaktan uzak tutma ısrarı nedeniyle görüşmeleri Bitmemiş İşler'de yapmaktı.

iyi geçmişti. Keira için en zor kısım, Lance ile bir çiftmiş gibi davranmaya çalışmaktı. Röportajında onun hakkında tam olarak ne söylediğini bilmediğinden, belli belirsiz ilişkilerinin detaylarını geçiştirdi ve cevaplarını kısa tuttu. Her ikisi de dedektifleri tatmin etmiş olmalı ki, gidebilecekleri söylendi.

Dolambaçlı dar yollarda sonsuz gibi görünen bir yolculuktan sonra nihayet nispeten düz ve düz bir yola saptılar. Güneşin ilk ışıkları bir vadide olduklarını gösteriyordu. Smokies, ortasında bir fıskiye bulunan pırıl pırıl bir gölete puslu beyaz bir fon oluşturunuyordu. Beyaz üç raylı ahşap Yol boyunca sıralanan çitler, kamyon bir kez daha dönüp geleneksel bir çiftlik evinin ultramodern bir yorumuna yaklaştığında düşüyordu.

İki katlı siyah dış cephe kaplaması bembeyaz kesilmişti. Kömür grisi taş evin alt kısmını çerçevesliyordu. Ve sol uçta arduvaz bir baca yükseliyordu. Etrafı saran bir sundurma yerine, ön tarafta kalın sedir direklerle tutturulmuş taş kaplı bir revak vardı. Üç arabalık bir garaj, evin geniş sağ taraftaki ev.

Burası Lance'in eviydi, Trent'le gezintiye çıkmalarını ayarladığında ona bahsettiği at çiftliği. Kiralık kulübesine kesinlikle geri dönemezlerdi. Her iki araçları da kurşunlanmıştı ve hâlâ devam eden olay yeri incelemesinin bir parçası olarak tutuluyorlardı.

Lance ona ve Trent'e kısa bir süre için evine gitmelerinin güvenli olacağı konusunda güvence vermişti. Mülkün tapusu onun adına kayıtlı değildi.

Paravan şirketlerden oluşan bir listede yer alıyordu.

çözölme zamanı. Yine de kalmayı planlamıyorlardı. Trent'in UB'ye geri götürmesi için OPI dosyalarını alıyordu. Garajda Keira'yla birlikte kullanabilecekleri bir araç daha vardı.

Keira'yla birlikte şehirden ayrılırken bir avuç atının bakımını üstlenmenin yanı sıra yapılacaklar listesinde olduğunu söylediği bir diğer madde de bavul hazırlamaktı. Keira'nın ise bavulu çoktan hazırđı. Bu da şef Russo'nun verdiği bir başka tavizdi. Kiralık kulübedeki eşyalarını bir polis kadına toplatmış ve onun için Bitmemiş İşler'e götürmüştü.

"Kamyonda beklemeyi mi tercih edersin?"

Gözlerini kırptırdı ve Lance'in kamyonun yanında durup kapısını açık tuttuğunu fark etti.

"Ah, özür dilerim. Sadece... evinize hayranlıkla bakıyordum. Çok güzelmiş."

Gülümsedi. "Burası evim. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı da sana evi . Ben ihtiyacım alırken siz de içeriyi kendi başınıza keşfedebilirsiniz."

"Olabilir." Kamyonetten atladı ve üçü birlikte içeri girdiler.

Evin içi de tıpkı dışı gibi erkeksilik, siyahlar ve kahverengiler ile çok sayıda koyu renkli taş vurgulardan oluşan bir çalışmaydı. İki katlı bir ev için ilk katın tavanları alışılmadık derecede yüksekti. Dışarıdan bakmasa ikinci bir kat olduğunu fark etmeyecekti bile. Bu açık, geniş ev, içinde nefes alabileceği bir şeydi. Dar alanlardan duyduğu rahatsızlık burada hiç sorun olmayacaktı.

Lance odanın sol tarafındaki sedir ve granitten yapılmış devasa adaya doğru işaret etti. "Acıktıysanız yiyecek bir şeyler alın.

Aksi takdirde, şehirden çıkarken kahvaltı edebiliriz."

Ona teşekkür edecekti ama o ve Trent çoktan arkalarını dönmüş, odanın en sağındaki kapıya, muhtemelen Lance'in ofisine doğru gidiyorlardı. Onlar içeride kaybolurken derin sesleriyle konuştuklarını duydu. Uzun günün ve gecenin tüm stresini geride bıraktığından, yemek yemekten çok uyumak istiyordu. Ama siyah deri koltuklardan oluşan iki gruptan birine uzanırsa muhtemelen bir daha kalkamayacaktı. Yorgun bedeni için fazla rahat görünüyorlardı.

Bunun yerine etrafta dolaşarak, bu bekârın evini döşeme ve dekore etme şeklinden Lance hakkında bir şeyler öğrendi.

Koyu renkler kesinlikle ona . Pembeler ya da pasteller yoktu, belki bir sandalyenin ve kanepelerden birinin üzerine atılmış birkaç yastık ve battaniye dışında hiçbir yerde kadınsı dokunuşlar yoktu. Ama bunların mekânı yumuşatmaktan çok konfor ve sıcaklık için olduğunu düşündü.

İkisinin de ortak noktası olan bir okuyucuydu. Mutfağın yanındaki kemerli geçitten görebildiği tavandan tabana uzanan kalın kitap rafları karşısında neredeyse ağzı sulanıyordu. Pirinç bir raya tutturulmuş bir merdiven buranın onun ev kütüphanesi olduğunu ilan ediyordu. Ve yaklaştıkça, ambiyansı bozacak hiçbir teknolojik şey olmadığını görebiliyordu. Burada sadece kitaplar, rahat okuma koltukları ve bir uça gazlı bir şömine vardı. Odun yanan bir şöminenin rahatlığını tercih ederdi. Ama şömineyi görebiliyordu. Bu özel odada gazın avantajı. Duman ya da isin kitaplara zarar vermesi gibi bir endişe söz konusu olmayacaktır.

Bir yanı bu muhteşem evin geri kalanını kontrol etmek, kendine büyük bir tur atmak istiyordu. Ama içindeki okuyucu kendini bu odadan alamıyordu. Kitap raflarını taradı, koleksiyonuna hayranlık ve keyifle baktı. Birçoğu deri ciltli klasiklerden oluşan koca bir bölüm vardı. Birkaçı ilk baskı gibi görünüyordu. Ama onlara dokunarak zarar verme riskini almak istemiyordu, bu yüzden emin olamıyordu.

Diğer raflarda ise otobiyografiler ve tarih boyunca yaşamış insanların biyografileri ağırlıklı olmak üzere her türden kurgusal olmayan kitap bulunuyordu. Şunlar

En çok yıpranan kitaplar, iyi bir hikayede kendini kaybetme arzusundan ziyade bilgiye sevgisini yansıtıyordu. Tercihi kurguydu, gerilimden fanteziye kadar her türden öykü ve kişisel favorisi olan tarihi romantizm. Ne yazık ki onun raflarında hiç aşk romanı bulamadı. Ama edebi dışlarını geçirmek isteyeceği kalın bir fantezi romanı vardı. Belki de ödünç istemek çok fazla olmazdı.

Yine erkek seslerinin hoş tınısıyla arkasını döndü ve romanı göğsüne bastırdı. Trent ve Lance fuayenin sonunda durmuş konuşuyorlardı. , muhtemelen söz verilen OPI dosyaları olan iki büyük kutu yerde duruyordu.

Lance'in elinde kitapla ona gülümsediğini ve seçimini onayladığını belli edercesine başını salladığını görünce rahatlayarak ona doğru yöneldi. Trent daha önce yaptıkları planları özetlerken onun yanında bekledi, sanki hepsinin aynı sayfada olduğunu iki kez kontrol etmek ister gibiydi.

"Asher ve Faith, eski OPI ekibi üyesini bulmakla görevlendirildi. Melissa Temple. Ivy ve ben Sam McIntosh'u arayacağız. Callum ve Brice, Jack Scanlon'un yerini tespit etmekten sorumlu. Sen ve Keira Brett Foster'ı arayacaksınız. Geriye..." Telefonundaki bazı mesajlara göz attı.

"Mick Thompson," dedi Lance ona.

"Doğru. Thompson. Az önce bahsettiğim ekiplerden biri boşalır boşalmaz onu arayacaklar. Grayson, Willow, Ryland ve TBI irtibatımız, Rowan, hepimiz için UB'den destek sağlayacak. Ayrıca Şef Russo'nun müdahalesi. Eski takım arkadaşlarınızın yerini tespit etmemize ve olanlara yeniden bakmamıza yardımcı olmak için bu OPI dosyaları üzerinde hemen başlayacaklar. Umarım bizi köstebeğe er ya da geç götürecek bir ipucu bulurlar. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa gerçekten hoş geliyor. Teşekkürler, Trent."

Trent, Lance'i omzundan tutarak ve Keira'ya başını sallayarak karşılık verdi. "İkiniz de lütfen iletişim halinde olun. Önemli bir şey bize haber verin. Biz de aynısını yapacağız."

Keira gülümseyerek onayladı.

Lance kutulara doğru işaret etti. "Sana yardım edeyim."

İkisi de Trent'in kamyonetine birer kutu taşıdı. Trent uzaklaşırken, Lance ana odada Keira'ya tekrar katıldı. Keira'nın elindeki kitabı işaret etti. "En sevdiğim epik fantezilerden biri. Rebecca Yarros mu okuyorsun?"

"Henüz değil. Bu kitap hakkında harika şeyler duydum ve denemek istiyordum. Sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. Gerçi önümüzdeki birkaç gün içinde ne kadar okuma zamanı ya da bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Başka bir şey yoksa Güvenliğinizi ve geri dönme kabiliyetinizi güvence altına aldıktan sonra onu Maple Falls'a geri götürün." Ona özür dileyen bir bakış attı. "Tüm bunların içinde kaldığınız için gerçekten üzgünüm."

Bir anlık dürtüyle kitabı sehpanın üzerine bıraktı ve adamın ellerinden birini iki elinin aldı. Adamın teninin sıcaklığı omurgasında bir ürperti yarattı ve yüzü kızardı, özellikle de adamın gözleri şaşkınlıkla açıldığında. Ama adam geri çekilmedi ve kadın da bırakmadı.

"Son yirmi dört saat içinde herkesten senin kadar özür dileyen birini daha önce duyduğumu sanmıyorum. Keşke dursan. Bunların sizin suçunuz değil. Bana öyle geliyor ki son on yılını, daha da uzun süre, sadece hayatta kalmak için savaşıırken ekibinizi takip ederek

Onları da güvende tutmaya çalışın. Bu yolu sen seçmedin. Ama lanet olsun ki ve ben de dahil olmak üzere diğerlerini koruyacak dürüstlüğe sahiptir. Bu özür dilenecek ya da kötü bir şey değil. Takdire şayan, onurlu bir davranış. Özür dilemeyi bırakabilir miyiz?"

Çok yavaşça, sanki ona kendisini durdurması için zaman vermek istercesine diğer elini yüzüne doğru kaldırdı.

O yapmadı.

Parmaklarını hafifçe yanağında gezdirdi, sonra saçlarının arasından geçirdi ve elini bırakmadan önce nazikçe geriye doğru itti. "Sen bambaşka birisin, bunu biliyor musun?"

Titrek bir nefes aldı, bu hafif dokunuştan hayal edebileceğinden daha fazla etkilenmişti. "Başka bir şey' olmak iyi mi kötü mü?"

Dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve bu gülümseme onu hem hem de üşütmüştü. Çoğunlukla sıcak.

"Kesinlikle iyi," dedi. "Belki de tüm bunlar çözüldükten sonra sana çıkma teklif etme konusunda şansımı denemeliyim."

"Belki de yapmalısın."

Sırıttı. "Bunu söylediğini unutacağımı bir an bile düşünme."

Yine küstahça bir karşılık verecekti ama beyin hücreleri vücuduna hücum eden hormonların hücumunda boğulmuş .

"Keira?" Derin sesi mizahla süslenmişti. "Um, evet?"

"Gitmeden önce atları kontrol etmem gerekiyor."

"Tamam. Tamam."

Onun elini sıkıca kavramış olan diğer eline baktı.

"Oh!" Hemen bıraktı, yüzü ateş gibi kızarmıştı. "Özür dilerim."

Eğildi ve kızın yanağına en hafif, en çıplak öpücüğü kondurduktan sonra göz kırptı. "Çıkmıyorum. Burada bekle, ben hemen çıkıyorum-"

"Hayır. Ben de seninle geliyorum."

Adamın kaşlarını kaldırması üzerine yüzü tekrar kızardı. "Bir şey olursa sana destek olmak için seninle gelmeyi tercih ederim." Ceketinin altına gizlediği tabancasının bulunduğu kılıfa dokundu. "Polis. Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum. Eskiden ben de öyleydim, biliyorsun."

"Sekiz yıl boyunca. Nashville'de. Ne tesadüf." "Tesadüf mü?"

"Nashville. Benim memleketim."

"Doğru ya. Karmaşık ailenizin yaşadığı yer sanırım?"

Sertleşti. "Arka tarafta mı demiştiniz? Mutfağın kapısı mı?"

Gölümsemesi genişledi. "Mükemmel tespit yeteneklerin yine kendini gösteriyor." Elini uzattı. "Gel bakalım. Sana atlarımı göstereyim."

"Bu tavlama cümlesinin üzerinde çalışılması gerek," alay etti, arka kapıya doğru giderken elini görmezden geldi.

Kıkırdadı ve peşinden gitti. Ancak dışarı çıktığında eğlencesi buharlaştı. Onun yerine tamamen , araziyi ve doğru gittikleri ek binayı tarıyordu.

İkisinin de hayatı potansiyel olarak tehlikedeyken onunla flört ettiğİ için kendini aptal gibi hissederken, o da tam polis modunda yüksek alarma geçti. Sağ elini daha önce bavulundan çıkardığı kılıfın yanında tuttu ve herhangi bir sorun işareti olup olmadığını taradı.

Binaya vardıklarında, ahırların kapılarını açmak için bir anahtar çıkarmasını bekledi. Onun yerine, yanında elektronik bir tuş takımı vardı. Ama adam düğmelere basmadı. Elini altındaki siyah kareye bastırdı. Kapılar tıkladı ve zorlukla duyulabilen bir motor uğuldayarak kapıların kayarak açılmasını sağladı.

İçerisi de onun evinden daha az modern ve erkeksi Çatıyı ahşap kirişler yerine siyah metal kirişler destekliyordu. Bozulmamış taş Koridorun iki yanındaki dikdörtgen giderlere doğru hafifçe eğimli olan zeminler, hiç şüphesiz temizliğı beklediğı toprak zeminden çok daha kolay hale getiriyordu. Sağlam sedir ağacı iki yandaki durakları oluşturunuyordu.

"Şu anda burada sadece dört at var," dedi kadın onu koridorda takip ederken. "Ama sekiz at alabilir. Bir gün yaşlanıp saçlarım ağardığında hâlâ kullanacak kadar şanslı , diğer ahırları çocuklarım ve torunlarım için küçük kısıraklar ve tayarlarla doldururum diye düşünüyorum."

"Kulağa harika geliyor," diye nefes aldı ve bunu zihninde canlandırdı.

Durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. "Atları sever misin?"

Güldü. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Hiç yakından görmedim. Ben büyürken ailemizin böyle şeylere parası yetmezdi."

Yavaşça başını salladı. "Bazen ne kadar kutsanmış olduğumu unutuyorum. Her zaman atlarımız vardı. Sanırım şimdi aile geleneğini devam ettiriyorum. Keşke babam da burayı görebilseydi."

Ona baktı, sesindeki hüznün boğazının düğümlemesine neden oldu.

"Belki bu iş bittiğinde, OPI'de olanların arkasındaki kişiyi durdurduğumuzda, onu tekrar görebilirsiniz."

Çenesi gerildi ama bir şey söylemedi.

Bir sonraki durakta durdu ve ahır kapısının üstünden zarif başını uzatan güzel hayvana bakarak şaşkınlıkla başını salladı. "Ben yapamam Bunu onaylamayan bir baba hayal edin. Ev, arazi, burası ve aman Tanrım, bu güzel bebekler. İnanılmazlar." Ona en yakın olan kırmızımsı kahverengi at gömleğini kokladığında güldü.

Ağızına dokunmak için uzandığında, Lance onun elini tuttu.

"Dikkatli ol," dedi. "Yiyecek bir şeyler arıyor. Parmaklarını tutmanı tercih ederim."

Keira gözlerini kırptırdı ve hızlıca geri adım attı.

"Seni korkutmak istememiştim. O kötü biri değil. Ama parmaklarını öyle uzatırsan kazara ısırabilir. Al bakalım." Arkasındaki duvarda metal bir kutu açtı ve bir havuç çıkardı. "Şöyle yap. Avucunu düzleştir."

Havucu ikiye böldü ve bir parçasını avucuna ata doğru tuttu. At onun elini kokladı, havucu kavradı ve ağızına götürdü.

"Denemek ister misin?" Keira'ya havucun diğer yarısını uzattı.

"Kesinlikle." Keira adamın gösterdiğini yaptı ve atın kadifemsi dudakları elini gıdıkladı ve havucu aldı. "Aman Tanrım. O çok tatlı. Ve çok güzel."

Cevap verirken koyu renk gözleri onunkileri yakaladı. "Kesinlikle öyle."

takip eden göz kırpması ona kesinlikle attan bahsetmediğini söyledi Cevap vermeye çalıştı ama yine sesini bulamadı.

Ona merhamet etti ve elini kendi elinin içine aldı. "Haydi. Acele etmeliyiz. Kimsenin burayı öğreneceğini sanmıyorum. Ama riske tercih ederim. Şuradaki son tezgâhtan bir şey almam lazım, soldaki boş olandan."

Ahıra vardıklarında, adam kızın elini bıraktı ve uzak duvara geçti.

"Atların aç olduğunu söylemiştin. Onları besleyeyim mi?" diye sordu.

"Zamanımız olsaydı, size tam olarak bunu nasıl yapacağınızı göstermek isterdim. İhtiyaçları var

yulaf, taze saman, su. Havuçlar ikram, yemek değil. Bu işle ilgilenmesi için daha önce ev ofisimden bir arkadaşımı aradım. Yakında onları almak için burada olacak." Başının üstünden bir parça sedir süsüne doğru uzandı.

"Almak mı? Atları götürüyor mu?"

Lance yarı yarıya döndü, daha önceki neşesinden eser kalmadan yine ciddileşti. "Eğer yanlış insanlar buranın benim yerim olduğunu anlarsa

Döndüğümde ayakta olmasını bekliyorum. Atlar komşumun ahırında olacak, güvendiğim biri." Duvara geri döndü.

Birinin onun güzel evini ve bu ahır yok edeceği düşüncesi gözlerini yaşarttı. Ancak arka ahırın duvarı kayarak açılıp dar ve gizli bir oda ortaya çıktığında söyleyeceği her şey unutuldu.

Adam içeri yöneldi ve kadın onu takip ettiğinde ışıklar yanmıştı ve adam başka bir panele basıyordu. O da kayarak açıldı, ama başka bir oda yerine duvara gömülü metal bir kasa ortaya çıktı. Yanında küçük bir masa ve sandalye vardı ama başka bir şey yoktu. Kasanın önünde çömeldi.

"Lance? Burası da neresi? Burada ne işimiz var?"

"Ekibimi kurtarıyorum. Umarım."

"? OPI MI? Yoksa UB'yi mi?"

Tekrar ona baktı. "İkisi de." Hızla bir dizi düğmeye bastı. Kasanın kapısı açıldı. Alt rafta küçük deri bir spor çantası duruyordu. Üzerinde koyu kahverengi bir akordeon dosya vardı. üç inç kalınlığında.

"Lance, lütfen. Sen ne...?" Yine durdu, bu sefer şok içindeydi. Adam spor çantasını çıkarmış ve masanın üzerinde açmıştı. Birkaç metre öteden bile içinde ne olduğunu rahatlıkla görebiliyordu.

Para.

Bir *sürü* para, çeşitli değerlerde banknotlar bir araya toplanmıştı.

"Aman Tanrım. Bu binlerce dolar olmalı."

"Bu kadarı yeter." "Ne için yeterli?"

"Güvenliğimizi sağlamak için." İçindekileri iki kez kontrol ettikten sonra fermuarını kapattı ve yere koydu. "Kredi kartı, ATM ya da izlenebilir herhangi bir şey kullanamayız. İhtiyacımız olan her şeyi nakit olarak ödeyeceğiz. Çantada ayrıca çeşitli takma adlar altında kimlikler, fazladan tabancalar ve şarjörlerce mühimmat var."

"İnsanların acil durumlarda kullanabilecekleri çantaları olduğunu duymuştum ama normalde bu çantalarda giysi ve tuvalet malzemeleri olurdu."

"Gitmeden önce bir bavul kıyafet hazırlama şansım olmadıysa, bunları her zaman gittiğim yerden satın alabileceğimi düşündüm. Kimlik, nakit para, silah - seyahat ederken bunları almak daha zor."

"Mantıklı, sanırım. Bir çantaya hiç ihtiyaç duymamıştım. Şimdiye kadar. Keşke buraya gelmeden önce yanıma fazladan mühimmat alsaydım." "Dokuz milimetrelilik bir silahın var, değil mi?"

Başını salladı, kılıfının çıkıntısını gizlemek için ceketini sıvazladı. "Bir Glock on yedi."

"Birincil silahım Sig Sauer P320, 9 milimetre. Mühimmatı paylaşabiliriz. Yanıma fazladan alırım."

"Teşekkürler. O cephaneye ihtiyacımız olursa sana geri öderim."

"Umalım da öyle olmasın." Masaya oturdu. Daha fazla paneli arkaya kaydırduğında ve aniden önünde bir bilgisayar monitörü ve masanın üstünde bir klavye olduğunda bu sefer onu pek şaşırtmadı.

Para, kimlik ve silah dolu çantaya bakarak onun yanına gitti. "Lance. Paranı kendi güvenliğinin için kullanman senin için sorun değil. Ama benim için kullanmanı istemiyorum. Tüm bunları biriktirmek yıllarını almış olmalı. Yerel bir bankaya uğrayabiliriz ve ben de birikimlerimi çekebilirim."

Klavyede bir şeyler yazıyordu ama durdu ve ona baktı. "zaman almadı. OPI'ye katılmaya ilk başladığımda berbat bir muhakemem vardı. Ama bunun bana kazandırdığı tek şey harcayabileceğimden çok daha fazla para oldu. Peki ya şimdiki patronum Grayson Prescott? O bir milyarder, Keira. Finansal güvence konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak kadar çok para ödüyor. Yani o parayı kullanmak konusunda endişelenme. Daha çok var."

Yutkundu, sonra başını salladı. "Teşekkür ederim. Beni korumaya yardım ettiğiniz için. Paranızla, zamanınızla son derece cömertsiniz. Umarım bu senin hayatına mal olmaz." Etraflarındaki odayı, kasayı ve bilgisayarı işaret etti. "kadar zahmete girdiğine göre, karşımızdaki insanlar benim tahmin edebileceğimden çok daha tehlikeli olmalı. Şüpheli."

"Tehlikeliler, evet. Ama sadece gölgelerde saklandıkları için. Köstebek, elindeki tüm kaynaklara rağmen hala sadece bir insan Keira. Süper insan değil, herkesten daha güçlü değil. Tek yapmamız gereken onu o gölgelerden çıkarıp ışığa kavuşturmak. Yapacağız. Hayatta kalmak. Birlikte. Güven bana. Ve kendine güven. Cesaretini gördüm. İçeride kalıp güvende olabilecekken kulübeden kaçtın. Ama yapmadın. Yardıma ihtiyacım olduğunu düşünerek dışarı koştun."

Gözlerini devirdi. "Çok iyi yaptım. Senin yardıma ihtiyacın yoktu. Benim vardı. Neredeyse seni öldürtüyordum."

Yine eli bir şekilde onun elinin içine girdi. Ellerini birbirlerine geçirdi. Parmaklarını birleştirdi, büyük, güçlü eli onunkini sardı ama nazikti. O kadar nazikti ki kalbi göğsünde yerinden çıkacakmış gibi oldu.

"Olası bir tehlikeye doğru koştun Keira. Benim için. ne ya da kim olduğunu bilmiyordun. Yine de dışarı çıktın. Sen iyi bir polis ve iyi bir insansın. Ve bildiğinden daha güçlüsün. Eğitiminize güvenin. Güven kendin."

Ona titrek bir gülümseme sundu. "Ne olursa olsun, bana çıkma teklif unutma, tamam mı?"

Elini ağzına götürdü ve tıpkı okumayı sevdiği tarihi aşk romanlarındaki kahramanlar gibi elinin arkasını öptü.

"Unutmayacağım," diye fısıldadı eline doğru, sıcak nefesi ürpermesine neden oldu. Yavaşça sıktı, sonra bıraktı. "Gitmeden önce son bir şey daha."

Ellerini birbirine bastırarak adamın ağzının olduğu sıcak noktayı kapattı. Ama içinden taşan sıcak duygular soğumaya başladı ve onun ne yaptığını görünce donakaldı. Ve anlamaya başladı.

Bilgisayar aracılığıyla yaptığı ilk arama, bilgisayar ekranında Melissa olarak listelenen biriyle oldu. Bir ses cevap verir vermez bilgisayarın sesi konuştu. "Zamanların en iyisiydi, zamanların en kötüsüydü."

Arama sona erdi.

Lance birkaç tuşa bastı ve ikinci bir arama . Sam'e.

Bilgisayar aynı cümleyi duyurdu. "Zamanların en iyisiydi, zamanların en kötüsüydü."

Bir arama daha. Bu Mick'e. Bir sonraki Jack'e. Son olarak da Brett'i.

Lance bilgisayarı ortadan kaldırıp kasanın üzerindeki duvarı kapattıktan sonra doğruldu ve tam karşısında durdu.

Onun bakışlarına karşılık vermedi.

Eli, kız kendisine kadar çenesini nazıkçe ama sıkıca yukarı bastırdı, bakışları kızinkine kilitlendi. "Sor bana," dedi. "Söyle."

Uzun bir süre ona baktı. Sonunda, "Eski takımını uyarmak için Charles Dickens'ı güvenli cümle olarak seçmene şaşırdım," dedi.

Adam da aynı uzunlukta bir süre ona baktı. "Sen ne seçerdin?"

Yumruklarını iki yanında sıktı. " şey. Çünkü şu anki ekibime yalan söylemezdim. Ben olsam UB müfettişlerini, nerede olduklarını bildiğiniz OPI ekibi üyelerini bulmak için gereksiz bir göreve . Rick'in de Maple Falls'ta olduğunu biliyordun, değil mi?

Siz mi? Cevap vermeden önce çok iyi düşün. Çünkü çok . Bana yalan söyleme. Rick Cameron'ın Maple Falls'ta olduğunu ve seni görmeye geldiğini biliyor muydun, bilmiyor muydun?"

Çenesindeki deri beyazlaştı. "Gerçekten arkadaşımın başının dertte olduğunu bilseydim ona yardım etmeye gitmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Ölmesine izin vereceğimi mi?"

Ona doğru eğildi. "Şu anda yaptığın da bu değil mi? Ya da en azından şu anki arkadaşlarının hayatlarını riske için hiçbir neden yokken onları riske atmıyor musun? Telefonu alıp Trent'i arayabilirsin, diğerlerini arayıp kimseyi aramaya gerek olmadığını söyleyebilirsin. Ne tür bir oyun oynuyorsunuz?"

Küfretti, sonra elleriyle yüzünü ovaladı. "Bu bir oyun değil. Sence UB arkadaşlarımı vahşi bir kazın üzerine göndererek hayatlarını riske mi atıyorum?"

Kovalamak mı? Tam tersi. Trent'e verdiğim dosyalardaki bilgiler eski tarih. Onları tehlikeye sürüklemeyecek. Ben bu lanet köstebeğin icabına bakarken onları uzak tutacaktır."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Ne...? Onlara söylediğin her şey yalan mıydı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Aslında ilk ifadem doğrudu, hakkımda bildikleri her şeyin yalan olduğunu söyledim. Ben sadece maskaralığa devam ettim. Sadist bir pislik olduğum için değil, onları önemsemediğim için. Evliler, kız arkadaşları ve aileleri var. Grayson'ın öldürülen ilk karısından küçük bir kızı var. Yıllardır kayıp olan kızını daha yeni bulmuş. Babasıyla yeni tanıştıktan sonra onu kaybetmesine sebep olmak istemiyorum.

"Bugün herkes benimle yüzleşirken kapana kısılmıştım. Kendi hatalarıma onları da dahil etmem için beni zorlamaya çalışan kendi ekibim tarafından tuzağa düşürüldüm. Böyle bir şey olmayacak. Bu sabah, hatta dün sabah seni görmeye gitmek için UB'den ayrıldığımda, geri dönmeyecektim. Asla. Eğer işler umduğum gibi gitmezse, planım yine bu olacak."

"Vay canına. Buna inanamıyorum. Söyledikleri hiçbir şeyi duymadın mı? Sana yardım etmeleri mantıklı. Bize yardım etmeleri. On yılı aşkın süredir kim olduğunu bulamadığınız bu köstebeğe kendi başınıza savaşabileceğinizi düşündüren nedir?"

Çenesi tekrar çalıştı. "OPI'den ayrıldığımdan beri o köstebeği aramadığımı mı sanıyorsun gerçekten? Beni kendi ailemden vazgeçmeye zorladı, onları güvende tutmak için hepimizi bunu yapmaya zorladı. Yaklaştım, Keira. Her şey elimde.

Bu köstebeğin yıllar içindeki hareketlerini gösteren her türlü bilgi, kanıt. Elektronik izleri. Ve soruşturmam boyunca düzinelerce insanı ortadan kaldırdım."

Derin bir nefes verdi. "Köstebek olabilecek sadece bir avuç insan kaldı, biz OPI'deyken güçlü konumda olan insanlar. Perde arkasında saklanan ve benim keşfedip üzerine odaklandığım insanlar. Bunu sonsuza dek bitirmeye hazırım. Tek yapmam gereken o kırıntıyı, bulmacanın bir parçasını daha bulmak. resme odaklanacağım. O zaman onu adalete teslim edebilirim. Buna bir son verebilirim." Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu çözmeye yakın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğumu biliyorum. Levi'nin ölümü büyük bir ipucuydu. Yaptığı bir şey köstebeği peşine taktı. Ama bunu bir ipucu olarak almadım ya da öneminin farkına varmadım.

Ta ki sen buraya gelip Rick'in öldürüldüğünü söyleyene kadar. Birbirlerine bu kadar yakın ölümleri tesadüf olamaz. Tek yapmam gereken aralarındaki bağlantıyı bulmak. Şüpheli listemi teke indirmenin anahtarı bu olacak."

"Bitmemiş İş'ten yardım almadan bu köstebeği alt edebilmek için hayatlarımız üzerine bahse girmek çok fazla spekülasyon ve belirsizlik demek. Kulübemde neler olduğunu unuttun mu? Neredeyse öldürülüydük."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tek düşünebildiğim, öldürülmeye ne kadar ."

Şaşkınlıkla ona baktı, sonra boğazını temizledi. "Pekâlâ. O zaman benim de bu konuda söz sahibi olmam gerektiği açık. Kaderim bu yeni araştırmanın bağlı, bu adamı bulmak ve durdurmak. Bu yüzden ne yapacağımıza ben karar vereceğim. Ve UB'nin bizimle çalışmasını istiyorum. Onlar olmadan bu işi kazanabileceğimizi sanmıyorum."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra içinden küfretti. "Bu konudaki fikrini değiştirmeyeceğim, değil mi?"

"Hayır."

"Bildiğim iyi oldu. Eğer korkuyorsan ve bunu kendi başımıza halledebileceğimize güvenmiyorsan, o zaman benimle gelmemelisin."

"Yapmamalıyım... bekle. Hayır. Kastettiğim bu değildi."

Ahırların içinden bir yerlerden bir gümbürtü sesi geldi. "Lance? İstedığın gibi buradayım. Sen neredesin?"

Keira kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden baktı.

"Burası," diye seslendi Lance. "Soldaki son durak."

Belinden ani bir çekiş oldu ve ardından sol bileğine soğuk bir şey dolandı. Dönüp baktığında Lance'in tabancasını masanın üzerine fırlattığını görünce şok oldu. Tabancayı kılıfından almış olmalıydı. Ve bileğinin etrafında parlayan gümüş bir metal halka vardı.

"Kelepçe mi? Bu da ne...?" Lance onu öne doğru çekti ve diğer kelepçeyi daha önce fark etmediği duvardaki metal bir halkanın etrafına geçirdi. "Ne yapıyorsun sen? Çıkar şunları."

Kırkklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında uzun boylu, heybetli görünümlü bir adam, gizli odayı bulduğuna şaşırمامış gibi görünerek açıklıktan içeri baktı. Ama onun

Keira'nın kolunu duvara kelepçelediğini görünce kaşları kalktı. "Hey, Lance. Eğer siz ikiniz müstehcen bir şeyin ortasındaysanız, ben daha sonra gelebilirim."

"Kapa çeneni, Duncan."

Duncan güldü.

Keira kelepçeleri şıngırdattı. "Bu hiç komik değil. Lance, şunları."

"Duncan, bize bir dakika izin verir misin?"

"Atları yüklerken size birkaç dakika verebilirim. Sonra geri gelirim." Ahıra geri dönerek gözden kayboldu.

Keira kelepçeleri tekrar çekti.

Lance küfretti ve onun kolunu yakaladı. "Dur. Kendine zarar vereceksin."

"Bana zarar veriyorsun. Bunu sen yaptın. Sen sorumlusun. Çıkar onları şimdi.

ve suç duyurusunda bulunmayacağım."

Derin bir iç çekti ve onu . "Bunun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ben gider gitmez Duncan'a onları çıkarttıracağım. Seni de Bitmemiş İş. Herkese gerçeği söyleyebilirsin. Ben gittikten sonra bir önemi kalmayacak. Nereye gittiğimi bilmeyecekler."

Arkasını döndü.

"Bekle," diye seslendi, panik yüzünden sesi titriyordu.

"Şimdi ne olacak?"

"Lütfen. Lütfen seninle gelmeme izin ver. Yardım edebilirim. Arkanı kollarım." "Hayır." Tekrar arkasını dönmeye başladı.

"Lance!"

Cevap olarak iç çekmesi kapının diğer tarafındaki servi ağaçlarından birini devirebilirdi. "Bir soru daha," dedi, "sonra buradan gidiyorum."

Kuru dudaklarını yaladı. "Bunu neden yapıyorsunuz? Neden beni soruşturmanın dışında bırakıyorsunuz? Bu sadece UB ile ilgili değil, onları bunun dışında tutmak.

Daha fazlası olmalı. Daha önce söylediklerine, benim zeki ya da cesur olduğuma ya da arayışında sana yardımcı olabileceğime gerçekten inanmıyorsun. Ne düşünüyorsun, engel olacağımı mı?"

Bakışları onunkilere kilitlendi ve birdenbire tam karşısında durmaya başladı. "Yeteneklerine olan inancım konusunda asla yalan söylemedim Keira." Ona bakarken yavaşça başını salladı. "Söylediğim kadar zeki ve cesursun, muhtemelen daha da fazla. Ve sen kesinlikle herhangi bir soruşturma."

"O zaman neden? Neden seninle gelmemi istemiyorsun?"

Ellerinin avuç kadının iki yanındaki duvara dayadı, vücudu o kadar yakındı ki neredeyse dokunacaklardı. "Yapacaktım. Ama sen UB ekibim olmadan bunu yapmak istemediğim konusunda o kadar kararlıydınız ki, onları dahil etmememin tek nedeni onları korumakken sizi neden dahil ettiğimi tekrar düşündüm. Tanrı biliyor ya, ben de sana kötü bir şey olmasını istemiyorum. Öyleyse neden riske atayım? Kulağa ne kadar imkansız gelse de, uzun zamandır başıma gelen en iyi şeysin. Birbirimizi çok az tanıyoruz, ama ben Bunu bil. tanımak, hakkında her şeyi öğrenmek *istiyorum*. Seni bir, iki ya da bir düzine randevuya çıkarmak istiyorum. Ama en önemlisi, güvende olmanı istiyorum."

Onun sözleriyle tüm vücudu alev almış gibiydi. "Lance, sen... sen benim erkek arkadaşım olmak istediğini mi söylüyorsun?"

Kahkahası boğazında düğümlendi, öksürdü ve sonra sıırıttı. "Evet. Sanırım ben de bunu söylüyorum."

"Kanıtla. Öp beni."

Ahırların arasından gelen at nal sesleri onu geri adım attırdı. "Yapmak zorundayım-"

"Lance. *Öp* beni."

Gözleri fırtınalı bir maviye dönüştü. Bakışları kızın ağzına kaydı.

kısa mesafeyi kapattı, dudaklarını Lance'in dudaklarına doğru yaklaştıırken göğüsleri Lance'in göğsüne bastırdı. "Lance?"

"Bunun için cehenneme

gideceğim." "Buna değer."

Boğazının derinliklerinde inledi. Sonra kız onun kollarındaydı ve adamın ağzı kızın ağzına inanılmaz şeyler yapıyordu. Tanrım, bu adam öpüşebiliyordu. Ona sarılmak, tutunmak ve asla bırakmamak, ona verdiği kadar iyisini geri vermek istiyordu. Ve ilk başta, karşılık vermesine, zevk almasına izin verdi. Ne de olsa, cennetin bir parçası sallanıyordu.

onun önünde. Ve bunu kabul edemeyecek kadar zayıftı. Ama onun kollarında olmak ne kadar muhteşem bir his olsa da, sol kolunun duvara kelepçelenmiş olmasının garipliği

Aklını başına toplamasına ve bu kucaklaşmayı en başta neden başlattığını yetti.

Kadın aniden ona doğru döndü ve tabancasını kılıfından çıkardı. Kadın silahın namlusunu adamın düz karnına dayadığında adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yavaşça geri çekildi ve ikisinin arasından silahına ve tetiğin üzerindeki parmağına baktı.

"İki seçeneğin var, Lance."

Yavaşça başını kaldırdı ve bekledi.

"Bu kelepçeleri açabilir ve köstebeği bulmak için beni de yanında götüreceğine söz verebilirsin."

Çenesi çalıştı, öfke gözlerini daha da kararttı. "Yoksa?"

Silahı adama doğru itti. "Ya da eğitilmiş bir polis memurunun onu kaçırıp duvara zincirleyen bir adamı vurmayağından emin olacak kadar beni iyi tanıdığınıza dair hayatınız üzerine bahse girebilirsiniz."

Aralarındaki çekişme neredeyse bir dakika sürdü. Sonunda Lance cebinden kelepçe anahtarlarını çıkardı.

Sekizinci Bölüm

"Beni gerçekten vurmuş , değil mi?"

Keira, Lance'garajındaki lacivert SUV'de yanında oturmuş, bir kez daha dağ yollarında ilerliyordu. Ama bu kez, neyse ki, Gatlinburg'un dışına doğru gidiyorlardı. Yakında daha geniş, daha güvenli yollarda olacaklardı ve yanlarında sürekli inişler olmayacaktı.

"Sanırım bundan asla emin olamayacağız," dedi.

Kaşlarını çattı ve ona baktı, sonra yola odaklandı. "Ne olursa olsun, bu köstebek avının bir parçası olma hakkını kazandın. Ama bu iş bittiğinde, biz de bitmiş olacağız. Daha başlamaya fırsatımız bile olmadan."

Onun sözleri göğsünde saklaması zor bir sızıya neden oldu. Ama onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı. "Nasıl kin tutacağımı gerçekten biliyorsun."

"Kin mi? Parmağın tetikteydi, silahın gövdesinde değil. Tetik."

"Yapmak zorundaydım. Aksi takdirde bir hamle yapar, silahı elimden almaya çalışırdın."

Tekrar ona baktı. "Yeterince makul. Yine de parmağın istemeden de olsa beni öldürecek kadar tetiği çekmiş ya da sıkmış olabilir. Bu unutacağım bir şey değil."

"Sanırım ilk buluşma artık söz konusu değil." "Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz."

Gülümsedi ama içi acıyordu, incinmişti, yorgundu ve o kadar öfkeliydi ki bir şeylere vurmak istiyordu. Camları kırmak istiyordu. Aksiyon filmlerindeki gibi bir sandalyeyi küçük parçalara ayırmak. Buraya gelirken tek istediği öldürülen bir adam için adaleti sağlamaktı. Ve şimdi tüm dünyası altından çekilip alınmıştı. Bu... şey, bu bağ ya da ikisi birbirlerine karşı her ne hissediyorsa, olan biten diğer her şeyin yanında bir önemi bile olmamalıydı. Ama lanet , . Ve ona her alaycı ya da öfkeli bakışında ya da az önce söylediği gibi bir şey söylediğinde, bu kalbine bir hançer daha saplanıyordu.

Bu kadar acı verici olmasaydı komik olurdu. Hoşuna giden tüm o aşk romanlarına rağmen, anlık aşka inanmıyordu. Ama anlık bağlara, birini çok iyi tanımadan önce bile ona karşı güçlü bir çekim hissetmeye inanırdı. Ne de olsa bunu Lance'le de hissetmişti. O *hâlâ*

Kalbi hırpalanmış ve yaralanmış olmasına rağmen böyle hissediyordu. Ve Lance Cabrera söz konusu olduğunda içindeki umutsuz romantik muhtemelen hep "*Ya olsaydı?*" diye düşünecektir.

* * *

LANCE'İN KAVRAYIŞI, Keira'nın derin ve düzgün nefes alışının sesiyle direksiyon simidinde gevşedi. Yolcu kapısına yaslanmış uyuyakalmıştı, en az onun hissettiği kadar mutsuz görünüyordu.

Her şey nasıl bu kadar ters gitmişti?

Tek istediği OPI'de verdiği kötü kararların hiçbir parçası olmayan hayatındaki insanları korumaktı. Onlar masumdu, hem UB'deki arkadaşları hem de Keira. Kapılarına kadar getirdiği bu tehlikenin içine onları da sürüklemek doğru değildi. Bunun yerine, onları kandırdığını öğrendiklerinde muhtemelen UB ailesini kendinden uzaklaştıracaktı. Ve Keira ile olan tüm şansını da kesinlikle bitirmişti.

Ona kızgın mıydı? Kesinlikle evet. Ama bu öfke çoktan sönmeye başlamıştı ve pişmanlık pençelerini içine batırıyordu. Vurulmadan tabancasını ondan alabilir miydi? Belki. Muhtemelen. Ama bunu denememişti çünkü durumla ilgili düşünmediği bir unsur vardı.

Duncan.

Lance'in Bitmemiş İş dışında tamamen güvendiği birkaç kişiden biriydi. O sadece Lance'in ihtiyacı olduğunda tuttuğu bir adam değildi. Hayvanlarına bakacak birini. Yakın bir arkadaşı. Keira Lance'i vurmuş olsaydı, Duncan da onu vururdu. Bu da Lance'in göze alabileceği bir şey değildi. Bu yüzden onun tehdidine boyun eğmiş, Keira için daha çok endişelendiği halde bunun sadece kendisi için olduğuna inanmasına izin vermişti. Ve köstebeği ararken ona eşlik etmesi için verdiği sözden dönmek yerine, sözünün arkasında durmuştu.

Ona tekrar yalan söylemek ve onunla gelmesine izin vermemek hazmedebileceği bir şey değildi. Ama bu şekilde daha güvende olacağını düşünseydi, yine de bir kalp atışında yapardı. Bununla birlikte, köstebeği bulma konusunda ne kadar takıntılı olduğunu ilk elden gördükten sonra, sonunda hiçbir şeyin onu bunun peşinden gitmekten alıkoyamayacağını fark etmişti. Sürekli ne zaman ve nerede ortaya çıkacağını merak etmekten yanıtında tutmak böylece ona göz kulak olmak daha mantıklıydı. Onun yaralanmasına ya da daha kötüsüne sebep olmaya dayanamazdı. Bu yüzden

İki kötülükten daha azı, sözünü tutmak ve ona bu avda ortağı gibi davranmak gibi görünüyordu.

Ona duyduğu bu çılgın saplantıya gelince, bunu aşmak zorundaydı. Yaptığı şey için onu affetmesine imkân yoktu. Kendisinin de onu affedebileceğinden emin değildi. Onu çok kolay öldürebilirdi. Hepsi onu korumaya çalışacak kadar önemseydiği içindi. Tüm bu aptalca olay birbirlerine olan güvenlerini yok etmişti. Güven olmadan, bir ilişki imkansızdı.

Sessizce küfretti. Ileana'dan beri kafası hiç bu kadar karışmamıştı. Onun içini dışını karıştırmış, onu terk etmiş, geri dönmüştü, ta ki artık ne hissettiğini bilmeyene kadar. Onun hayatından sonsuza dek çıkmasıyla, sonunda yeniden dengesini bulmuştu. Ve şimdi burada başka bir kadının dünyasını altüst etmesine izin veriyordu. Hem de iyi bir şekilde değil.

Belki de ahırdaki felaket kaderin onu uyandırma, potansiyel olarak başka bir hata yapmasını engelleme yoluydu. Ama sonunda kendisini uzun vadede birlikte görebileceği biriyle tanışmasının on yıldan fazla sürmüş olmasından nefret ediyordu. Ve sonra tüm bunların yerle bir olmasından.

Uyku yoksunluğu. Bütün bunlar bu yüzden olmalı. Normalde bu kadar çabuk öfkelenmezdi, kafası bu kadar karışık değildi. Eski sevgilisi tarafından kolayca manipüle edildiği günlerden beri olgunlaşmıştı. Artık hayata hormonlarıyla değil, mantığıyla yaklaşıyordu. Tek ihtiyacı olan iyi bir gece uykusuydu. Yirmi dört saatten fazladır ayaktaydı. Hatta otuza yaklaşıyordu.

de şansına, bir sonraki çıkışta boş yeri olan iyi bir otel vardı - iki yatak odalı, iki kral yataklı bir süit. Ve verdiği nakit rüşvet gece katibinin, onun bir şey yapmadığı gerçeğini görmezden gelmesini sağlamak için yeterliydi.

odayı güvence altına almak için bir kredi kartına sahipti. Sahte kimliği ve bir tomar nakit parası oda anahtarını teslim etmesi için gereken tek şeydi.

Gözleri kamaşmış, bitkin Keira onun bakışlarıyla karşılaşmadan iyi geceler mırıldandı, sonra da yatak odasının kapısını, adam hâlâ önünde dururken tıklatarak kapattı.

Omuzları yenilgiyle çöktü. O kadar çok diledi ki Son bir buçuk günü tamamen yeniden yapmak. Ama hayat geri sarma düğmesiyle gelmiyordu. Ve ekibine daha önce de söylediği gibi, bazı şeyler düzeltilemezdi.

Dokuzuncu Bölüm

Keira otelin yatak odasından çıktığında, yeni duş almış, temiz kıyafetlerini giymiş ve gözlerinin altındaki koyu halkaları gizleyecek kadar makyaj yapmış bir halde şaşkınlıkla durdu. Mini mutfakta bir fincan kahve ve yanında tatlandırıcı paketleri vardı. Onun yanında da elmalından tarçınliya, krem peynirliden diğerlerine kadar çeşitli türlerde lezzetli görünümlü kahvaltılık hamur işlerinden oluşan bir kutu vardı. Ve canının çektiği bunlar değilse diye, büyük bir kase dilimlenmiş meyve ve ekmek kızartma makinesinin yanında duran bir somun ekmek vardı. Ama Lance hiçbir yerde yoktu.

Yatak odasının kapısı açıktı, kapı aralığından görünen yatak özenle hazırlanmıştı. Dün kasasına koyduğu dosya kahvenin üzerinde açık duruyordu.

kanepenin önündeki masa. ve resimler sanki bu sabah erken saatlerde üzerinde çalışıyormuş gibi yayılmıştı. Ancak süitin kendisi ne yazık ki boştu.

Solundaki hafif bir hareket onu döndürdü. Kapıdaki bir yarıktan Perdelerden koyu renk deri ceketli bir adamın balkonun parmaklıklarında durduğunu, elinde bir fincan kahveyle Dumanlı Dağlar'a baktığını görebiliyordu. Lance.

Dün gece yatağında dönüp durmasına neden olan suçluluk duygusu onu çok zorladı. Alışık olmadığı, rahatsız edici bir duyguydu bu.

Kendine bir fincan kahve hazırladı. Bir paket şeker, onun için sahte tatlandırıcı yoktu. Ve buzdolabında bulduğuna şaşırmadığı krema. Ne de olsa, isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği diğer her şeyi düşünmüştü.

Sonbaharın serin havasına karşı uzun ceketini giymek için yatak odasına döndükten sonra, kahve fincanını kaptığı gibi dışarı çıktı. Balkona adımını attığında Lance gülümsedi. Ama bu her zamanki gülümsemesinin gölgesiydi.

"Günaydın," dedi. "Günaydın.

Silahsız geldim."

Ceketinin kaldırarak kot pantolonunun kemerine kılıflanmış tabancasını gösterdi. "Aynı şeyi söyleyemem."

Bu konuda şaka yapmak, gerginliği azaltacak bir şeyler söylemek istedi. Ama aklına zekice bir şey gelmedi, o yüzden denemedi.

Birkaç dakika boyunca sessizce yan yana , kahvelerini yudumladılar ve önlerindeki güzel manzaraya baktılar. Yılın bu zamanında, Smokies soluk altınlar ve turunculara bürünmüştü. Yaprakları cezbedecek kadar parlak renkler değil.

Bir ay önceki gibi. Ama yine de nefesini kesecek kadar renkliydi.

Bu dağlardaki tüm o virajlı, dar, korkuluksuz yollara rağmen, her gün penceresinden bu tür bir manzarayı görmenin ne kadar şaşırtıcı ve hayranlık uyandırıcı olacağını inkar edemezdi. Ama bu manzarayı dağların içinden geçmektense bir vadiden dağlara bakarak görmeyi tercih ederdi.

O izlerken, ince beyaz bulutlar zirvelerin üzerinden geçerek onları sisle kapladı ve yükseklere doğru alçaldı. Birkaç dakika sonra sis yükseldi ve zirveleri tekrar ortaya çıkardı. Ama diğer bulutların gölgeleri Güneş, yamaçlarda aşağı yukarı dans eden derin renk çeşitlerini vurgulayarak geçti.

"Burası gerçekten çok güzel," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine.

Kahve fincanını parmaklıkların üzerine koydu. "Üç yılı aşkın süredir bu bölgede yaşıyorum ve manzaradan hiç bıkmadım. Sürekli değişiyor. Bir an kilometrelerce uzağı görebiliyorsunuz. Sonra sis çöküyor ve neredeyse hiçbir şey göremiyorsunuz. Yazın yeşilin hayal edebileceğiniz her tonuna bürünür. Bir zamanlar

Bu sonbahar yapraklarının sonuncusu da döküldüğünde, sıradan bir gözlemci için her yer gri ve çorak görünecektir. Ama biraz dikkat ederseniz, daha önce göremediğiniz şeyleri göreceksiniz. Kel noktalar ve ağaç koruları arasındaki açıklıklar.

Cılız, çıplak huş ve meşe ağaçlarının arasına serpiştirilmiş yaprak dökmeyen ağaçlar."

Sessiz kaldığında, "Peki ya baharda? O zaman nasıl oluyor?"

Sanki sadece kendisinin görebileceği bir şeye bakar gibi gülümsedi. "Her şey canlanıyor. Kır çiçekleri sıradağları süslüyor. Ağaçlar yapraklanıyor, doluyor, yeni dallar parlak mavi gökyüzüne doğru tırmanıyor. Yavru tavşanlar, sincaplar ve sincaplar çalılıklarda saklanır, ağaçlara tırmanır, alanlarına girdiğinizde size gevezelik ederler. Gün batımında geyikler ortaya çıkar, anneler benekli yavrularını izler. Geyikler boynuzlarını ağaçlara tırmalıyor. Siyah ayılar buraların her yerinde. Çoğunlukla saklanırlar, ancak yılın bu zamanında kış uykusundan aç olarak uyanırlar ve yiyebildikleri her şeyi yerler. Bazılarını dağlarda ya da kasabada, vahşi yaşamı çekeceğini fark etmeden yiyeceklerini dışarı atan dikkatsiz bir turistten kolay bir yemek kapmaya çalışırken görebilirsiniz."

Adamın sesindeki duygu ve ifadesindeki merak onu büyülemişti.

"Burayı gerçekten , değil mi?"

Yüzünü ona dönüp kalçasını korkuluklara dayadığında gülümsemesi soldu.
"Nasıl yapamam?"

"Bir kere dağların ölüme meydan okuyan o daracık virajlı yollar var. Bir insan bunları nasıl sevebilir anlamıyorum."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "İster inanın ister inanmayın, onlara alışıyorsunuz, günlük rutininizin bir parçası olduktan sonra neredeyse hiç düşünmüyorsunuz."

"Sanırım. Ama hayal etmesi zor. Burada yaşasaydım, alçak bir bölgede, hafifçe inişli çıkışlı tepelerde kalmayı tercih ederdim. Dağlar uzaktan muhteşem bir fon oluşturabilir."

"Benim çiftliğime benziyor."

Gözlerini kırıştırdı. "Tıpkı çiftliğiniz gibi. Çok güzel."

İkisi de bir dakika sessiz kaldı, sonra...

"Özür dilerim-" dedi.

"Özür dilerim-" dedi aynı anda. İkisi de güldü.

Bir adım daha yaklaştı ve korkuluğun duran elini onunkinin üzerine koydu.
"Ciddiyim, Lance. Dün için çok özür dilerim. Dün için çok üzgünüm.
Bana o kelepçeleri taktığında şok oldum, öfkelen dim. Bensiz bu soruşturmayı sürdürmek için ayrılacağınız için daha da kızgındım.
Sizinki kadar kader de işin içinde. Ama bu yaptığım şey için bir mazeret değil. Parmağımı o tetiğe asla koymamalıydım. Haklısın, elimi bir sallasam seni vurabilirdim." Daralan boğazına rağmen yutkundu. "Seni öldürebilirdim. Çok ama çok üzgünüm."

Elinin üzerindeki kızın eline baktı, sonra yavaşça çevirerek el ele tutuşmalarını sağladı. "Bunu takdir ediyorum. Ben de çok üzgünüm.
Hayal et. İkimiz de hatalar yaptık. Ama her şeyi başlatan benim yanlış kararım oldu. Ateşkes mi?"

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Ateşkes."

Onu inceledi, kararsız görünüyordu. Ama sonra, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, onu nazikçe kendine doğru çekti. Onu göğsüne yasladı, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Sert bir esinti onu titrettiğinde, paltosunu açtı ve her ikisinin de etrafına sararak sıcak bir koza oluşturdu.

Yorgun bir yolcunun sonunda evine dönmesi gibi, vücudu onunkinin karşısında gevşedi. Onun kollarında olmak inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. Kahve, sabun, deri ve temiz açık hava karışımı çok güzel kokuyordu. Sert

Yontulmuş vücudunun düzlemleri sanki onun için yaratılmış gibi kıvrımlarına oturuyordu. Bu şekilde düşünmek bile aptalca geliyordu. o aşk romanları. Ama doğruydu. Sonsuza dek orada durabilir, ona sarılabilirdi. Ve lanet olsun ki bunu istemedi. Ama dünya çok geçmeden araya girdi. Ceketinin cebindeki cep telefonu çaldı.

Kendini kurtarıırken bir özür mırıldandı ve telefonunu kontrol etmek için geri çekildi. Numarayı gördüğünde yüzünü buruşturdu ve aramayı cevapladı.

"Hey, Trent."

Adamın telefonu kulağından biraz uzakta tutmasını şaşkınlıkla izledi. Birkaç metre öteden bile Trent'in sesinin yükseldiğini duyabiliyordu. Kesinlikle mutlu değildi.

Lance telefonu tekrar kulağına götürdü. "Biliyorum, . Bunu yapmamalıydım. ..." Tekrar yüzünü buruşturdu, sonra başını Keira'ya doğru salladı, ağzı Keira'nın aşına olmaya başladığı o yarım sırtıyla kıvrıldı.

"Böyle bir şey ." Trent'in cevabını dinlerken derin bir iç çekti. Balkonun ucuna doğru ilerledi, arkasına yaslandı, arada bir konuşuyor ama pek bir şey söylemiyordu.

Görüşme sona erdiğinde, telefonu ceketinin cebine koymak yerine elinde . "Eğlenceliydi."

"Ne oldu?" diye sordu. "Sesi kızgın geliyordu."

"Evet, Duncan ona eski ekibimle çoktan iletişime geçtiğimi ve kendisinin ve diğerlerinin onları bulmaya çalışmasına gerek olmadığını söylediğinde pek mutlu olmadı."

Şaşkın bir nefes aldı. "Duncan'a gerçeği mi söyledin?" "Tanıdığım biri beni suçlu hissettirdi." Göz kırptı. "En azından şimdi Her şey . Geri dönmemizi istiyor, böylece birlikte çalışabiliriz çünkü artık eski ekibimi aramaya gitmem için bir neden yok."

"Yaptığımız şey bu mu? Geri mi dönüyoruz?"

"Biz mi? Hayır. Ama fikrini değiştirdiysen ve benimle istemiyorsan, Duncan'ın seni buradan alıp UB'ye götürmesini sağlayabilirim."

"Planın hakkında konuşmadık. Levi'nin ölümünü araştırmak için New York'a gideceğini tahmin ediyorum." Yüzünü buruşturdu. "Yol uzun ama sanırım başka seçenek yok yoksa silah dolu çantayı yanında getiremezdin. Oradan, Rick'in Levi'nin ölümüne neden olup olmadığını öğrenmeye çalışacaksın.

ve bunun onun da hayatına mal olup olmadığını. Bir noktadan sonra

Maple Falls'a suç mahallini, Rick'in öldürüldüğü moteli ilk elden görmek için. Haksız mıyım?"

"Sanırım cevabım benimle gelmek konusundaki fikrini değiştirip değiştirmedigine bağlı. Ve evet, arabayı biz kullanacağız. İki şoförle çok zor olmamalı."

"Bu işte birlikteyiz. Fikrimi değiştirecek bir şey yok. Sürüşe yardım etmekte de sorun yok."

Gülümsedi. "o zaman. Maple Falls'a gitmek denklemde yok. Muhtemelen çok tehlikeli."

"Köstebeğin adamlarının hâlâ orada olduğunu ve bizden birinin ortaya çıkmasını beklediğini mi düşünüyorsun?"

"Ben olsam öyle yapardım. Ayrıca, sen bu soruşturmayla ilgili yürüyen, konuşan bir bilgi hazinesisin. Ve dava dosyasının senin kopyasında olay yeri fotoğrafları var. Onları birlikte inceleyebiliriz. Ama ilk işimiz dediğin gibi Levi'in ölümünü araştırmak. Tüm bu olanlardan sonra onun öldürülmesinin olayları yeniden karıştırmak için katalizör olması mantıklı. Neden öldürüldüğünü ve neden hedef haline anlamaya çalışmak istiyorum. Ama New York'ta öldürülmedi. New York'un Newtown adlı küçük bir kasabasında öldürüldü. UB toplantısında New York'tan bahsettiğimde, ekibimi Levi'nin öldürüldüğü gerçek yerden uzak tutmak için bilerek NYC olduğunu ima ettim."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Eğer Levi'nin soygun hikayesini internette , UB arkadaşların da bulabilir."

"Eminim yapacaklardır. Ama bu zaman alacaktır. Bilinmeyen bir gazetede küçük bir makaleydi. İnternet arama motorlarında üst sıralarda çıkmayacaktır. Onlar yerini bulana kadar ben de oradaki araştırmamı bitirmiş ve bir sonraki adıma geçmiş olacağım."

"Bir sonraki adım?"

Çenesi gerildi. "Buna bir son vereceğim."

Omurgasında bir korku hissi yayıldı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Cevap vermek yerine saatini kontrol etti. "Trent'in üç saattir Dakikalarca telefonumun izini sürebilir. Telefon operatörüyle bile uğraşsa, kendisine yardım etmesi için birine rüşvet verebileceğini ya da tehdit edebileceğini düşünüyorum. Yerimizi bulmadan önce en iyi ihtimalle beş dakikamız daha var. Ekibin bu otele ulaşması kırk beş dakika sürer. Ama Şef Russo'dan yardım isteyip, müdahale süresini kısaltmak için buraya bir polis arabası göndermelerini beklemezdim. Eşyalarımızı toplamamız gerekecek.

Kahvaltı ." Göz kırptı, sonra telefonunu aldı ve balkonun ötesindeki ormanın derinliklerine fırlattı.

Keira telefonunun kaybolduğu ağaçlara baktı. "Umarım kullan at bir telefondur."

"Ne yazık ki hayır. Benim şahsi telefonumdu. Bundan sonra, iyi niyetli UB arkadaşlarımla bizi takip edememesi için brülör kullanacağız. Takma isimle kullandığım başka bir akıllı telefonum var. Hiç kullanılmadı. Kimse bizi bulmak için onun geçmişine sahip olmayacak, bu yüzden internet aramaları veya ihtiyaç duyabileceğimiz diğeri her şey için güvende. Çantamda ucuz kullan-at telefonlar da var.

Takip edilemez, sadece telefon görüşmeleri için iyi. Paylaşmaktan mutluluk duyarım." Elini uzattı. "Elbette kaybınızı telafi edeceğim."

Ona baktı. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Korkarım hayır."

Küfrederek telefonunu adama uzattı ve adam telefonu ağaçların arasına fırlatırken yüzünü buruşturdu.

Onuncu Bölüm

Keira, Lance'le birlikte Newtown, New York'taki tek pansiyonun ikinci katındaki odalarındaki iki büyük boy yataktan ikincisinin ayak ucunda oturuyordu. Lance kısa bir mesafe ötede durmuş, pencereden ana caddeye bakıyordu.

"Orada ne görüyorsun?"

Fırfırlı perdeyi tekrar yerine bıraktı. "Cevapsız sorular. O caddeyi boydan boya yürüdük ve on dakikada geri , ne kadar, on dakika mı? On beş mi? Newtown düşündüğümünden de küçükmüş.

Burada Levi gibi birini cezbedecek hiçbir şey yok."

"O bir doğa aşığı değil miydi? Yürüyüşçü? Antika dükkanı meraklısı?"

Alay etti. "Yakınından bile geçmedi. OPI günlerimizde Florida, Ocala'da yaşamaktan nefret ederdi. Kişi başına düşen at sayısının insan sayısından fazla olmasından şikayet ederdi." Gülümsedi. "Haklı olabilirdi. Oradaydı çünkü

Babasının çalıştığı finans şirketi, Levi henüz lisedeyken ailesini oraya transfer etmişti. Heyecan, neon ışıkları, tiyatro, opera, yani hayattaki en güzel şeyleri arzuluyordu. Atlar ülkesinde sadece işten ayrılıp New York gibi bir yere taşınmak için yeterli parası olduğunu hissedene kadar zamanını bekliyordu."

"Buradan dört saat uzaklıkta," dedi. "Eğer şehir yalakası bir tipse, neden Newtown'a yerleşsin ki?"

"İşte bunu öğrenmemiz gerekiyor."

"Yapılacak işlerin bir listesini yapmalıyız," dedi. "Böl ve fethet. Birkaç saat sonra köşedeki küçük kafede buluşup bulduklarımızı paylaşabiliriz."

Hemen başını hayır anlamında salladı. "Burası ne kadar küçük olursa olsun, için bir neden göremiyorum. Köstebeğin kasabada Levi'nin ölümünü soran birileri olup olmadığını bilmeden, her birimizin tek başına kalması riskini almamayı tercih ederim."

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Kendi başımın çaresine bakabileceğim konusunda bana güvenmiyorsun. Hâlâ."

"Tabii ki biliyorum. Sadece buna gerek görmüyorum."

"Burada bir şeyleri ne kadar çabuk araştırırsak, başka bir şeye o kadar çabuk . Bunu yapmanın en iyi yolu da ayrılmaktır."

Başını eğdi. "Sadece ben miyim?"

"Sadece sen... ne?"

"Ne zaman bir şeyleri belli bir şekilde yapmamızı önersem bu seni savunmacı yapıyor."

"Savunmacı değilim. Ben sadece... Şımartılmak istemiyorum, hepsi bu."

"Ayrı ayrı çalışmak yerine birbirdestekleyerek ortak olarak birlikte çalışmayı istemek şımarıklık mıdır?"

"Ayrılmak daha mantıklı," diye ısrar etti.

"Hayır. Öyle değil. Bu çok daha tehlikeli ve sen de bunu biliyorsun. Öyleyse neden sinirleniyorsun?"

Sertleşti. "*Tüylerim* mi?"

"Kötü kelime seçimi. Hadi ama Keira. Ne ? Burada neyi yanlış yapıyorum?"

Derin bir nefes verdi, sonra saçlarını geriye doğru itti. "Bir şey yok."

Bir bekledi. Kız başka bir şey söylemeyince, "Hiçbir şey tam olarak ne demek?" diye sordu.

"Sorun sen değilsin, tamam mı? Genel olarak erkekler. Maple Falls'ta birlikte çalıştığım adamlar. Nashville'deki işimde bana emir verenler. Beni boğan babam. Gözünün önünden ayrılmama izin vermeyen. O adam... o..." Başını salladı, gözlerini sıkarak kapattı. "Sen değilsin.

Özür dilerim. Sadece... Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum. Ya da korunmayı. Ben... Ben-"

Yanına oturdu ve onu kucağına, kollarının arasına çekti. Kadın sertleşti, onu itmeye hazırdı.

"Keira," diye fısıldadı başının tepesine doğru. "Lütfen, sana sarılmama izin ver. Rica ediyorum. Söylemiyorum. Şımartmıyorum, korumuyorum ya da sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum. Senin için buradayım. Kontrol sende. Lütfen, senin için burada olmama izin ver. Kontrol sende. Sorun yok."

Kontrol sende.

Ve böyle, sel kapıları açıldı. Adamın kollarını itmek yerine ona sıkıca sarıldı ve göğsüne yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

"yok," diye fısıldadı, kolları ona sıkıca sarılmıştı. "Her şey . Bırak içindekileri. Kontrol sende."

Sezgisel sözleri onu daha çok hıçkırmaya , ona öyle sıkı sarıldı ki muhtemelen canı yandı. Ama ne bırakabiliyor ne de ağlamayı kesebiliyor gibiydi.

Onu ileri geri salladı ve başının tepesine doğru tekrar tekrar fısıldadı.
"Geçti artık. Her şey yolunda. Kontrol sende."

Sonunda ağlamayı bırakıp doğrulurken, gömleğini görünce utanç içinde nefesini tuttu. "Çok özür dilerim. Gömleğin sıırıslıklam olmuş."

Gülümsedi. "zaman ıslatabilirsin. Başka gömleklerim de var."

Hemen onun kucağından inmesi gerekirdi. Ama her nasılsa, bunu istemeyi bile başaramadı. Bunun yerine, birkaç santim ötedeki adamın gözlerinin içine baktı. "Duymak istediğimin bu olduğunu nereden bildin? Buna ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum."

Çok nazik bir şekilde saçlarını yüzünden geriye doğru topladı. "Ne zaman ikimiz için bir karar versem, sen karşı çıkıyorsun. Belki de sadece Seni bir şeye zorluyormuşum gibi hissetmek istemediğini söyledin. Ama sonra, ağlamaya başlamadan önce söylediğin şey. Bunun sadece benimle ilgili olmadığını anladım. Bu senin başına gelen bir şey, değil mi?"

Bir an gözlerini kapadı, sonra titrek bir nefes verdi. "Evet."

Beklemiş. Kadın başka bir şey söylemeyince, "Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu.

Çok uzun zamandır ilk kez... hayır. İlk defa, olanları zorla anlatmak yerine paylaşma fikri doğru geliyordu. Sanki Bu yükü onunla paylaşarak ruhundaki yükü bir şekilde hafifletebilirdi. Ama bunu ona söylemek için ağzını açtığı anda kelimeler ağzından çıkmadı. Başını iki yana salladı. "Ben... yapamam."

Nazıkçe alnından öptü. "Eğer bana söylemek istersen, ben buradayım."

"Teşekkür ," diye fısıldadı. "Ve... Gerçekten çok üzgünüm. Her şey için. Biri bana ne yapacağımı söylediğinde huysuzlaştığım konusunda haklısın. Ama ben de sana aynı şeyi yapıyordum. Seninle gelmeme izin vermen için seni zorluyordum. Bu da doğru değil. Özür dilerim, Lance. Gerçekten."

Başını eğdi. "Beni zorladığını mı düşünüyorsun?"

"Şey, evet. Ahırda olduğu gibi, ben..." Bir an için gözlerini sıkarak kapattı. "Beni de yanında götürmen için sana silah zoruyla söz verdirdiğim zaman. Bu pek çok açıdan yanlıştı."

"Seni ilk başta kelepçelemem gibi mi?"

Güldü. "Şey, bu biraz çirkindi. Sanırım ikimiz de çuvalladık."

"Bir noktaya kadar."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Onu nazıkçe yatağın yanında ayağa kaldırdı ve tabancasını çıkardı.

"Um, Lance? Ne yapıyorsun?"

"Özür dilemek zorunda olmadığımı bilmeni istiyorum." Tabancanın şarjörünü yatağın üzerine bıraktı, sonra haznedeki mermiyi çıkardı. Sonra kızın önünde durup silahı ona uzattı ve tıpkı ahırda yaptığı gibi karnına doğrulttu.

Yutkundu ve tabancayı indirdi. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Güven bana. Dolu değil, yani güvenli. Silahı aynen çiftliğimde tuttuğum gibi tut."

Kız tereddüt edince, "Lütfen" dedi.

Yaptığı şeyden nefret ederek ve daha önce ona doğrulttuğu için kendini her zamankinden daha kötü hissederek silahı sağ elinde tuttu. Sol elinin duvara kelepçelenme şeklini taklit ederek sol kolunu kaldırdı.

"Şimdi ne olacak?"

"Parmağını tetiğe koy." "Lance, ben..."

"Lütfen."

Derin bir iç çekti ve adamın yaptı. "Tamam, şimdi-"

Kör edici bir hızla hareket etti. Bir an silah onun elindeydi.

Bir sonraki atış onunkiydi ama yere doğru nişan almıştı.

Şok içinde gözlerini kırıştırdı ve sonra ona baktı. "Aman Tanrım. Gerçekten hiç şansım olmadı, değil mi? Ahırda."

Tabancayı yeniden doldurdu ve belindeki kılıfına yerleştirdi. "Öyle olmadığını ve onu kolayca alabileceğimi düşünmek isterdim. Ama alamamış ihtimalim de her zaman var. Ne olursa olsun, beni yapmak istemediğim bir şeye zorladığın için kendini suçlu hissetmene gerek olmadığını söyleyebilirim."

Başını salladı, onun yetenekleri karşısında alçakgönüllü davrandı ve birkaç yıllık kolluk kuvveti deneyiminin onunkine yaklaşmadığını bir kez daha hatırladı. "Bir ara bana bu numarayı öğretmelisin."

"Kötü adamı indirdikten sonra, kesinlikle. Ne zaman istersen. Belki sana ata nasıl binileceğini de gösteririm, eğer istersen."

Gülümsedi. "Bu bir randevu."

Sırıttı. "Bir noktada sana evet dedirteceğimi biliyordum."

"Kendine fazla güveniyorsun," diye azarladı.

"Yüksek motivasyon." Onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra yavaş ve seksi bir ıslık çaldı.

Bir kahkaha patlattı.

O da güldü, sonra dolaba geçip yeni bir gömlek çıkardı. Tam ona takılmak üzereydi ki, adam ıslak gömleğini silkerek çıkardığında söyleyeceği her şey aklından uçup gitti. Altın sarısı teni, dolaba uzanırken sırt kaslarının üzerinde dalgalanıyordu. Kot pantolonu dar kalçalarını sarıyor ve mükemmel orantılı arka tarafını kavırıyordu. Arkasını döndüğünde, onu gafil avlayan arzu dolu iniltiyi ısırarak bastırmak zorunda kaldı. Altın sarısı vücudunda bir gram bile yağ yoktu.

kaslı bir karnı vardı. Göğsü ve pazuları bir ressamın onu resmetme şansına ağlamasına neden olabilirdi. Heck, uzanıp dokunma dürtüsüyle ağlamak neden oldular.

Gömleğinin düğmelerini ilikleyip kot pantolonunun içine sokmaya başladığında, artık zihnine iyice kazınmış olan görüntüsünü örtbas etmek için hiçbir şey yapmadı.

Kıyafetlerinin altında ne sakladığını gördükten sonra şimdi onunla nasıl ? Bakışları adamın kot pantolonuna kaydı ve karnı gerildi.

OPI dosyasından birkaç küçük fotoğraf çıkardı ve gömleğinin cebine koydu. Onun dikkatsizliğinden yararlanarak kendini toparlamak için aceleyle bitişikteki banyoya girdi.

Kapıyı kapatırken, "Makyajımı tazeleyeyim, hemen çıkıyorum," dedi.

" etme. Aşağıda beklememi ister misin?"

Ağlamaktan yüzünde oluşan koyu rimel izlerine dehşetle gözlerini kırıştırdı. "Sakıncası yoksa, bu harika olur."

"Anahtar şifonyerin üstünde. Levi ve Rick hakkında bilgi almak için hancıyla konuşacağım."

"İyi fikir."

Kapının kapanma sesini duyunca, bastırıldığı nefesini dışarı verdi. Takım arkadaşlarıyla ilgili hatırlatması kendini tekmelemek istemesine neden olmuştu. Geçmişini düşünerek duygusal bir hız trenine binmişti. Lance'in ağzının suyunu akıtan vücudu karşısında bu kadar telaşlanmasının nedeni de bu . Başını iki yana salladı. Evet, adam muhteşemdi. Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Asıl önemli olan şeye odaklanması gerekiyordu.

Hayatta kalmak.

On Birinci Bölüm

Lance polis karakolunun karşısındaki sokakta durmuş düşünüyordu. Keira ile birlikte Levi'nin ölümüyle ilgili dava dosyasının ve adli tıp raporunun bir kopyasını nasıl alabileceklerine dair olası senaryolar.

Keira ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kolluk kuvvetlerinde çalıştığımı açıkladıktan sonra bana hayır diyeceklerini sanmıyorum. Rozetim var. Rick'in davasından bahsetmek zorunda değilim. Gerçeğin bir kısmını söyleyebiliriz - Levi'nin arkadaşınız olduğunu ve ona ne olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğimizi."

"Şef muhtemelen dosyaya bakmamıza izin verecektir. Ancak avantajlarla dezavantajları tartmamız gerekiyor. Her ne kadar bu sabah hancıya Levi'nin resmini gösterdiğimde tanıyamadıysa da Rick'inkini tanıyor. Böylece Rick'in, Levi'nin ölüm ilanının gazetede yayınlanmasından kısa bir süre sonra kasabaya geldiği teorimizi doğrulamış olduk. Ana caddedeki neredeyse her dükkân sahibine Levi ve Rick hakkında sorular sorduk. Bunu ne kadar çok yaparsak, yanlış türden dikkat çekme riskimiz de o kadar artar."

"Köstebeğin burada olduğumuzu öğreneceğinden endişelenmiyorsun, değil mi? B-and-B'de senin takma adınla kayıtlıyız. Gittiğimiz her yerde nakit ödüyoruz. Yerel polisin köstebekle işbirliği içinde olduğunu ve ona Newtown'da olduğumuzu söyleyeceğini mi düşünüyorsun? Bu çok zorlama görünüyor."

"Evet, öyle. Ancak köstebeğin biz kaçtıktan on yıl sonra iki takım arkadaşımı birkaç ay arayla bulup öldürmesi de çok zor görünüyor. İşleri karıştıracak bir şey oldu. Bunun ne olduğunu bilmeden, yerimizi belli etmemek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. O bizi bulmadan önce ben onu bulmayı tercih ederim."

"Sorunuza cevap vermek gerekirse," diye devam etti, "yerel polisin bu işe karıştığından şüphelenmek için bir nedenim yok. Ancak rozetinizi polis şefine gösterirseniz, muhtemelen dosyalara erişim sağlamadan önce patronunuzu arayıp onunla konuşmak isteyecektir. Kötü adamların Maple Falls'ta olduğunu ve sizi Gatlinburg'a kadar takip ettiklerini zaten biliyoruz. Maple Falls Polis Karakolu'nu hâlâ gözetim altında tutuyor olabilirler. Belki patronunla görüşüp görüşmediğini görmek için dinleme cihazları bile vardır. Buradan patronuna yapacağın bir arama köstebeğin bizi bulmak için tam da ihtiyacı olan şey olabilir."

Başını iki yana salladı. "Ya bu köstebeğin erişimi ve yetenekleri konusunda saçma bir şekilde paranoyaksın ya da haklısın ve benim paranoyak olmam

gerekiyor."

Gülümsedi. "Belki ikisinden de biraz. Dosyaları almak için başka bir seçeneğimiz daha var. Ama bu yasadışı olur. Ve riskli."

Ellerini havaya kaldırdı. "Polis karakoluna girmiyoruz ya da bilgisayar sistemlerini hacklemiyoruz. Ben sınırı orada çiziyorum."

"Benimle gelmene gerek yok. Gece geç saatlerde, iskelet personel varken bu işi halledebilirim. Gir ve çık."

"Ciddi misin sen?"

İçini çekti ve çenesini ovuşturdu. "Bunun bir seçenek olduğu konusunda ciddiyim. Henüz bir karar vermedim."

"Yakalanma ve hapse girme riskini göze almanın, benim yasal yollara başvurup sadece belgenin bir kopyasını istememden daha iyi olduğuna gerçekten inanıyor olamazsınız. dosya."

Kaşlarını kaldırdı. "Ben olsam yakalanmazdım."

Gözlerini devirdi. "Birinin sana bu özgüven sorunun konusunda yardım etmesi gerekiyor."

Güldü ve telefonundan saati kontrol etti. "Bence kafede erken bir akşam yemeği yiyelim ve tüm bunları iyice düşünelim."

"Bu konuda hemfikiriz. Belki de bu yüzden çılgın fikirler üretiyorsun. Öğle yemeğini atlادık ve beynin boş çalışıyor."

Sırıttı. "Belki de budur."

Birkaç dakika sonra Corner Café'nin arka tarafındaki büyük bir kabinde karşılıklı oturuyorlardı. Geleneksel öğle ve akşam yemeği saatleri arasında olduğu için fazla müşteri yoktu. Ve Lance bilerek o masaya oturmak istemişti, böylece sırtı duvara dönük olacak ve Keira'yla konuştukları herhangi bir şeyi duyabilecek kadar yaklaşan birine karşı gözünü dört açabilecekti.

Yemekleri gelir gelmez girişin üzerindeki küçük zil birinin geldiğini duyurdu. Lance başını kaldırıp baktı, sonra da küfretti.

Keira soru sorarcasına ona baktı ama o daha arkasını dönmeden Trent ve Asher yanlarındaki kabine kayarak girdiler.

"Burada ne halt ediyorsun, Trent?" Trent tabağından bir patates kızartması alıp masanın üzerine bir dosya klasörü koyarken Lance sordu. "Ve yana kay, Asher. Keira'yı sıkıştırıyorsun."

Asher Keira'ya gülümsedi ve ona doğru . "Seni tekrar görmek güzel."

Duvara yaklaşarak ona daha fazla yer açtı. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Hayır," dedi Lance. "Öyle değil. Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Trent'in omzu ona sürtündü. Lance isteksizce yanına yaklaştı ve içinde izburger ve patates kızartması olan tabağını iterek yoldan çekti.

"Sizi nasıl bulduğumuzu sormayacak mısınız?" Trent sordu.

"Eminim zor olmamıştır. Tek yapmanız gereken Levi'nin izini bu kasabaya kadar srmekti, sonra da buradaki tek oteli arayıp eşkalimizi verdiniz ve hancı da bizi ele verdi."

Asher güldü. "Kesinlikle yle."

Lance başını salladı. "Duncan'a köstebek ve kısa listemdeki kişiler hakkında topladığım bilgileri verdikten sonra buna odaklanacağını . Neden Keira ve benim ekip yelerimin ölümlerini araştırmamıza müdahale ediyorsun?"

Trent Keira'yı işaret etti. "Köstebeğin Keira'yı Maple Falls'tan Gatlinburg'a kadar takip bilmek, hala Keira ve sizi izliyor olabileceğini gösteriyor. Bu da Newtown'daki polis şefinden Levi'nin ölümüyle ilgili ihtiyaç duyduğunuz bilgiyi, isimlerinizin internete girilmesi ve muhtemelen köstebeğe bir bildirim tetikliyor." Klasre dokundu. "Yani Asher ve ben bunu senin için aldık."

Lance umut etmekten korkarak ona baktı. Dosyayı çevirip açtı. Elbette, ilk birkaç sayfa soygunla ilgili polis raporlarıydı. Ondan sonra hastanenin acil servis raporları vardı. Ve onun altında da soruşturmayla ilgili daha fazla not vardı.

Trent dosyayı işaret etti. "şu son sayfa grubu adli raporu."

Lance o bölümü çıkarmaya başladı ama sonra vazgeçti. Levi arkadaşını. Henüz otopsi fotoğraflarını ve yaralarının kayıtlarını görmeye zihinsel olarak hazır değildi. Bekleyecek ve onları daha sonra B-and-B'de inceleyecekti. Dosyayı kapattı. "Ne syleyeceğimden emin değilim."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Trent onun omzunu sıktı. "Keira ve senin bu işte yalnız olmadığınızı söylemiştik. Bizden istediğiniz ya da ihtiyaç duyduğunuz her türlü yardımı bize bildirin. Bu konuyu kendi başınıza çözme kararınıza saygı duyuyoruz. Araştırmanızda işaret ettiğiniz ajanslardaki üst düzey yetkilileri araştırmaya devam edeceğiz. Yeniden bir araya gelmeye ve bilgi paylaşmaya hazır olduğunuzda bize haber verin."

Trent kabinden kayarak çıktı ve ayağa kalktı.

Asher da aynısını yaptı ama ilkinin üzerine başka bir dosya koymak için durakladı. "Unfinished Business'ta vardiyalı çalışıyoruz, böylece birileri

soruşturmanızı her saat ileriye taşımak. Şimdiye kadar elde ettiklerimizin özeti bu. Baş kötü adam olabileceğine inandığınız beş kişiden ikisini eledik."

Lance şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Emin misin?"

"Olumlu. OPI'de işaret ettiğiniz çeşitli olaylar meydana geldiğinde, bu ikisinin bunları fırsatı ya da gücü olmazdı. Diğerleri yapabilirdi. Şimdi kalan üçüne odaklanıyoruz."

Asher Keira'ya başını salladı, o da ona gülümsedi. O da gülümsemesinin tüm gücünü, az önce olanlardan dolayı hâlâ sersemlemiş olan Lance'e çevirdi. Sonunda onun güzel gülümsemesinden kurtulabildiğinde, arkadaşlarının kafenin kapısına varmak üzere olduklarını fark etti. Kabinden kayarak çıktı ve peşlerinden yürüdü.

"Trent, Asher." Kapının önünde durdular. Lance elini uzattı. "Teşekkür . . Tam bir pislik gibi davrandım. Ve bunu fark etmem çok uzun sürdü. Keira ve benim kaydettiğimiz ilerlemelerden ikinizi de haberdar edeceğim. Lütfen bizim için ekibe teşekkür edin."

Trent tekrar omzunu sıktı. "Sadece bir telefon uzağındayız, dostum." Dışarı çıktı.

Asher, Lance'in elini sıktı ama elini sıkıca tutarken az önceki neşesi buharlaşmış gibiydi.

"Birkaç ay önce Faith neredeyse öldürüldüğünde sen ve ben birlikte cehennemi yaşadık. için de oradaydın. Şimdi ikimiz de senin için buradayız. Bunu sakın unutma. Ve ne yaparsan yap, adalete ya da intikama olan açlığının seni ya da Keira'yı öldürmesine izin verme."

Bununla birlikte, kapıdan dışarı çıktı.

Lance, Trent ve Asher'ın caddeyi geçip 'in arabasına gitmelerini izledi ve Asher'ın sözlerinden beklediğinden daha fazla etkilendi.

Adalete ya da intikama olan açlığının seni ya da Keira'yı öldürmesine izin verme.

"Lance? Her şey yolunda mı?"

Keira'nın sesiyle döndü. *Hayır. Hiçbir şey yolunda değil.* Gülümsemeye zorladı ve masada ona katıldı. "Soruşturmayı daha sonra tartışabiliriz. Yemeğimiz soğumadan yiyelim."

"Geç öğle yemeği, akşam yemeği değil. Ne kadar geç saate kadar çalışacağımıza bağlı olarak, yine de ek gıdaya ihtiyaç duyabilirim."

"Gece yarısı B-and-B mutfağını basmak zorunda kalabileceğim konusunda kendimi uyarılmış sayıyorum."

"Bundan emin olabilirsiniz." Güldü ve kendi hamburgerleriyle patates kızartmalarının başına oturdular.

Yemeklerinin sonunda Lance ayrılmak için dosyaları aldı.

"Bekle," dedi. "Bugün gittiğimiz her yerde Levi ve Rick'in fotoğraflarını gösterdik. Burada da gösterebiliriz." Elini uzattı. "Çalışanlara soracağım. Siz burada bekleyebilirsiniz."

Başıyla teşekkür etti ve gömleğinin cebinden çıkardığı resimleri ona uzattı.

Birkaç dakika sonra geri döndü ve fotoğrafları ona geri verdi. "Hayır. Rick'in buraya geldiğine dair anılar. Ama Levi kesinlikle burada sık sık yemek yedi. Buranın müdavimlerinden biriydi. Garsonlardan biri onun haftada bir kez burada bir kadınla buluştuğunu hatırlıyor."

"Bir kadın. Bir arkadaş gibi mi?"

"Onları en iyi hatırlayan garsona göre arkadaştan da öte.

Siz sormadan söyleyeyim, hayır, isimlerini hiç duymamış. Nakit ödeme için bakacak kredi kartı fişleri de yok. Ona Levi'nin yanındaki kadını tarif edip edemeyeceğini sordum ve çok güzel olduğunu, uzun siyah saçlı ve açık kahverengi tenli söyledi. Uzun boyluydu da, Levi ile aynı boydaydı."

Sanki bir uçurumdan atlamış gibi midesi bulandı. "O zaman boyu 1.80'den biraz kısa. Benden birkaç santim daha kısa."

Keira'nın alnı endişeyle kırıştı. "Lance? Sesin doğru gelmiyor. Şimdi neler oluyor?"

"Garsona bir şey sormam gerekiyor. Hangisi o?"

"Alice, siparişlerimizi alan aynı garson. Sağda, içecek makinesinin yanındaki genç sarışın kadın."

İnternet özelliği olan akıllı telefonunu çıkardı ve bir resim çekti. Garsona ulaşip resmi göstermeye çalıştığında, kız gülümsemeye ve takma olduğu belli olan kirpiklerini kırptırmaya devam etti. İhtiyacı olan bilgiyi almak için birkaç deneme yapması gerekti. Ve birkaç deneme daha. dakikalar boyunca kadının istediği telefon numarasını vermeden kendini tacizci ellerinden kurtarmaya çalıştı.

Keira artık masalarında değildi. Onun yerine kapının yanında durmuş, klasörleri göğsüne bastırırken camdan onları izliyordu.

"Klasörleri getirdiğin için teşekkürler." Lance onun yanında durdu.

"Hazır mısın?" "Duruma göre değişir. Dolly Parton'dan istediğini aldın mı?
özenti?"

Gözlerini kırptırdı. "Garsonumuz mu? Alice mi?"

"Adı bu muydu? Unutmuşum." Kapıyı iterek açtı ve dışarı çıktı.

Ona yetiştı ve omzuna nazik bir el atarak onu durdurdu. "Keira? Seni üzecek bir şey mi yaptım?"

Derin bir nefes aldı, yanakları hafifçe pembeleşti. "Hayır. Hayır, yapmadın. Ben... unut gitsin. Özür dilerim. Kendimde değilim." Kadın sakın bir nefes aldı ve adam onun gerçekten kıskanç olup olmadığını merak etmeye başladı. Alice'i ellemekten. Bu fikir bile gülünçtü. Keira'nın Alice'in bu kadar yapışkan olmasından rahatsız olması da ilginçti. Çok ilginçti.

"Alice Levi hakkında daha fazla bilgi verebildi mi? Ya da kız arkadaşı hakkında?"

Kendini davaya odaklanmaya zorlayarak çenesini ovuşturdu. Davada onunla birlikte çalışan güzel kadına duyduğu çekime değil.

"Ona yıllar önce üniversitedeki eski oda arkadaşımın kardeşlik derneğimizin web sitesinde yayınladığı bir fotoğrafı gösterdim. Bir kardeşlik partisiydi. Resim

benim ve bazı arkadaşlarımdın o zamanlar çıktığımız bazı kadınlarla çekilmiş fotoğrafıydı. Aradan geçen yıllara rağmen Alice fotoğraftaki kadınlardan birini kafede gördüğü kadın olarak tanıdı. Ileana'ydı.

Sanchez."

Gözleri büyüdü. "Eski sevgilin mi?"

Başını salladı, boğazı . Bu soruşturmanın ortasında ortaya çıktığına hâlâ inanamıyordu.

"Vay be. Bunca yıl sonra arkadaşınızla çıkmış olması ne kadar da garip."

Yavaşça başını salladı. "Ileana ve Levi asla çıkmazlardı. Levi Alexander eşcinseldi."

On İkinci Bölüm

Keira yatağında oturmuş, Trent ve Asher'ın kendilerine verdiği kâğıt yığınlarından birini karıştırıyordu. Diğer yatakta Lance de aynı şeyi yapıyordu.

Bir bloknotun üzerine aldığı notları işaret etti. "Ileana ve Levi'nin kafede sevgili gibi davranmalarını düşünüyordum. Adam eşcinsel olduğu için bunu yapmaları için bir neden bulamıyorum."

"Açıklayabilecek tek kişi Ileana'dır."

"Sanırım bugünlerde nerede yaşadığına dair hiçbir fikriniz yok, teorik olarak buraya yakın bir yerde, eğer haftalık ziyaretler için buraya geliyorsa."

"OPI'nin hiçbir sıfatla bir parçası değildi. Hepimiz yeraltına çekildikten sonra onu takip için bir nedenim kalmadı. Bu, Trent ve Asher'ın bizim için araştırabileceği bir şey olabilir."

"Yardım tekliflerini kabul edecek misin?"

Okuduğu sayfadan başını kaldırdı. "Sonunda pes ettim. Beyaz bayrağı sallıyorum. Onları bu işin dışında tutmak için kendi niyetlerime ekibimin iyi niyetlerine teslim oluyorum."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Peki bu ani yardım etme isteğinin eski sevgilinden kaçmak istemenle bir ilgisi yok mu?"

Sırıttı. "Bu kesin bir yan fayda."

Güldü. "Trent'e iyi haberi vermemi ister misin?"

"Eğer yoksa. Kullan at bir telefon al. Onu sadece Trent'le iletişim kurmak için kullanacağız. Bunu bildiğinden emin ol ve numarayı başkalarına vermemesini, sadece gerekli olduğunda aramasını söyle. O telefonu birkaç gün içinde atarız."

Spor çantasından yakıcıyı alırken, "Bizi arayanların tüm UB müfettişlerinin telefonları için büyük bir takip sistemi kuracaklarını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. . Ama yine de risk istemiyorum." Ona Trent'in numarasını söyledi ve o da numarayı tuşladı.

Telefon görüşmesini yaptıktan sonra, yorganının üzerindeki raporlara geri döndü. İkisi de aralarında paylaştıkları bilgileri okurken oda sessizliğe gömüldü. Muhtemelen bir

Bir saat sonra uzun yataktan sertçe kayarak indi ve ağrıyan sırtını gerdi.

"Bu acıyı hissetmek için çok gencim."

"Saatlerdir bununla uğraşıyoruz. Biraz ara verin. Aşağı inin ve daha önce bahsettiğiniz atıştırmalıkları alın."

"Atıştırmaya hazır olduğumda mutfaktan bir şeyler aşırmayı kabul ettiğini hatırlıyorum. Ama rahat olabilirsin. Henüz aç değilim. Mola vermeye de hazır değilim, en azından uzun bir mola için. O kâğıtların üzerine tekrar eğilmeye hazır olana kadar esnemem ve yürümem gerekiyor." Yatağını işaret etti.

"İlginç bir şey bulabildin mi? Takip edebileceğimiz bir ipucu var mı?"

"Pek bir şey yok. Esas olarak UB'nin şüpheli listemden iki kişiyi işaretleyebilecekleri sonucuna varmasını sağlayan verileri inceliyorum."

Tavana doğru gerindi, sonra eğildi ve ayak parmaklarına dokundu, uzun saçları yüzüne döküldü ve yeri süpürdü. Doğruldu ve tekrar tavana doğru uzandığında, "Vardıkları sonuçlara katılmıyor musunuz?" diye sordu.

Cevap kollarını indirdi ve ona baktı.

Ona bakıyordu, gözleri her zamankinden daha koyu renkliydi, vücudunun her gerginlik vardı.

"Lance? Bir sorun mu var?"

Başka tarafa baktı, çenesi çalışıyordu. Bir an sonra uzun, derin bir nefes verdi. "Belki de aynı odada uyumaya karar vermemeliydik."

Bekledi ama adam başka bir şey söylemeyince, "Neden olmasın?" diye sordu. Sadece bir oda boştu. Burada , bir sonraki otele gitmek için bir saat şehir dışına çıkmamız gerekecekti."

Omuzlarındaki baskıyı hafifletmeye çalışarak tekrar gerindi. "Keira?"

"Um?" Tekrar ayak parmaklarına dokundu ve sırtının ne kadar iyi hissetmeye başladığını fark etti.

"O otel daha güvenli olabilir."

Yüzünü ona döndü, elleri kalçalarında. "Daha güvenli mi? Konumumuzun tehlikeye girdiğini mi düşünüyorsun?"

"Söz olan düşmanlarımız değil. Sorun benim. Eğer bir kez daha gerinirsen, tişörtünü o tatlı göğüslerine doğru çekersen ya da pantolonunu o kıvrımlı küçük kıkına doğru sıkarsan, ellerimi senden uzak tutmak için kendimi kelepçelemek zorunda kalabilirim."

Gözlerini kırptırdı, sonra yutkundu, adamın neden bu kadar gergin, gözlerinin neden bu kadar karanlık olduğunu şimdi anlıyordu. Ona duyduğu açlık hissediliyordu, bakışları yavaşça yüzünde, göğüslerinde, aşağı, aşağı, aşağı gezinirken elleri yorganı yumrukluyordu. Adem elması boğazında sallanıyordu. Yüzünün kenarından küçük bir ter damlası yuvarlandığında, aniden kuruyan dudaklarını yaladı.

Lance inledi ve yatağının üzerindeki kâğıtları toplamaya başladı. "Bu gece burada kalabilirsin. İkimizin de gitmesine gerek yok. Ben üstümü değiştireyim.

kıyafetlerini giy ve otoyolun aşağısında bir otel odası tut. Sabah seninle aşağıda buluşuruz ve-"

Yatağa tırmandı ve adamın elindeki kâğıtları çekip aldı. Bakışları onunkilere kaydı.

"Keira, sen ne-"

Elindeki kâğıt yığnını yere fırlattı ve adamın kucağına oturdu.

Gözleri büyüdü. "Şaka yapmıyordum Keira." Derin sesi hırıltılıydı ve kadının karnına doğru arzu ürpertileri gönderiyordu. "Ateşle oynuyorsun." Onu üzerinden kaldıracakmış gibi belinden kavradı.

Onun bileklerini tuttu. "Ben büyük bir kızım, Lance. Ne istediğimi biliyorum. Asıl soru, sen ne istiyorsun?"

Burun delikleri alevlendi. "İstemediğim şey pişmanlık duymak. İkimiz de stres altındayız, yorgunuz. kısa bir sürede birlikte çok şey yaşadık." Onu nazıkçe yanına yatırıp arkasına yaslanırken elleri titriyordu.

Yüzü utançtan alev alev yanıyordu. "Tamam, sanırım durumu tamamen yanlış . Zararı yok. Faul yok." Yataktan kaymak için kendini topladı.

Onu durdurdu ve kucağına geri çekti, ona binmek yerine yan oturdu. Öyle bile olsa, ona duyduğu arzusun kanıtı kalın ve sert bir şekilde kızın poposuna bastırıyordu. Ona baktı ve yavaşça, çok çok yavaşça, başparmağını alt dudağında gezdirdi. Kadın ürperdi ve gözlerini kapattı. Adam alnını onunkine yasladı, sıcak nefesi özlemle titremesine neden oldu.

"Keira, sana olan arzum saklayabileceğim bir şey değil."

"Söyleyeceğim," diye alay etti, kucağında hafifçe kayarak.

Keskin bir nefes çekti, sonra güldü. "Beni burada öldürüyorsun." "Sen beni öldürüyorsun. Karışık sinyaller çok mu?"

İnledi, sonra ellerini onun etrafına doladı ve yana doğru dönerek onu kucağı yerine yatağa, uzanmış bacaklarının arasına yerleştirdi. Sonra da

Onu nazikçe göğsüne doğru çekti ve kollarını gevşekçe beline doladı.

"Bu iş bittiğinde," diye kulağına, "güvende olduğundan emin olduğumda, Maple Falls'taki hayatına geri döneceksin."

Sertleşti ve başladı.

"Bırak da bitireyim." Kolları etrafında sıkılaştı. "Lütfen."

Nefes nefese kaldı, sonra adama yaslandı. "Ne? Sadece söyle."

"Sinirlenme." Ellerini kollarında gezdirerek gergin kaslarına masaj yaptı.

"Sen taze soluksun Keira. Zeki, cesur, muhteşem, komik ve dürüstsün. Ama bu, biz, çok hızlı oldu, olağanüstü koşullar altında. Duygularımız çok yüksek. Başka bir zaman olsa, bana sunduğun bu değerli hediyeyle memnuniyetle kabul ederdim. Onur duyardım. Ama sen . Aramızdaki bu şey özel. Kıymeti bilinmeli, aceleye getirilmemeli. Şu anda hissettiğimiz kadar gerçek olduğundan emin olmalıyız. Sevişmek, bir kez aşıldığında her şeyi değiştiren çizgidir. Birbirimizi tanımak için zaman ayırmadan hareket edersek, daha sonra gerçek hissin doğru olduğunu fark edebiliriz.

şimdi pişmanlıklara neden olur. Anlıyor musunuz? Bu mantıklı mı?"

Onun kollarından kurtuldu ve yüzünü ona dönmek için dizlerinin üzerinde döndü. "Haftalar sonra sevişmemiş olmayı dilememi istemediğini mi söylüyorsun?

yol."

"Evet."

"Bunun gerçekleşebileceği bir gezegen yok."

Güldü. "Bunu takdir ediyorum. Keşke haftalar sonra da böyle hisseceğinden senin kadar emin olabilseydim. Ama daha sonra geri alınamayacak bir şey yapmaktansa bana kızgın olmanı tercih ederim. Böyle bir adım atmadan önce ikimizin de net düşünmesini ve emin olmasını istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Vay canına. Senin gibi adamların gerçek dünyada var olduğunu düşünmezdim."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece... hiç beyefendi kaldığını bilmiyordum. Bir kadının aklına, kişiliğine, onun kemiklerine atlamaktan daha çok değer veren erkekler."

Bir kahkaha attı. "Beni resmettiğin bir aziz değilim. Kuma çizdiğim çizgi en iyi ihtimalle titrek. Ve benim tek sebebim Açık olmak gerekirse, bunu sana değer verdiğim için yapıyorum. Seni sadece bir gece için istemiyorum. Hepsini istiyorum."

"Her şeyi istemek" ne diye sormaya korkarak ona baktı. Ona göre bu, beyaz çitler, kiliseler ve bebekler demekti. Sonsuzluk demekti. Onunla, herhangi biriyle sonsuza dek birlikte olma düşüncesi, ihtiyacı olan bir kova buzlu su gibiydi. Zihnini başka hiçbir şeyin temizleyemeyeceği kadar temizledi. Çünkü bu onu korkutuyordu. Adam haklıydı. Bir adım atmaları gerekiyordu, kocaman bir adım. Ve bir ilişkiyi normal hızda keşfetmeliydiler, warp hızında değil.

Her ne kadar imkânsız görünse de, bir, iki ya da daha fazla hafta sonra, her şey normale döndüğünde -normal olan her neyse- şu anda hissettikleri gibi hissetmeyebilecekleri konusunda haklı olabilirdi. Ve Tanrım, ikisinin de herhangi bir koruması yoktu. Ne düşünüyordu ki? Bunun yansımaları onları sonsuza dek birbirine bağlayabilirdi, sonsuza dek birlikte olmamaya karar vermiş olsalar bile.

Yataktan kaydı ve gömleğini düzeltti. "Pekala. Birimizin olaylar kontrolden çıkmadan önce onları durduracak güce sahip olmasına sevindim."

Ona şüpheli bir bakış attı. "İyi miyiz? Hâlâ bir ekip olarak birlikte çalışabilir miyiz ve bu aramızda sorun yaratmaz mı?"

"Kesinlikle. Elbette. İkimiz de profesyoneliz." Boğazını temizledi. "Her rağmen bir şeyler atıştırmaya karar verdim. Mutfağı yağmalayacağım. Bir şey ister misin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Mutfağı yağmalamanın benim işim olduğunu sanıyordum." "Evet, şey. Bir göz atana kadar ne isteyeceğimden emin değilim. Eğer görürsem aşağıda gerçekten lezzetli bir şey , sana biraz getireceğim. Anlaştık mı?" "Anlaştık."

Ayaklarını terliklerinin içine kaydırıp ve neredeyse koşarak kapıdan çıktı.

* * *

LANCE uzun bir süre kapalı kapıya baktı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki kalp krizi geçirmediğine şaşırdı. Ve ereksiyonu o kadar sertleşmişti ki acı veriyordu. Keira'nın davetini geri çevirmenin onun için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve bu adımı atmayı beklemek için ona verdiği nedenler doğru olsa da, ona her şeyi anlatmamıştı.

Mesela Ileana tarafından çok kötü bir şekilde yakıldığı için bu kadar çabuk bir ilişkiye atlama riskini almak istemiyordu.

Keira'nın eski sevgilisiyle kıyaslanmaktan hoşlanmayacağını biliyordu. Ve onu suçlayamazdı. Ama daha önce de hızlı ve sert düşmüştü. Ve bu felaketle sonuçlanmıştı. Keira gibi özel biri için çok uzun yıllar beklemişti. Keira'nın gelip acele etmesi ve muhtemelen başka bir hata yapması.

Artık farklı bir insandı, bir çocuk yerine bir erkek. Hormonları tarafından yönetilmek yerine olgunlaşmıştı.

Ya da en azından, Keira kucağına oturduğunda neredeyse üzerine atlayana kadar böyle düşünmüştü.

Kontrolünü kaybetmeye bu kadar yakın olduğunu fark etmek onu korkutmuştu. Ileana'yı ve yaptığı hataları düşünmeye başlamıştı. Keira daha iyisini hak ediyordu.

Ona saygı duyan ve onu seven bir adamı hak ediyordu, kendi aklını bilmeyen, fiziksel arzusunun yönettiği bir adamı değil. İkisinin de zamana ihtiyacı vardı. Ve şu anda böyle bir lüksleri yoktu. Yakalamaları ve başka birini, özellikle de Keira'yı incitmeden ya da öldürmeden önce durdurmaları gereken bir katil vardı.

Çok yavaşça yataktan kaydı ve ayağa kalktı. Yüzünü buruşturdu ve kendini düzeltti, ardından uzun ve soğuk bir duş almak için banyoya yöneldi.

* * *

Keira, Lance'le paylaştıkları odaya dönme cesaretini toplayana kadar bir saatten fazla zaman geçti. Koridorda duraksadı, eli kapı kolundaydı. Sonunda yiyecek bir şey bulamamıştı. Onun yerine, hancının kütüphane olarak adlandırdığı ön odada oturmuştu.

hiç kitap yoktu. Zaten okuyacak bir şeye de ihtiyacı yoktu. Karmakarışık düşünceleri onu meşgul etmeye yetiyordu.

Lance'le arasında olanlar ve neredeyse olacak olanlar kafasını karıştırmış ve huzursuz etmişti. Ama en çok da Lance'e olan arzu ve isteklerinin, yapmaya çalıştıkları şeye -bir katili bulup durdurmaya- karışmasına izin verdiği için hayal kırıklığına uğramıştı. Eve döndüğünde teğmen onu odaklanamadığı ya da düşüncesiz için azarladığında, bunu kadın olduğu için kendisini ciddiye almamasına bağlamıştı. Ama bu sözde köstebeği araştırmaya başlayalı sadece birkaç gün olmuştu ki ve dikkatini davadan uzaklaştırıyor.

Belki de teğmen haklıydı ve henüz dedektif olmaya hazır değildi. Şaşırtıcı bir şekilde, bu düşünce onu kızdırmadı. Bunun yerine, gıpta edilen bir dedektiflik pozisyonu elde etmek için basamakları hızla tırmanırken ödemekten kaçınmak istediği aidatlar hakkında iyice düşünmesini sağladı. Belki de gerçekten daha fazlasına ihtiyacı vardı. Önce deneyim. Bir sonraki adımı atmadan önce becerilerini geliştirmesi ve gerçekten hazır olması gerekiyordu.

Bu sonuca varır varmaz zihni berraklaştı. İçini bir rahatlama duygusu kapladı ve yaşadığı gerginlik ve baskının çoğu

çok uzun süre altında kaldı. Bunun kolluk kuvvetlerindeki geleceği için ne anlama geldiğinden emin değildi. Eskiden olduğu gibi devam etmek istiyor muydu? Yoksa dışarıda daha uygun olduğu başka bir şey mi vardı?

Bu soruların nihai cevapları ne olsun, şimdilik mevcut davaya geri dönmeye ve Lance'e herhangi bir şekilde yardım etmeye istekliydi. Yapabilirdi. Sonra, işlerin hem profesyonel hem de kişisel olarak nereye gideceğini görecekti. Tek umduğu, daha önce neredeyse kemiklerini zıplattıktan sonra onunla tekrar karşılaşmanın utancıyla başa çıkabileceğiydi.

Omuzlarını dikleştirerek rahat nefes aldı ve odalarının kapısını açtı. Lance'in yatağın yanında durup ona baktığını görünce Yorganın üstünde birkaç resim görünce yine tereddüt etti. Kapıyı açtığında başını kaldırıp bakmamıştı bile. Yumuşak görünümlü ekose bir pijama pantolonu ve koyu renkli bir tişört giymişti. Kısa siyah saçları nemliydi ve uçları kıvrılmıştı, bu da yakın zamanda duş aldığını gösteriyordu. Ama onu endişelendiren yüzündeki öfkeli ifadeydi.

Kapıyı kapattı. Gürültülü klik sesiyle başını kaldırdı. Ona kısa bir baş selamı verdi, sonra hâlâ düşüncelere dalmış gibi tekrar yere baktı.

Yatağa ulaştığında ve adamın neye baktığını gördüğünde yüzünü buruşturdu. Birkaç otopsiye katılmış olmasına rağmen, bunlara katlanmak onun için her zaman zor olmuştu. Levi Alexander'ın bu fotoğrafları da farklı değildi. Lance'in üzgün olmasına şaşmamalı. Takım arkadaşını ve dostunu metal bir masanın üzerinde yatarken görmek, kaybını bambaşka bir boyuta taşımıştı. Acı verici bir şekilde gerçek kılıyordu.

Neyse ki, karşı sayfada yaraları gösteren siyah-beyaz insan vücudu taslağında çok fazla yara görünmüyordu. İki kez bıçaklanmıştı. Karnından. Diğer kesikler ve çürükler nispeten küçüktü, başka gerçek bıçak yarası yoktu. Ve ölüm nedeni kan kaybı olarak listelenmiş. Kan kaybından ölmüştü.

Eliyle raporu işaret etti. "Umarım saldırının hızı ve şoku yüzünden fazla acı hissetmemiştir."

Kaşlarını çatmış, rapora bakıyordu. "Karaciğerine ve beynine yayılmış dördüncü evre prostat kanseri olduğu yazıyor."

"Bu korkunç," dedi. "Arkadaşınız için çok üzgünüm. Tüm bunlar büyük bir şok olmalı. Levi'yi bu şekilde görmenin acısını hayal bile edemiyorum. Elinizdeki diğer fotoğrafındaki canlı adamın solgun bir gölgesi gibi. Belki de kanser neden bu kadar farklı görüldüğünü açıklamaya yardımcı oluyordur."

Ona tuhaf bir bakış attı, sonra bahsettiği fotoğrafı seçti ve otopsi fotoğrafının yanına koydu. "Bunu mu kastediyorsun?"

"Şey, evet. Bütün gün onunla tanışan olmadığını sorarken kullandığımız resim buydu."

Yığından bir fotoğraf daha aldı ve ilkinin yanına koydu. "Bu fotoğrafa baktığında ne görüyorsun?"

"Daha mutlu, daha sağlıklı zamanlar, sanırım. Bu resimde Levi gülümsüyor. Yüzü daha dolgun ve ten rengi çok daha iyi görünüyor."

Çenesi çalıştı. "İkinci fotoğraftaki Levi değil. Başka bir takım arkadaşımız, Sam McIntosh. Ve bu da-" otopsi fotoğrafını işaret etti "- Levi değil. Bu Sam." Resimlerden başını kaldırdı, gözleri öfkeyle kararmıştı. "Artık Levi'nin Ileana'yla neden flört ettiğini biliyorum. Kafedeki Levi değildi. Sam'di."

Keskin bir nefes aldı ve resimlere tekrar baktı. Artık iki farklı adam olduklarını bildiğinden, aradaki küçük farkları görebiliyordu. Fakat ikisini de tanımayan biri muhtemelen onun ve garson dahil diğerlerinin yaptığını yapardı. İkisini birbirine karıştırmışlar ve aynı şey olduklarını düşünmüşlerdi.

Lance sözlerine şöyle devam etti: "Sam'in cesedinde Levi'nin kimliğinin bulunması için Levi'nin de olaya dahil olması ve kimliklerini değiştirmiş olması gerekirdi." "Levi'nin Sam'le birbirlerine çok benzemelerinden yararlanarak kendi ölümünü taklit ettiğine inanıyorum. Sonra Rick Levi'nin ölüm haberini okuyunca buraya gelip polisle konuşmuş olmalı. Ona otopsi raporundan bir resim gösterdiklerinde Rick onun Sam olduğunu anlamış olmalı. Levi ya OPI takım arkadaşlarının ortaya çıkmasını bekliyordu ya da başka bir nedenle kasabada takılıyordu. Her iki durumda da Rick'in gerçeği bildiğini biliyordu. Bu yüzden onu izledi, planlar yaptı, sonra da muhtemelen onu Maple Falls'taki o motele çekti ve ekibin geri kalanı hakkında bilgi almak için ona işkence etti. Sonra da onu öldürdü." Çenesi tekrar çalıştı. "Eski takım arkadaşım ve dostum Levi Alexander köstebek."

On Üçüncü Bölüm

Trent ve Asher Lance'e ekibin davada 7 gün 24 saat çalıştığını söylediğinden ve saat çoktan geç olduğundan, Lance kimseyi uyandırmak yerine Bitmemiş İşler'in ana hattını aramaya karar verdi. Hat nihayet açıldığında bir kadın sesi duyuldu.

"Bitmemiş İş, Ivy Shaw konuşuyor."

"Hey, Ivy. Nasıl oldu da gece vardiyasına kaldın?"

"Lance! duymak çok güzel. İşler nasıl gidiyor? Acil bir durum mu var? Sana birini gönderebilirim ve-"

"Hayır, hayır. Özür dilerim. Seni endişelendirmek istememiştim. Neyse ki acil bir durum yok."

Trent bana hepinizin sırayla soruşturmayı sürdürdüğünüzü söyledi. Orada sizinle birlikte başka kimse var mı?"

"Callum birkaç dakika içinde dönecek. Bize yiyecek bir şeyler almak için dağdan aşağı indi."

"Dur tahmin edeyim. Pepperoni pizza ve bira."

Güldü. "Callum'u iyi tanırsın. Benim için bir salata kapıyor."

Ve tabii ki ekmek çubukları, daldırmak için marinara sosuyla birlikte. Bir kadın sadece salatayla yaşayamaz."

"Şu anda OPI köstebeğini bulmaya çalışıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet. İyi de ilerleme kaydediyoruz. Listendeki adamlardan ikisine kaldık- Eli Pratt ve Chris Landrew. İkisi de İç Güvenlik'te üst düzey görevlerde bulunuyor ve senin OPI'de çalıştığın dönemde bile güçlü pozisyonlara sahiplerdi. En azından içlerinden birinin, araştırmanızda işaret ettiğiniz şeyleri emretme ya da yapma yetkisi ve fırsatına sahip olma potansiyeline sahip olması umut verici görünüyor."

"İç Güvenlik." Lance yatağının yanında duran Keira'ya baktı, o Ivy ile konuşurken dikkatle onu izliyordu. "HS uyuyor. Dediğiniz gibi, güç onlarda olurdu. Ama bunun da ötesinde, teşkilatın ilk günlerinde istisnadan kural olan erişim ve belirsiz tanımlanmış yönergelere sahipti. Çalıştığımız ve daha sonra yanlış nedenlerle kötüye gittiğini öğrendiğim pek çok davada çıkarları olduğunu görebiliyorum. İhlalin arkasındaki neden hakkında bir fikriniz var mı? Bu durumda para, intikam ya da gücün işe yarayacağını tahmin ediyorum."

"Benim oyum para üzerine," dedi. "Dediğiniz gibi, HS'nin başlangıcında, harcamaları gizlemek, yanlış etiketlemek ve parayı başka kalemlere veya kişilere yönlendirmek acınacak kadar kolay olurdu. Ancak bu noktada bu bir spekülasyon. Pratt'in mi yoksa Landrew'un mu köstebeğimiz olduğuna karar vermeye gelince, bu şu anda bir kararsızlık.

Belki birlikte çalışmışlardır. Bunu çözeceğiz. Çok uzun sürmez. Yıllar boyunca topladığın bilgiler inanılmaz derecede detaylıydı. Eninde sonunda hepsini kendi başınıza çözecektiniz. Ama bu işi daha çabuk bitirmene yardım edeceğimize inandığın için memnunum. Bu yüzden mi aradınız? Durum güncellemesi için mi?"

"Aslında sizi ve diğerlerini bilgilendirmek için aradım. Keira ve ben takım arkadaşlarım Levi Alexander ve Rick Cameron'ın ölümlerini araştırıyorduk. Kasıtlı olduğu anlaşılan bir yanlış kimliklendirme olduğunu öğrendik. New York'ta öldürülen Levi Alexander değildi. Başka bir takım arkadaşıydı, Sam McIntosh. O ve Levi çok benziyor

Aynı şekilde. Onlarla kardeş olabilirler diye dalga geçerdik. Levi'nin Sam'i öldürmek ve kimliğini ele geçirmek için bu benzerlikten yararlandığına inanıyorum.

bunu neden yaptığını henüz bilmiyorum."

"Oh hayır. Çok üzgünüm, Lance. Bir arkadaşın için yas tutarken onun takımına ihanet ettiğini ve bir takım arkadaşının daha öldüğünü öğrenmek çok ağır bir . Vay canına."

"Bu kesinlikle bir sürpriz oldu. Daha önce hiç düşünmediğim bir şey olmasına rağmen, OPI'nin hem içinde hem de dışında bir köstebeğe sahip olmak, olan her şeyi araştırırken zorlandığım birçok parçayı bir araya getirmeye yardımcı oluyor. Görevlerimiz birden fazla alfabe ajansından geliyor ve patronumuz Ian Murphy tarafından inceleniyordu. Asla mantıklı gelmeyen şey, araştırdığımız insanların cinayetlerinin Görev CIA, FBI, İç Güvenlik ya da diğer kurumlar içindi. Diğer kurumlarla bağlantı kurabilecek kadar güçlü birini bulmaya çalışıyordum, belki de üst düzey yetkililerle konferans görüşmeleri yapıyordu. Eğer Levi OPI içinde bir köstebek olsaydı, hangi ajans için olursa olsun tüm vakalar hakkında bilgi sahibi olurdu. Daha sonra bu bilgiyi İç Güvenlik gibi bir teşkilatın köstebeğine verebilirdi."

Kendinden iğrenerek başını salladı. "Bunu yıllar önce görmeliydim. Ama ekibime güvendim. Herhangi birinin bu işe karıştığını göremedim."

Ivy, "Bunun için kendini hırpalama," dedi. "Arkadaşlar hakkında objektif olmak zordur, özellikle de arkanızı kollayacaklarına ve tehlikeli durumlarda size yardım edeceklerine güvendiğiniz ekibiniz olduklarında. İşte bu objektiflik sorunu

Takım arkadaşlarınızın geçmişlerini derinlemesine inceliyorduk. Sam'in gittiğini ve Levi'nin hâlâ olduğunu bildiğimize göre vites değiştireceğiz. Sam'in kimliğini çaldığı için, kesinlikle öncelik listemizin başına geçiyor. Öğrendiğimiz her şeyi size iletacağım."

"Teşekkürler, Ivy. Benim adıma herkese teşekkür et. Keira başından beri bu konuda UB aileme güvenmem için beni zorlamakta haklıydı. Sadece tetikte olun. Güvende kalın, tamam mı?"

"Emin olabilirsiniz. Callum ön taraftaki otoparka yanaşıyor. Onunla bu konu hakkında konuşmak ister misin?"

"Bunu iletmek için sizi yalnız bırakayım," dedi.

"Sorun değil. Sen ve Keira olduğunuz yerde mi kalacaksınız yoksa Gatlinburg'a dönmenin güvenli olduğunu anlayana kadar saklanmaya devam başka bir yer var mı?"

Ivy'ye cevap verirken Keira'nın bakışlarını tuttu. "Bunu Keira ile konuşacağım ve birlikte karar vereceğiz. Sizi haberdar edeceğiz."

Keira gülümsedi, şüphesiz ilk başta yaptığı gibi ne yaptıklarını anlatmak yerine şimdi ona danışmasını takdir ediyordu. Yatağın ayak ucuna ve onun kendisine telefonla ilgili bilgi vermesini bekledi.

"Lance," dedi Ivy, "sen ve Keira çok dikkatli olun. Buralarda bir acemiye eğitmeye yardım etmek zorunda kalmak istemiyorum."

"İlginiz için teşekkürler."

Ivy güldü. "Seni sevdiğimizi biliyorsun. Sonra görüşürüz."

Lance aramayı sonlandırdı ve ocağı yatağın üzerine fırlattı. Keira'yı Ivy'nin ona söyledikleri konusunda bilgilendirdikten sonra Keira başını salladı.

"İç Güvenlik'te üst düzey bir kişinin kendi açgözlülüğü ya da başka amaçları doğrultusunda insanları öldürtmek için gücünü kullanacağını düşünmek hayal kırıklığının ötesinde bir şey" dedi. "Benim korkum, böyle birinin şu anda bile izlerini örtmek için bir hikâye uydurabileceğinden kuşku yok. Peşimizden gelen adamlar muhtemelen onunla herhangi bir bağlantısı olmayan kiralık paralı askerlerdi. Levi'nin onun bağlantısı olduğunu öğrendiğinizi öğrenirse, bizi ortadan kaldırmak için elinden geleni yapacaktır. Şu anda eskisinden daha tehlikeli bir durumdayız. Bence Newtown'da daha fazla kalmamalıyız.

Bir sürü soru soruyoruz. Trent ve Asher, verdikleri polis ve otopsi bilgileri yardımcı olsa da, bizi birilerinin radarına da sokabilirdi."

Gülümsedi. "Bu konuda hemfikiriz."

Kaşlarını kaldırdı. "Hangi kısmı?"

"Hepsi."

"Oh. Güzel. Gidiyor muyuz?"

"Mümkün olan en kısa sürede." Her birinin bavulunu dolaptan çıkardı ve kendi yataklarının üzerine koydu.

Keira şifonyerin üst çekmecesinden giysilerini aldı. "Görünüşe göre UB, İç Güvenlik soruşturmasında iyi bir yol kat etmiş. Levi'nin de nerede olabileceğini bulmaya mı çalışıyorlar?"

Para, kimlik ve silah dolu spor çantasını bavulunun içine koydu. Sonra çoraplarını ve iç çamaşırlarını yanına sıkıştırdı. "Ivy onun artık öncelik listelerinin en başında olduğunu söyledi."

Arkasını döndüğünde kadın onu izliyordu, yüz ifadesindeki endişe belirgindi. "Sesin pek emin gelmiyor. Onu bulamayacaklarını mı düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Yapabileceklerini ve yapacaklarını biliyorum. Eninde sonunda. Artık kimi arayacağımı bildiğim için onu bulma şansımın onlardan daha yüksek olduğunu düşünüyorum. UB, HS'nin peşine düşebilir. Patronumuz ve şirketimiz, benim tek başıma çalışırken yapamadığım araştırmaları yapabilecek bağlantılara sahip. Odaklanmak istediğim şey Levi. Orada bir terslik var. Eğer OPI' köstebeği oysa neden Sam'le kimlik değiştirip ölen oymuş gibi görünsün? Bana mantıklı gelen tek cevap kaçıyor, saklanıyor olması."

Görünüşe göre hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emin olmak için çekmeceleri kontrol etti, sırtı ona dönüktü. "Sence lise köstebeği ile arası bozulmuş mudur?"

"Bu neden kaçtığını açıklıyor." Lance getirdiği birkaç gömlek ve kot pantolonu aldı ve hızla katladı. Keira'yla birlikte birkaç gün burada kalacaklarını düşünmüşlerdi, yoksa bavullarını hiç açmazdı. "Köstebek muhtemelen Levi hakkında her şeyi biliyor, nerede yaşadığı da dahil. Ama Sam'in kimliği burada, Newtown'da sona eriyor. Levi kendi evine ya da normalde sık sık gittiği yerlere dönmediği sürece kaçma şansı var."

"Doğru," dedi. "Sam olarak taze, yepyeni. Köstebeğin onu Sam olarak Newtown'dan başka bir yerde araması çıkmaz sokak." Kapadı şifonyerin çekmecelerini açtı ve yüzünü ona döndü. "Ama HS onu nerede arayacağımızı bilmiyorsa, biz onu nerede arayacağımızı nasıl bileceğiz? Ve tüm bunlarla ilgili kafamı kurcalayan başka bir şey daha var. Eski sevgilin Ileana neden Sam'le birlikte buralara geldi? Sence OPI'de olanlarla bir ilgisi olabilir mi?"

"Hepsi de güzel sorular, Dedektif Sloane. Cevaplarını almamız gereken sorular."

Onun dedektif unvanını kullanmasına gülümsedi. "O halde işe koyulsak ve cevapları bulsak iyi olacak."

Onun cipine bindiklerinde Keira emniyet kemerini bağladı ve sanki bir grup paralı askerin üzerlerine koşmasını bekliyormuş gibi etrafına dikkatle baktı. Sağ eli, silahının ceketinin altında kılıfında durduğu yere yakındı.

Onun güvenliği konusunda endişelenmek zorunda kalmasından nefret ediyordu. Gatlinburg'a geldiği ve düşmanını oraya götürdüğü için hâlâ kendini suçlu hissediyordu. Ama bunların hiçbirisi onun suçu değildi. Yıllar önce kaçma ve saklanma kararını verdiği için onun suçuydu. Eğer yeniden yapabilseydi, başlangıçta kendini köstebeği ya da köstebekleri bulmaya adardı. O zaman Sam ve Rick

öldürüldü. Ve Keira tüm içinde, hayatı tehlikedeyken yakalanmayacaktı. Bu arada, inanılmaz derecede bencil bir yanı da

her şey olduğu gibi gitmişti. Aksi takdirde onunla hiç tanışmamış olabilirdi.

"Levi'yi nerede arayacağımızı henüz bilmediğimiz için," dedi, "ben Tennessee'ye, belki de batı bölgesine gitmemiz gerektiğini düşünüyorum, böylece ihtiyacımız olursa yardım için UB'ye yeterince yakın oluruz ama Gatlinburg ve Maple Falls'tan düşmanlarımızın bize rastlamayacağı kadar uzakta oluruz."

Cipi çalıştırdı. "Hiç Kentucky'ye gittin mi?"

Gözlerini kırptırdı. "Kentucky mi? Hayır. Kentucky'de ne var?"

"Güneybatı köşesinde Wingo adında tek ışıklı küçük bir çiftlik kasabası var, nüfusu beş yüzün biraz üzerinde."

"Orası gerçekten küçük bir kasaba. Sanırım bir motelleri bile yok. Neden orada saklanalım ki?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, bahse girerim Levi orada büyümüştür. Sence köklerine dönmüş olabilir mi? Bu olmaz mıydı?"

HS köstebeği onun hakkında her şeyi biliyorsa tehlikeli mi?"

". Katılıyorum. Ama Levi'nin kökleri Los Angeles'ın parlak ışıklarında. Wingo gibi kırsal bir bölgede yaşamayı hayal bile edemez. Kanat uçlarına at ya da inek gübresi bulaşmasından endişe ederdi."

"Oh." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Sam ise bambaşka bir hikâye," diye devam etti Lance. "Wingo'da büyük bir çiftlikte doğdu ve büyüdü. Ailesi mısır, tütün ve soya fasulyesi yetiştirirdi. Ama onun gurur duyduğu şey, sırf at sevgisi için yetiştirdikleri oluşan küçük ahırlarıydı. Binicilik yapmak ve sevdiği yüz dönümlük araziye göstermek için beni birçok kez tatile götürdü."

"Bekle, yani şimdi Sam olduğunu iddia eden Levi'nin o çiftliğe mi düşünüyorsun?"

"Eğer çaresizse, kaynaklarını toplayıp bir sonraki hamlesini belirleyene kadar ilk durağı burası olabilir."

"Hayır, bu aptalca olur," diye ısrar etti. "Herhangi biri Sam'in doğum kayıtlarına bakabilir ve Wingo'ya kadar izini sürebilir. HS köstebeği bunu düşünecek ve kontrol edecektir."

"Katılmıyorum. Wingo'ya gitmek tüm mantığa ve sağduyuya aykırı, bu yüzden lise köstebeği buna zahmet etmezdi. Levi'nin o kadar aptal olduğunu düşünmez. Bunun yerine, Levi'yi başka yollarla bulmaya odaklanacaktır. Düşündükçe Levi'nin orada saklanacağını daha çok düşünüyorum."

"Aynı fikirde olduğumdan emin değilim," dedi. "Ama oraya gitmeye karar verirse, en azından hızlıca bir göz atmak için, Sam'in ailesi ne olacak? Hâlâ çiftlikte mi yaşıyorlar?" "Yıllar önce vefat ettiler. Ama mülk Sam'de kaldı.

Kontrol ettim.

Bir süre önce köstebeği bulmak ve ekibin hâlâ güvende olmasını sağlamak için elimden geleni yapmanın bir parçası olarak. Sam orada yaşamıyordu elbette. O da hepimiz gibi yeni bir kimlikle yeraltına . Ancak araziye paravan şirket isimleri altında tuttu. O kadar duygusaldı ki

Vazgeç. Artık kiralık bir mülk, bir yönetim şirketinin bir çiftlik. Kimse Sam'in gerçekten öldüğünü için

değişti. Eğer Levi oraya gitmeye karar verseydi, yönetim şirketine orada kalabilmek için kiracıları çıkarmasını söylerdi. Yeterli parayla bunu gerçekleştirmenin kolay olacağını düşünüyorum." Ona şöyle bir baktı, elleri . "Hepsi varsayım. Ama Newtown'dan çıkmamız gerektiğine göre-

"Neden Wingo'ya gitmiyorsun?" Gülümsedi. "Hadi . Gidip Levi'yi bulalım."

Bölüm On Dört

Newtown'dan Wingo'ya yolculuk neredeyse on iki saat sürdü. Keira, Lance'in hiç uyumadan araba kullanmanın güvenli olmadığı konusunda kendisiyle hemfikir olmasına minnettardı. Şafaktan hemen önce bir otelde durmuşlardı. Bu sefer odalar. Keira başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı. Lance ona hemen hemen aynı şeyi yaptığını söylemişti, ama önce Trent'i arayıp planları hakkında bilgi vermişti.

Güneş ufukta batmaya başlarken, nihayet varış noktalarına, Kentucky'deki Wingo'ya varmışlardı. Lance ona Wingo'nun küçük olduğunu söylediğinde, tepesinde saat kulesi olan tarihi görünümlü bir belediye binasının yer aldığı bir meydanı olan şirin bir Güney kasabası hayal etmişti. Meydanı çevreleyen küçük anne-baba lokantaları, eski moda dükkânlar ve antika dükkanları vardı. Bunun yerine, Wingo'nun "kasaba" kısmı muhtemelen bir şehir bloğundan daha uzun olmayan tek bir caddeden oluşuyordu.

Sokağın başındaki tepenin zirvesinde bir cenaze evi vardı. Tepenin alt kısmında ise bir avuç terk edilmiş tahta dükkan, paslı demiryolu rayları ve son dünya savaşı sırasında kullanılmış olabilecek bir giysi fabrikası bulunuyordu. Tepenin diğer tarafının zirvesinde bir kilise vardı.

Bu kadar.

Kasaba Wingo, görünüşe göre uzun zaman önce ölmüştü. Çevredeki topluluk olan Wingo'ya da bakılacak pek bir şey yoktu. Ya da en azından ilk bakışta öyle değildi. Lance çukurlu çakıllı sokaklardan yavaşça geçip asfaltlı iki şeritli kırsal otoyola çıkarken Keira yanından geçtikleri insanların ne kadar dost canlısı ve dışa dönük olduklarına şaşırdı. Ve herkesin ne kadar stressiz görüldüğüne.

Hiç şüphesiz, hepsi her gün işe gitmek ya da çiftliklerinde çalışmak, faturalarını ödemek, yiyecek almak için herkes gibi mücadele ettiler. Ama her gece eve döndüklerinde komşuların verandalarında oturup birbirlerine seslendikleri bir yerle karşılaşıyorlardı. Çocuklar yüz yıllık meşe ağaçlarının altında futbol topalarını devasa çitsiz arka bahçeler. Yanlarından geçtikleri herkes sanki hayat boyu arkadaşmışlar gibi onlara el sallıyor ve gülümsüyordu. Ve çiftlikler de onun kafasında canlandırdığı gibi değildi.

Bunlar, solan alacakaranlıkta mısırın dalgalandığı, şirketler tarafından işletilen canavarlıklar değildi. Bunlar, taze sebze ve baharat sağlamak için evlerin yanında gelişen bahçeleri olan aile çiftlikleriydi. Tavuklar avlularda serbestçe dolaşüyor, hiç şüphesiz sahiplerine lezzetli yumurtalar sağlıyorlardı. Ve çitler komşuları uzak tutmak için değil, tavukları ve diğer hayvanları yırtıcılardan korumak için kullanılıyordu.

Açık pencereden serin ve temiz havayı derin bir nefesle içine çekti ve arabanın geçtiği küçük evleri seyretti. Ve Lance'in ona soya fasulyesi olduğunu söylediği yeşil bitkiler, düzgün sıralar halinde tepeleri süslüyordu.

"Burası çok güzel," dedi. "Huzur dolu. Kimse korna çalmıyor ya da başka bir yere gitmek için aceleyle birbirini itip kakmıyor. Buna alışabilirim."

Kıkırdadı. "Şimdi öyle diyorsun. Ama buralarda alışveriş yapabileceğin tek yerin o anne-baba bakkalı olduğunu fark edince fikrini değiştirebilirsin.

Yolun birkaç mil aşağısında durduk. Gerçek alışveriş iyi bir şeydir.

kırk beş dakika uzaklıkta. Eğer acil bir tıbbi durumunuz varsa, Tanrı yardımcınız olsun. En yakın hastane daha da . Ve eminim buralarda sinema salonlarının ve köşedeki şık kafelerin eksikliğini fark etmişsinizdir. Bir bowling salonu bile yok."

"Bowling mi? Bowling oynamayı sevdiğine beni ikna edecek kadar göbeğin yok." "Ouch. Bu söze kızacak pek çok arkadaşım var. Göbek yok gerekli. Eğlenceli, özellikle bir bilardo salonu varsa."

"Ah, işte bulduk. Bir bowling salonuna gitmenizin gerçek nedeni - biraz bilardo oynamak ve biraz bira içmek için."

Onun varsayımını reddetmeyerek sırtıttı.

"Bu büyüleyici kasabaya dair peri masalı izlenimimi mahvetmeye çalıştığın yeter," dedi ona. "Tamam, belki de haklısın ve ben burada yaşayamazdım. Tam zamanlı. Ama birkaç haftalığına fişi çekmek, bağlantıyı kesmek ve rahatlamak? Kesinlikle. Çiftliğinizde yaşamaktan çok da farklı değil, değil mi? Şehirden oldukça uzakta. İzole."

"En yakın Wally World evimden sadece on beş dakika uzaklıkta." "Ah.

Walmart. Medeniyetin özü. Yirmi otomatik ödeme sırası ve görünürde bir kasiyer

yok." "Aynen öyle."

Gülümseyerek başını salladı. "Kısa süreli kiralamaya ne kadar kaldı?"

"Bir mil daha, belki daha az. Ama Sam'in evi soldan bir sonraki sapakta. Evde kimse var mı diye hızlıca bir göz atabiliriz. Yakında hava kararacak. Sabah gün ışımadan önce bir göz atmak için tek şansımız bu."

Koltuğunda doğruldu. "Hadi yapalım şu işi."

"Camlar açık. Levi oradaysa ve bizi cipin içinde görürse koyu renk camlar kim olduğumuzu gizlemeye yardımcı olur."

Pencerelerini kapattılar. Lance, Sam'in çiftliğine giden araba yolunu döndüğünde, beklediği gibi çakıl yerine asfalttı ve az önce çıktıkları kırsal otoyoldan daha genişti. Belki de bu, araziye girip çıkmaları gerektiğinde atların işini kolaylaştırmak içindi. Atlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu ama at römorklarında dengelerini korurken engebeli bir yolun onlar için iyi olacağını düşünmüyordu.

Güneşin batmasıyla birlikte Lance, ev kimsenin onları görmesini engellemek için farları kapattı. Durdu ve ikisi de arazinin manzarasını inceledi. Keira buradaki diğer her şey gibi da kesinlikle çok güzel olduğunu düşündü. Yol, yemyeşil tarlalar arasında, siyah kiremit çatılı tek katlı beyaz çiftlik evine kadar çeyrek mil boyunca devam etti.

Beyaz parmaklıkları ve dört kahverengi sallanan sandalyesi olan bir sundurma evin önünü boydan boya kaplıyordu. Lance'in evindeki gibi beyaz üç parmaklıkları çitler uzun araba yolunu kaplıyor ve tarlaları daha küçük bölümlere ayırıyordu.

"Bunlar evin sol arka tarafındaki ahırlar."

Lance şöyle dedi. "Evin hemen arkasında traktörlerin ve at römorku da dahil olmak üzere diğer ekipmanların depolandığı bazı büyük ahşap ek binalar hatırlıyorum. Sanırım hepsi hala oradadır."

"Neden traktöre ihtiyaç duysunlar ki? Tarlaların hepsi ot, soya fasulyesi ya da buralarda yetişen başka bir şey değil."

"Bir çim biçme makinesinin bu tarlaları biçmesi haftalar sürer. Bunu bir traktörle birkaç saatte yapabilirsiniz."

Yüzü ısındı. "Çimleri biçiyorum. Doğru ya. Burada şehirli bir kaypak var.

Suçluyum." Elini sıktı. "Yine de kendine geliyorsun. Çok geçmeden, kendi tavuklarınızı ve domates yetiştirmek için küçük bir bahçeniz olsun isteyeceksiniz."

Burnunu kırıştırdı. "Tavuk yok. Domates yerine ıspanağı tercih ederim, teşekkürler."

Başını iki yana salladı. "Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek. Kendine saygısı olan hiçbir at çiftçisi ıspanağı domatese tercih etmez."

"Belki beni çiftçilerin yöntemleriyle eğitebilirsin."

Ağzı yavaş ve seksi bir sırıtışla kıvrıldı. "Sana pek çok şey öğretebilirim."
"Sözler, sözler." Göz kırptı, yüzündeki cüretkâr ifade ısınmıştı.

öyle yap.

Adam güldü ve kadın ön camdan eve doğru baktı, yüzü daha da kızarmıştı. Hiçbir zaman onunla yaptığı gibi flört eden ya da alay eden biri olmamıştı. Lance'le ilgili bir şey onu kabuğundan çıkarıyor ve her şeyi eğlenceli hale getiriyordu. İşte buradaydılar, aslında hayatları için kaçıyorlardı ve o ona tehlikeyi unutturdu ve gerçekten güldürdü. Bu nadir bir . Ama aynı zamanda tehlikeliydi de. İkisinin de şu anda odaklanması gerekiyordu. Oyun daha sonra da olabilirdi. Eğer şanslıysa.

Parmakları avuçlarının içine gömüldü. bir noktada bir şeyler olmasını *gerçekten* umuyordu. Lance'i bir sarhoşun bir sonraki içkisini arzuladığı gibi arzuluyordu. Ve bunu geride bırakmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyordu.

inanılmaz bir öpücük paylaşmışlardı. Onunla birlikte olmanın muhteşem olacağına dair bir his vardı içinde.

"Evde hiç ışık görmüyorum," dedi. "Araba ya da kamyonet izi de yok, gerçi arka tarafa park etmiş olabilir."

İkisi de birkaç dakika daha etrafı izlediler ama hava neredeyse görülemeyecek kadar kararmış olmasına rağmen hiçbir ışık yanmadı.

"Yarın biraz gözetleme yaparız," dedi. "Farlar olmadan yolu göremez hale gelmeden buradan ."

Geri dönmesine izin verecek kadar geniş bir noktaya ulaşana kadar geri geri sürdü. Sonra farları yaktı ve ana yola doğru hızla ilerledi.

Birkaç dakika sonra başka bir araba yoluna girdi, bu yol kısa ve çakıl doluydu. Yol, sadece iki küçük baston sandalyenin sığabileceği genişlikte bir ön verandası olan küçük beyaz bir evin önünde bitiyordu, Kapının her iki yanında birer tane. Önünden geçtikleri diğer küçük kulübelerden pek de farklı değildi. Ama anılarındaki başka bir kulübeye o kadar benziyordu ki, tüyleri diken diken oldu.

Birkaç dakika sonra içerideydiler, bavulları yatak odaları vardı. Tek banyoyu paylaşmak zorundaydılar ama o da bir Jack and Jill'di. Her birinin kendi lavabosu ve tuvaleti vardı. Ortak olan tek şey duştu.

Tıpkı diğer yazlık gibi.

Lance birkaç poşeti içeri taşıırken o da mutfağın içinde bekledi. hemen dışındaki bakkaldan aldıkları yiyecekleri

Kasabanın dışında. Normalde Keira yardım ederdi. Ama dışarıda durduklarından beri artan mide bulantısı ve panik sonunda galip geldi. Bir elini ağzına bastırdı ve banyoya doğru koştu.

Öğle yemeğini kusarken yaşadığı sefalet, Lance'in aniden yanında diz çöküp saçlarını nazıkçe geriye doğru çekmesiyle utançla birleşti. Onu itecekti ama midesinin kabarması durmadı.

Serin ve nemli bir bez alnına, yanaklarına ve boynuna bastırdı. O kadar iyi hissettirdi ki utancı unutuldu. Adam bezi alnına dayadı ve sempatik sözler fısıldadı. Midesi nihayet yatıştığında, ağzını silmeye başladı. Yüzü yeniden alev alev yanmaya başlayınca, adamdan bezi kaptı ve kendi başına halletti.

Ayağa kalktı ve ona yardım etti. Ona bakmadan sifonu çekti ve ellerini yıkamak için lavaboya doğru ilerledi. Adam yine gitmek için bir hamle yapmayınca, sonunda rahat nefes aldı ve aynadan ona baktı. "Şimdi biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lütfen."

"Elbette. Bana ihtiyacınız olursa seslenin."

Kapıyı arkasından kapattığında, neredeyse ona seslenecekti. Geri gel. Onu böylesine savunmasız ve korkunç bir şekilde görmesinin mahremiyeti utanç vericiydi. Ama bu evde tek başına banyoya kapatılmak çok daha kötüydü.

Çaresizce diş macunu ve diş fırçası özlemiyle, ağzını tekrar temiz hissedene kadar ılık suyla defalarca gargara yaptı. Sonra kapıdan çıkıp evin içinde koşmaya başladı.

"Keira. Neyin var?" Lance onun arkasından seslendi. "Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum. Hava. Havaya ihtiyacım var." bile. Fırlattı ön kapıyı açtı ve verandaya koştu, ayakkabıları eşiğe takıldı. Öne doğru fırlayarak kendini yakalamak için kollarını havaya kaldırdı. Lance belinden yakalayıp geriye doğru çekerek merdivenlerden yüzüstü yuvarlanmaktan kurtardı.

Onu çevirdi ve kendisine sıkıca sarıldı. "Aman Tanrım. Keira. Neredeyse... Tanrım." Onu tutarken elleri titriyor, sırtını ovuyor ve yanağını başının üstüne yaslıyordu.

Adamın nezaketi, gücü ve bariz endişesi, gözyaşlarına karşı savaşmasına neden oldu. Yine. Ama yatak ve kahvaltıda olduğu gibi onun üzerine ağlamayı kesinlikle reddetti. Pek çok açıdan mahcup olmuş bir halde, adamın kollarını itti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Hasta mısın? İhtiyacımız var mı?"

"Doktora gitmek için kırk beş dakika araba mı kullanacaksın?" Titrek bir gülümsemeyi zorladı, hala bir topun içine kıvrılma ve çok uzun zaman çok hızlı büyümeye zorlanmadan önce bir zamanlar olduğu genç kız gibi ağlama dürtüsüyle savaşıyordu. "Ben hasta değilim. Ben..." Gözlerini sıkarak kapattı, derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Kendini daha kontrollü hissederek gözlerini açtı. "Sonra açıklarım ama... lütfen başka bir yere gidebilir miyiz? Kalmak için? Yapamam... Oraya geri dönemem. Çok özür dilerim. Bunu almanın çok pahalıya mal olduğunu biliyorum.

kısa sürede bir yer. Depozitonuzu geri alamayabilirsiniz ve-" "Şşş. Sorun yok." Gülümsemesi o kadar tatlı, o kadar şefkatliydi ki

Kalbi göğsünde sıkışıyordu. "Para konusunda endişelenmeme gerek olmadığı için şanslıyım. Zaten kiralamadan önce senin için sorun olmadığından emin olmak için sana danışmalıydım."

"Ne dedin? Hayır. Bizim için bir şey ayırmak üzere aradığınızı biliyordum. Katkıda bulunmak , bulunurdum. Ben sadece... hiç aklıma gelmedi Bulduğumuz yer bana şunu hatırlatacaktı... şey gibi görünecekti..." Başını salladı ve kollarını ortasına doladı. "Lütfen bizi başka bir eve götür, buraya hiç benzemeyen bir eve. Tamam mı?"

Dudaklarına en tatlı öpücüğü kondurdu. "Eğer aldığım emirler bize burası gibi olmayan bir yer bulmam yönündeyse, ben de öyle yapacağım. Endişelenme.

Gel ." Elini tuttu ve kamyonu götürdü, içeri girmesine yardım etti ve emniyet kemerini sanki bir yük değil de değerli bir hediyeymiş gibi bağladı.

"Kiralama şirketini tekrar arayıp bavullarımızı ve yiyeceklerimizi almam için bana birkaç dakika verin. Hemen döneceğim."

Ona titrek bir gülümseme verdi ve başıyla teşekkür etti. Adam yolcu kapısını kapattıktan sonra hemen kilide bastı, adamın bunu duymuş olabileceğini ve aklını kaçırdığını düşünebileceğini umursamadı bile.

Verandanın basamaklarını koşarak çıktı ve bir dakika sonra verandanın ışıkları yandı. Ama verandanın ötesine ulaşacak kadar parlak değillerdi.

Beklerken koltuğa yaslandı, eli kılıfındaydı.

Hiçliğin ortasında, sokak lambalarının ya da yakınlardaki bir şehrin sözde ışık kirliliğinin olmadığı bir yerin ne kadar karanlık olabileceğini unutmuştu. Ve bu karanlığın ne kadar bunaltıcı olabileceğini de unutmuştu.

Koltuğunda kaydığını, bir çocuk gibi büzüldüğünü fark ettiğinde küfretti ve kendini dik oturmaya zorladı. Artık o zavallı genç kız değildi. Ve boş bir evden korkması için hiçbir neden yoktu.

Ŗu anda korkulacak çok daha korkunç Ŗeyler vardı; Levi Alexander ve Lance ile onu öldürmeye alıŖan her kimse onun için alıŖıyor olabilir.

Aradan bunca yıl geçmesine rağmen gemiŖinin onu bugünün. den çok daha fazla korkutmaya devam etmesi ne garipti. Bir yetiŖkin olarak silahlı adamlarla yüzleŖmek, kendini ve potansiyel olarak Lance'i korumak için polis eğitimi. ni ve mükemmel niŖancılıėını kullanmak, hazırlıklı olduğu bir Ŗeydi. Tepkilerini ve duruma nasıl yaklaŖacaėını kontrol edebiliyordu. Hâlâ nasıl kontrol edeceğini bilmediği Ŗey ocukluğunun kâbuslarıydı.

Birkaç dakika sonra Lance iki bavulla birlikte koŖarak merdivenlerden indi. Onları cipin arkasına yerleŖtirdi. Eve bir kez daha market poŖetlerini de almıŖtı. Verandanın ışığı kapandı ve poŖetleri aceleyle arka koltuklara yerleŖtirdi.

"Her Ŗey ayarlandı," dedi cesaret verici bir gülümsemeyle. "Bir sonraki yer biraz daha uzakta, otoyolun yaklaşık beŖ mil aŖaėısında. Birkaç dakika orada oluruz."

Ürkütücü kulübenin karanlığın içinde kayboluŖunu rahatlatarak izledi. Yeni kiralık ev , omuzlarındaki gerginlik azalmaya baŖladı. kolay. Ama içindeki suçluluk duygusu . Burası kesinlikle bir kulübe değildi. Bölgedeki varlıklı ailelerden biri buranın sahibi olmalıydı. Ya da bir Ŗehir züppesi yazlık tatil evi olarak inŖa ettirmiŖti. Diğer ev ne kadar tarihi ise bu da o kadar moderndi. İki katlı cam ve elik, gri çıkıntı taŖı ve evin üstündeki çıkıntıyı tutan sedir direkleriyle yumuŖatılmıŖtı.

Çift ön kapı. Peyzaj aydınlatması karanlığı kovaladı. Lance motoru durdurdu ve ona sorgulayıcı bir bakıŖ attı. "Daha iyi misin?"

Emniyet kemerini çözdü ve dūŖüncesizce onun yanaėına bir öpücük kondurdu. "ok." Adam sırttı. "Dudaklarıma bir öpücük konduracaksa daha büyük bir ev bulabilirim."

Hiç vakit kaybetmeden dizlerinin üzerine kalktı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Adam inledi ve onu kucağına aldı, sanki hiçbir ağırlığı yokmuŖ gibi orta konsolun üzerinden kucağına kaldırdı. İlk öpüŖmeleri sıcaklık ve merak doluydu. Bu seferki ise kavurucuydu. Onun her dokunuŖuna kendi dokunuŖuyla karŖılık veriyor, vücutları birbiriyle lezzetli bir Ŗekilde senkronize oluyordu. Adam bir elini onun sırtına, diğerini de saçlarına koydu ve öpüŖmeyi derinleŖtirdi.

Sırtını kornaya dayadığında çıkan korna sesi ikisini de sarsmıŖtı. Bir kahkaha patlattılar.

"Tam bir ruh hali katilinden bahsediyoruz," diye dalga geçti. Kapıyı açtı, onu kollarına aldı ve cipten aŖaėı atladı. Kadın önünde durduğunda, eğildi ve ona hızlı bir öpücük daha verdi. "Kilit

Ön kapının kodu 4371. Eşyalarımızı içeri taşımadan önce kontrol edelim ve her şeyin yolunda olduğundan emin olalım."

"Hayır. Sorun değil. Gerçekten. Harika iş çıkardın. Diğer yere hiç benzemiyor. Bavulları almanın bir sakıncası yoksa ben yiyecekleri alacağım."

", ama evle ilgili fikrini değiştirirsen, ben-" "Mükemmel. Hadi acele edelim. Dışarısı soğuk."

"Şahsen ben ." Göz kırptı.

Kadının yüzü onun yanında sık sık olduğu gibi alevlendi ve o da buna karşılık olarak güldü.

Ev, dışarıdan vaat edilen her şeye . Temiz, aydınlık, açık ve modern. Kendisini kötü hissettirecek hiçbir şey yoktu.

klostrofobik ya da ona geçmişini hatırlatan. Ancak bu karanlık görüntüler çoktan dirildiğinden, onu tüketmek için savaşıyorlardı. Bu gece fazla uyuyabileceğinden şüpheliydi.

Lance bavullarını üst kattaki iki yatak odasına yerleştirirken, o da yiyeceklerini yerleştirdi. Atıştırmalıklar, fıstık ezmesi ve jöle, kraker, ekmek, çorba, bira ve şişe suyu vardı. Ve tabii ki kahve, toz krema ve şekerle birlikte. Soğutulması gerekmeyen şeyler. İkisi de şehirde uzun süre kalmayı planlamıyordu. En fazla birkaç gün, Levi'yi hemen bulurlarsa daha az.

İşini bitirip arkasını döndüğünde Lance birkaç metre ötedeki devasa koyu renkli kuvars adaya yaslanmıştı. "Acıktınız mı? Bize biraz çorba ve sandviç yapabilirim."

"Açlıktan ölüyorum aslında. Çorbayı ısıtayım ve-"

"Kurdeleli sandviçleri ben yaparım."

"Şeritli sandviç" mi? PB&J için süslü bir isim. Bunu okulda ev ekonomisi dersinde mi öğrendin?"

"Aslında anneannem, baba tarafımdan büyükannem bana gösterdi. Mutfak becerilerime hayran kalacaksın. Su da kaynatabilirim."

Kadın güldü ve çok geçmeden ikisi de aceleyle bir araya getirdikleri küçük yemeklerini afiyetle yediler. Mutfak tekrar temizlendikten sonra ellerini mutfak havlusunda kuruladılar.

"Yemek yiyip kaçmak kabalık gibi görünüyor," dedi. "Ama neredeyse ayaklarımın üzerinde uyuyorum. Hangi yatak odası benim?"

"Merdivenlerin başında, sağdaki ilk oda."

"Teşekkürler. Her şey için." Kadın adamın yanından geçmeye başladı ama adam elini çekerek onu kendine doğru geri çekti. Kız soru sorarcasına başını kaldırdı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sesi nazik ve , yüz ifadesi ise endişeliydi.

Kulübede neden paniklediğine dair bir tartışmadan kaçınmayı başarmıştı. Akşam yemeği havadan sudan konuşmalar ve yarınki gözetleme planlarından ibaretti. Ama açıklamak adil olurdu. Tam olarak bunu yapmak için ağzını açtı ama gölgeler zihninde dönerek kelimeleri çaldı.

"Sadece konuşmaya ihtiyacın olursa burada olduğumu bil." Onun başının üstünü öptü. "Bu geceyi bitirmeye pek hazır değilim. UB'ye girip soruşturmadaki ilerlemeleri kontrol edeceğim, belki bir futbol maçının tekrarını izlerim. İyi uykular." Siyah deri koltukların U şeklinde dizildiği ve uzak duvardaki devasa televizyona bakan ana odaya yöneldi.

Mutfağın ışıklarını kapattı ve alt katta açık olan tek ışık olarak ana odanın ışıklarını bıraktı. "Lance?"

Bavullarını üst kata çıkardıktan sonra üzerine koymuş olması gereken dizüstü bilgisayarını yeni almıştı. Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Teşekkür ederim. Her şey için."

Gülümsedi. "Ne zaman istersen, Keira. Her zaman."

On Beşinci Bölüm

Hafif bir hareketle gözlerini açıp doğrulan Lance, aile odasında uyuyakaldığını fark edince şaşırdı. Keira'nın yanında oturduğunu, bacaklarını kucağında çaprazlamış bir şekilde ona baktığını görünce daha da şaşırdı. Saçları dağınıktı, bu da ona yataktan yeni kalkmış seksi bir görünüm veriyordu. Ama pembe pijama atleti ve üzerinde çizgi film kedileri olan şortu onu sırtıtmaya itmişti.

"Güzel pijama."

Gülümsemedi bile. O zaman onun ne kadar solgun görüldüğünü fark etti.

Merdivenlerden yukarı baktı, eli otomatik olarak hâlâ belinde kılıfında duran silahına gitti. "Bir şey duydun mu? Pencereleden birini gördün mü?"

"Ne? Hayır. Hayır, kimseyi duymadım ya da görmedim. Kimse gerçek değil zaten. Ya da en azından artık değil." Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek daha da karıştırdı. "Özür dilerim. Mantıklı konuşmadığımın farkındayım. Sadece, şey, uyuyamadım. Ya da uyuduğumda kabuslar tekrar başladı." Titrek bir nefes aldı. "Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum. Yıllardır sanırım."

"Burada biraz kayboldum."

Derin bir iç çekti, elleri gergin bir şekilde birbirini sıkıp açıyordu. "Sana daha önce olanlar hakkında bir açıklama borçluyum. Kulübe."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Keira. Senin yok. Herkesin şeytanları, geçmişinden gelen bir şey ya da bir tür fobisi vardır. Bunu söylemek ya da söylememek senin elinde. Tamamen sana kalmış."

"Peki, tamam. Sana söylemem gerek. Aklımı kaçırdığımı düşünmeni istemiyorum. Anlamamı istiyorum."

". Acele etmeyin. Neye ihtiyacınız varsa."

Ellerini birbirine doladı, sonra döndü, onun yanına oturdu, sağ sol kalçasına sokuldu ve kot pantolonunun üzerinden onu ısıttı. Adam yutkundu, kadın onun elini kendi eliyle kavrayıp birleşen ellerini kalçasına dayadığında tüm vücudu ısındı. Açıkça görülüyordu ki

Onu ne kadar çok istediğini, ona karşı duyduğu basit hissin kanın tüm yanlış yerlere akmasına neden olduğunu. Kendini toparlamakta zorlandığı açıkça ortadayken seksi düşündüğü için bile kendinden nefret ediyordu.

ve ona önemli bir şey söylemek için boştaki elini kullanarak kanepenin arkasından hafif bir battaniye çekti.

Birleştirdikleri ellerini kaldırarak battaniyeyi her ikisinin de kucağına yerleştirdi ve sonra ellerini tekrar üstlerine koydu.

"Teşekkür ," diye mırıldandı, hiç şüphesiz onun sadece üşüdüğü için endişelendiğini düşünüyordu.

Kanepenin arkasına yaslanarak rahatlamaya çalıştı, şakağından aşağı bir ter damlası süzülüyordu. Ama en azından üzerine örtülen battaniye yüzünden kot pantolonunun önünü zorlayan acı dolu ereksiyonunu göremiyordu.

Kız hâlâ bir şey söylemediğinde, ona söylemek zorunda olmadığını ve tekrar yatmaya hazır olana kadar sessizce oturabileceklerini hatırlatmak üzereydi. Ama sessizliği ilk bozan onun yumuşak, tereddütlü sesi oldu.

"On beş yaşındaydım," diye fısıldadı.

Ve böylece, bu üç küçük kelime damarlarında akan arzuyu öldürdü. Bunun yerine, şimdi korkuyla doluydu, söyleyeceğinden korktuğu şeyi söylemeyeceğini umuyor, dua ediyordu - bir çocuktan daha küçükken birinin onu incittiğini.

Lütfen, öyle olmasına izin verme.

Başını ona yasladı. Adam otomatik olarak elini onunkinden kurtardı ve kolunu omuzlarına dolayarak onu çekti. Kadın geri çekilmedi. Onun yerine, kolunun kıvrımına sokuldu. Onu korumaktan, güvende tutmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama ona anlatmak üzere olduğu şeyin onu kurtarabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Bu zaten olmuştu.

"Cebir öğretmenimle birkaç dakika geç kalmıştım, bir ödev problemi için yardım alıyordum. Otobüsü kaçırmıştım. Evim sadece birkaç mil uzaktaydı. O zamanlar kros takımındaydım, bu yüzden beni bırakmaları için ailemi arama zahmetine girmedim. ayakkabılarımı giydim ve yolda koşmaya başladım. Babamın iki kulağımda da kulaklık varken koşmamam konusunda beni kaç kez uyardığını anlatamam. Bunun tehlikeli olduğunu, bir araba çok yaklaşırsa duyamayacağımı, her zaman bir kulağımı açık tutmam gerektiğini söyledi. Tabii ki onun tavsiyelerine kulak asmadım. Müzik parazit yapıyordu. Minibüsü hiç duymadım."

Midesi kasıldı. "Sana çarptı mı?"

"Keşke hepsi bu kadar olsaydı. Hayır. Sürücü yolun kenarına park etti, sonra arkamdan yaklaştı ve beni yakaladı. Yaklaşık on beş saniye boyunca tekmeledim ve tırmaladım. Boynuma bir iğne soktu ve

her şey karardı. Uyandığımda, bu gece daha önce gittiğimiz gibi küçük bir kulübenin arka yatak odasında bağılıydim."

Hafifçe küfretti ve elini kızın kolunda aşağı yukarı gezdirdi.

"Ben... Ayrıntılara girmeyeceğim. Bunu mahkemede yaptım ve sanki yeniden şiddete uğramış gibiydim. Tanık kürsüsünde geçirdiğim o üç günü bir daha asla yaşamak istemiyorum."

"Gerek yok," diye fısıldadı başının tepesine doğru. "Yapmak zorunda değilsin."

Onun göğsüne doğru başını salladı. "Biliyorum. Ama anlamamı istedim. Beni elli altı gün boyunca esir tuttu. Çoğu zaman bağılıydim. Karanlık, küçük bir odada tuttu. Sadece bana dayanamayacak kadar koktuğumda düş almak için dışarı çıkmama izin ."

"Aman Tanrım," dedi. "O bir canavardı."

"Evet. Öyleydi. Ve sonunda kurtarılmam şans eseri oldu. Kasabada erzak alırken trafik ihlali nedeniyle kenara çekilmişti. Dikkatli bir polis memuru, kaybolduğum gün bir tanığın minibüsü ve yol kenarında koşan bir kıızı tarif ettiğini hatırlamış. Birkaç gün sonra kayıp ilanlarını görene kadar hiçbir şey düşünmeden oradan geçip gitmişler. Eğer onlar ihbar etmeseydi, polis şüphelenmeseydi ve beni kaçıran kişi çantamı minibüsünde saklayacak kadar aptal olmasaydı, hayatta kalamazdım."

Kollarını ona doladı ve sıkıca tuttu. "Kaçırdığı ilk kız ben değildim. Ama sonuncusuydum. Ve hayatta kalan tek kişiydim."

Onu kucağına alırken elleri titriyordu. değerli bir . Zorlukla kontrol altına aldığı öfke damarlarında kükredi. Canavarın kemiklerinin yumruklarının altında çıtırdadığını hissetme ihtiyacı aşikârdı. "Ona ne oldu?"

"Mahkum edildi ve şartlı tahliye imkanı olmaksızın ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Ama gerçek bir hapishanede bir gün bile yatmadı. Korkakça bir çıkış yolu seçti ve ilçe hapishanesinde kendini astı."

"Güzel. İkinizin aynı gezegeni paylaşması fikri hoşuma gitmiyor."

Geri çekildi ve ona gülümsedi. "Burada hayatımın en korkunç dönemini düşünüyorum ve sen beni güldürme gücüne sahipsin. Sen inanılmaz bir adamsın, Lance Cabrera."

Onu usulca öptü ama kendi gülümsemesini yaratamadı. "Sen inanılmaz bir kadınsın. Başından geçenleri atlatmış olman ve

Toplumun işleyen, katkı sağlayan bir üyesi olmak başlı başına bir başarıdır. Polis memuru olmak, en kötünün en kötüsünü yaşadktan sonra her gün başkalarının yaptığı kötülüklerle yüzleşmek hayranlık uyandırıcıdır." Onu tekrar kendine çekti. Şu anda onun sarılmaya ihtiyacı yoksa bile, kendisinin kesinlikle vardı. Keşke tüm acılarını dindirebilseydi. Ama yapabileceği tek şey onun yanında olmaktı. Şimdilik, umarım bu yeterliydi.

"Bu yüzden kulübenin bodrumuna inmek istemedin," dedi, yanağını kızın başının üstüne bastırarak. "Karanlık ve dar alanlardan tahmin ediyorum."

"Ve kapana kısılmak. Pencere ya da kapı yok."

Yüzünü buruşturdu ve geri çekildi. "İnatçılık ettim, senin için neyin daha iyi olduğunu senden daha iyi bildiğimi düşündüm. Seni asla o bodruma kilitlememeliydim."

Tekrar gülümsedi, yanaklarına renk yavaş yavaş geri geliyor ve kahverengi gözlerine ışık geri dönüyordu. "Özrün kabul edildi. Sen koruyucu olmaya alışmış güçlü bir . Bunu anlıyorum. Ve bunu takdir ediyorum. Ama dediğin gibi,

Ben bir polisim. Eğitim aldım ve oldukça iyi ateş edebilirim.

Akademide nişancılık dersi. Birbirimize güvenmemiz gerekiyor. Takım olarak tek başımıza olduğumuzdan çok daha yetenekliyiz."

Şaşkınlıkla başını salladı. "Yıllar boyunca iki önemli takımda yer aldım ve sen bana takım çalışması hakkında onca zaman içinde öğrendiğinden daha fazlasını öğretiyorsun."

"Yavaş öğreniyor, sanırım."

Güldü. "Belki de öyledir. Az önce paylaştıklarından sonra kişisel sorular sorarak şansımı zorladığımı biliyorum. Ama merak ettiğim başka bir şey var."

"Şu ana kadar paylaştıklarımın daha kişisel bir şey düşünemiyorum. Devam edin."

"Ailen. Onlardan uzaklaştın, değil mi? Bu sana olanlar yüzünden mi? Yoksa başka bir şey yüzünden mi?"

Gülümsemesi azaldı ama tamamen kaybolmadı. "Yaşadığım çile Memphis'te olduğunu düşünüyorum. Şehirdeki herkes bunu biliyordu. Okuldaki diğer çocukların acımasız yorumlarından ya da başka bir yere gittiğimde bakışlardan ve fısıltılardan kaçamadım. Ailem beni korumak için ailemizi dağıttı ve bizi Nashville'e taşıdı. Küçük erkek ve kız kardeşlerim Memphis arkadaşlarını kaybettikleri için beni suçladılar. Benim ailem aşırı korumacıydı ve beni neredeyse boğuyorlardı. Babam

Kaçırıldığım da beni koruyamadığı için duyduğu suçluluk duygusunu alkolle bastırmaya çalışıyordu. Perişan haldeydim. Sürekli kavga ederdik ve ben isyan eder, başımı belaya sokardım. On sekiz yaşına geldiğimde annem bana bir ulti matom verdi. Ya kendine çeki düzen verirsin ya da taşınırsın. Aynı gün gittim, bir daha da dönmedim."

"Artık ailenin desteğine sahip olmamak zor olmalı." "Senin ailenden vazgeçmek zorunda kalmandan daha zor değil."

"Bir ikimiz de yetimiz. Belki bir gün ikimiz de ilerleyebilir, geçmişlerimizin üstesinden gelebilir ve sevdiklerimizle yeniden bir araya gelebiliriz."

"Belki," dedi, sesi kuşkulu çıkıyordu. "Ya da belki yeni bir aile kurarak ilerleriz. Ya da, ah, aileler."

Yüzü hoş bir pembelikle kızarmış, muhtemelen Freudyen bir sürçme olan bu durumu yanlış anlamadığını ona göstermişti. İkisinin birlikte bir aile kurması, bir çift olarak gerçek bir geleceğe sahip olmaları düşüncesi onu korkutmalıydı. Son ciddi ilişkisi Ileana o kadar berbattı ki, evlenme ya da çocuk sahibi olma fikrinden soğumuştı. Yine de Keira'yla böyle bir gelecek ona müebbet hapis gibi gelmiyordu. Bunun yerine daha çok piyango kazanmak gibi geliyordu.

Dikkatle ayağa kalktı, pijamasını düzelterip kollarını göğsünde kavuştururken birden utangaç bir tavır takındı. "Sanki sana hep teşekkür ediyormuşum gibi geliyor. Ama yaptığın her şey için gerçekten minnettarım.

Bana karşı her zaman koruyucu, güçlü ve nazik oldun. Ve dinlediğin için. Yardımı oldu. Bir terapistle, bir yabancıyla konuşmak hiçbir zaman işe yaramadı. Ama sana olanları biraz anlatmak... sanki beni aşağı çeken bir ağırlık önemli ölçüde hafiflemiş gibi hissettiriyor."

"Her zaman senin için burada olacağım Keira. Ciddiyim. Her zaman."

Gözleri irileşti. Onu korkutmuş muydu? Yoksa iyi anlamda şaşırmış mıydı? Adam onu rahatlatmaya çalışmadan, aceleyle iyi geceler dedi ve merdivenlerden yukarı fırladı.

On Altıncı Bölüm

Keira ertesi sabah kendini çığ ve dengesiz hissediyordu. Duyguları yüzeye çok yakındı ve konsantre olmak zordu. Kendisinin ve Lance'in içinde bulunduğu durumdan korkuyor, henüz bilinmeyen bir düşmanın onları öldürmek istemesinden endişe ediyordu. Özellikle Lance için duyduğu endişe ona ağır geliyordu. Kısa sürede o kadar önemli biri haline gelmişti ki, onun güvenliği için kendisinden daha fazla endişeleniyordu. Bunun bir nedeni de hem kişisel hem de profesyonel olarak boyundan büyük işlere kalkıştığını hissetmesiydi.

Kolluk kuvvetlerindeki deneyimi Lance'inkiyle kıyaslanamaz bile. Silah kullanmakta iyiydi. Ve devriye polisliği görevinin bir parçası olarak tanıklarla konuşurken onları rahatlatmakta her zaman ustaydı. Ama dedektifliği becerileri bir zamanlar yanlış bir şekilde inandığı şeylerin yakınında değildi. UB müfettişlerinin ona verdiği ipuçları ve öneriler onlar işaret sonra. Lance'in önerileri de öyle. Ama onların fikirleri hiçbir zaman onun fikirleri olmamıştı. Aklına bile gelmemişlerdi.

Bu davada çalıştığı süre uzadıkça, dedektifliğin, hatta polisliğin kendisine uygun olmadığını daha fazla kabullenmeye başlıyordu. Ve sonunda nedenini anlamaya başlamıştı. Lance'e genç bir delikanlı olarak yaşadığı travmanın sulandırılmış bir versiyonunu anlattıktan sonra, belki de polis olma fikrinin sadece bu travmaya verdiği bir tepki olduğunu gerçek bir ampul anıyla fark etmişti. Kontrolün kendisinde olması ve kendi kararlarını vermesi, kendini sakin hissetmesi için çok önemliydi.

panik asla yüzeyden uzakta değildi. Belki de kolluk kuvvetlerinde çalışmak onun kontrol duygusunu korumasının bir yoluydu. Kendini daha güçlü, daha az savunmasız hissetmesine yardımcı oluyordu. Ama bu onu mutlu ediyor muydu? Tatmin ediyor muydu?

Belki de dedektiflik unvanını, içindeki boşluğu dolduracak bir şey aramanın başka bir yolu olarak istiyordu.

Düşünülmesi gereken bir şeydi.

Lance ve ona karşı hissettikleri etrafında dönen kişisel ikilemine gelince, birbirlerinden etkilendikleri açıldı. Ancak sık sık yaptıkları sataşmalara ve flörtlere rağmen, biri ya da her ikisi de, aşamayacakları fiziksel bir çizgiyi geçmeden önce durmak için her zaman bir bahane ya da neden buluyor gibiydi. Bunun nedeni gerçekten birbirleri için yaratılmamış olmaları mıydı?

Yoksa her biri Levi ve diğer köstebekle yaşanan bu kriz sona erdiğinde kendi geleceklerinin nasıl görüneceğinden emin olamadıkları için miydi?
Bitti mi?

Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Düşünceleri böylesine karmakarışıkken odaklanıp Lance'i desteklemek için iyi bir iş çıkarması zorlaşıyordu. Ama en azından dün gece ona içini döktükten sonra, çok ihtiyacı olan uykuyu alabilmişti. Gatlinburg'daki kulübesine saldırıdan bu yana ilk kez kendini dinlenmiş ve önüne çıkan engellerle yüzleşmeye hazır hissediyordu. Tek yapması gereken kariyeri ve Lance hakkındaki dikkat dağıtıcı düşünceleri bir kenara bırakmaktı.

ortak hedefleri olan köstebeği ya da köstebekleri durdurmaya ve hayatlarını geri kazanmaya odaklandılar. Bunu ne kadar çabuk yapabilirlerse, o da geleceği hakkında o kadar çabuk karar verebilirdi.

Yeni düşünmüş ve güne hazır bir şekilde aşağı indiğinde aralarında bir tuhaflık olabileceğine dair endişelerine rağmen, işler hiç de tuhaf değildi. Hızlı, hafif bir kahvaltı ve rahat bir sohbetten sonra, Sam'in çiftliğini gözetlemek ve herhangi bir şey olup olmadığını görmek için dışarı çıktılar. Levi'nin orada olduğuna dair işaretler.

Bu kez Lance'in Sam'le birçok kez yaptığı ziyaretlerden bildiği bir yolu kullanarak arazinin arka tarafına park ettiler. Ağaç dallarının ve çalıların yolu kaplamasından, çiftliğin son sakinlerinin arka girişi kullanmadıkları anlaşılıyordu. Bu yüzden evin arkasındaki ormanda bulunan müstemilata oldukça yakın bir yerden geçmek ve görülme endişesi yaşamamak kolaydı. Oradan sonra, evden yaşam belirtileri beklemek ve izlemekle geçen uzun ve sıkıcı bir gündü; sadece bir şeyler yemek ve çok ihtiyaç duyulan tuvalete gitmek için birkaç kez mola verildi.

O akşam kiralık eve döndüklerinde, OPI'nin dönüştüğü fiyasko hakkında ipucu aramak için kendi dizüstü bilgisayarlarını kullanmışlardı.

Her iki gün de yaşanan tek olay, bir adamın sabahları atları beslemek ve meraya çıkarmak için ahırlara gelmesiydi. Akşam yemeği saatinde tekrar geldi ve atları gece için ahırlara yatırdı. Ama eve da diğer binalara hiç yaklaşmamış. Evin kendisinden de hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Gözetim iki gün sürdü. İkisi de birbirinin karbon Evde hiç ışık yanmadı. Pencerelerdeki panjurlar kapalı kaldı. Kimse araba yolundan eve doğru gelmedi ve kimse dışarı çıkmadı.

İkinci günün sonunda Keira ve Lance akşam yemeğini yemek için mutfak masasına oturdular. Keira bir tencere rostoyu yavaş yavaş pişirmişti.

Bir gün önce daha fazla erzak almak için küçük markete yaptıkları gezi sayesinde patates ve havuç. İkisi de fıstık ezmesi ve jöleli sandviçle yaşamının kısa bir süre için bile olsa yeterli olmayacağını fark etmişlerdi.

Lance peçetesini tabağına koydu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ya açlıktan ölüyordum ya da siz iyi bir aşçısınız Bayan Sloane."

"Muhtemelen ikisinden de biraz. İstedğim zaman mutfakta yolumu . Ve ikimiz de abur cubur yemekten bıktık." Durulamak ve yıkamak için boş tabağı uzandı ama adam onu durdurdu.

"Mutfağı temizleyeceğim," dedi. "Sen bu lezzetli yemeği pişirdikten sonra en azından bunu yapabilirim. Ama önce Trent'e yapacağımız günlük çağrışı aradan çıkaralım.

Bir şey bulduğunu umuyorum. Biz kendi sifıra yaklaşıyoruz." "Bana uyar."

Tabaklarını önlerinden çekti ve Onu.

Lance, Trent'i telefona bağladı ve onlar gelişmeleri telefonu hoparlör moduna aldı - ki bu da temelde hiçbir ilerleme kaydetmedikleri anlamına geliyordu.

Lance sözlerine şöyle devam etti: "Ayrıca bilgisayarına programladığım Sam ve Levi'nin telefonlarının izini sürmeyi denedim. Ama ekibime yeraltına inmeleri için uyarı gönderdiğimde Levi hangi telefonu kullanıyor olursa olsun, şu anda onu kullanmıyor. Ya kapalı ya da yok edilmiş."

Trent, "Biz de burada aynı şeyi denedik," dedi. "Hatta bir de Şef Russo'nun mahkeme celbi sayesinde resmi kayıtları için telefon operatörleri. Tek söyleyebileceğim, ekibinizin telefonları bırakıp yakıcılara geçme konusunda iyi eğitilmiş olduğu. Elimiz boş döndük. Bu Levi karakteri tamamen radardan kayboldu. Geçmişinde izini hiçbir yere geri dönmedi. Ve söylediklerine bakılırsa, Sam'in eski hayatından kalan tek mülküne de gitmemiş. Bunu söylemekten ne kadar nefret de, Sam'in başına bir şey gelmediği sürece onu bulma konusunda çıkmazdayız. yerini açığa çıkaracak. Yarın gözetleme yapacak mısınız yoksa vites mi değiştireceksiniz?"

Lance Keira'ya doğru işaret etti. "Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Levi'nin peşine başka bir ipucu olmadığı için, ona bir gün daha vermeye meyilliyim."

"Bir gün daha o zaman," diye kabul etti. "Ondan sonra, bir ev bulmamız gerekecek. kendimizi radardan uzak tutmak için yeni bir yer. Takma internet hesapları, nakit para ve kullan at telefonlar kullanıyor olsak da, yine de elektronik bir iz bırakıyoruz.

iz. Bu beni geriyor. Er ya da geç gitmeyi tercih ederim. Ama ben Keira'ya katılıyorum, bir gün daha iyi hissettiriyor. Gerçekten Levi'nin buraya geleceğini düşünmüştüm. Ve şu anda onu nerede arayacağıma dair başka bir fikrim yok. İç Güvenlik bağlantısında bir gelişme var mı?"

"Bu hem iyi hem de kötü haberler var. İyi haber, gözümüze kestirdiğimiz her iki lise öğrencisiyle ilgili soruşturmamızı tamamladık. Kötü haber ise ikisinin de köstebek olmaması. Bir şeyleri gözden kaçırıp kaçırmadığımızı görmek için her şeye yeniden bakmamız gerekecek. Bunun sonucunda ortaya çıkan bir şey de, sizin ve ekibinizin istihbarat sağladığı, insanların öldürüldüğü vakaları derinlemesine araştırdık. Her ne kadar İlk bakışta bariz olsa katmanları kaldırdığınızda, öldürülen insanların çoğunun organize suçla bağlantılı olduğunu göreceksiniz. Eğer ortak nokta buysa, o zaman Adalet Bakanlığı'ndaki bir köstebek İç Güvenlik'teki birinden daha mantıklı. FBI'da ya da hatta ABD Polis Teşkilatı'nda olabilir, tanıkların yerlerini bir mafya babasına teslim ederek onları ortadan kaldırabilir. Bunu köstebekler için tamamen parayla ilgili hale getirmek. Zengin olurlar, kendi adamlarını koruyor, eğer tanıklar ifade vermek için etrafta olsalardı hapse gireceklerdi."

"FBI," dedi Lance. "Onlara baktım ama hiçbir şey bulamadım."

"Dediğim gibi, derinlere inmek zorundaydık. Şef Russo'nun nüfuzunu, TBI irtibatımızı ve Florida Emniyet Müdürlüğü ile olan bağlantılarını, ayrıca patronumuzun valiler ve diğer politikacılar üzerindeki hatırı sayılır etkisini kullandık. Sadece onların sıkı çalışması sayesinde İhtiyacımız olan mahkeme celplerini, ekleyebileceğim rekor bir sürede. Ve bu sayede sizin ve benim başka türlü asla elde edemeyeceğimiz bilgilere ulaştık. O bağlantıyı kendi başınıza bulamazdınız. Güven bana."

"Bunu yapmadığım için hâlâ nefret ediyorum. OPI dosyalarındaki FBI etkileşimlerime tekrar bakacağım ve herhangi bir ipucu bulabilecek miyim göreceğim."

"Kulağa hoş geliyor."

Lance Keira'ya işaret etti. "Eklemek istediğin bir şey var mı? Nasıl ilerleyeceğimize dair öneriler?"

Boğazını temizledi, bu açtığı için gergindi. Lance gülümsedi. "Her ne bulduysan, paylaşma konusunda endişelenme.

Tüm parçaları bir araya getirecek bir ipucu bulmuş olabilirsin." "Şüpheli, ama tamam. Bahsetmek istediğim bir şey var. Ve

Bu konuyu açmamın tek sebebi Trent'in Adalet Bakanlığı'ndan bahsetmesi. Bu da FBI ile herhangi bir bağlantının dava için önemli olduğu anlamına gelebilir,

o yüzden-" derin bir nefes aldı "- dün gece araştırdığım bir şey, daha doğrusu biri, eski kız arkadaşınız Ileana Sanchez. Ya da şimdiki adı Ileana Vale." Lance'in kuşkulu bakışları karşısında hemen açıklamaya koyuldu. "I Onun hakkında objektif olmakta zorlanabileceğini düşündüm, bu yüzden OPI görevlerinde casusluk yapan kişinin o olmadığından emin olmak için bir göz atmak istedim. Ekibinize kimlerin ihanet etmiş olabileceğinden bahsederken ondan bahsetmediniz, bu yüzden ben-"

Onu durdurmak için elini kaldırdı. "Sorun yok Keira. Onu neden araştırdığını açıklamak zorunda değilsin. Tüm temellerimizi korumak mantıklı. Ondan bahsetmememin nedeni OPI dava dosyalarına erişiminin olmamasıydı. Kimliğimi ya da şifremini hiçbir zaman paylaşmadım. Ve davalarımızı onunla hiç tartışmadım."

"Daha azını beklemezdim," diyerek onu temin etti. "Ama OPI'nin bilgisayar sistemine erişimlerinin tehlikeye girmiş olabileceğini düşündüğüm kişi sen değilsin, en azından kasıtlı olarak değil. Birkaç yıldır sizinle birlikteydi. Ekibiniz ve onların sevgilileriyle birlikte sosyal etkinliklere katılmış olmalı, değil mi? Onları tanıyor muydu? Onlarla arkadaş mıydı?"

Bir an sessiz kaldı, sonra yavaşça başını salladı. "Evet. Onlarla arkadaştı. Ama herkes kuralları biliyordu. Davalarımızı onlarla tartışmak yok. bizim takımımızdan olmayan herkes."

Trent telefona cevap verdi. "Kurallar çiğnenmek içindir, Lance. Herkesin kendi yoluna gitmesi ve bir daha asla birbirleriyle temas kurmamaları konusunda anlaşmış olmanıza rağmen ekibinizle elinizden geldiğince iletişim kurmaya çalıştığınızı itiraf ettiniz. Belki sizin ekibinizden biri de kuralları esnetmiştir. Özellikle de ilk günlerde, siz birisinin ve infaz edilecek kişileri hedef almak için kullanmak."

Lance çenesini ovuşturdu. "Haklı olsan ve bir şekilde ekibimden birini davaları hakkında konuşturmayı başarmış olsa bile, bu bilgilerle bir şey yapacak gücü ya da bağlantıları olmazdı."

Keira tekrar boğazını temizledi. "OPI dağıldıktan kısa bir süre sonra evlendi. Evlendiği adamın adı Hudson Vale. Şu anda New York'ta FBI saha ofisini yönetiyor."

Trent ıslık çaldı. "Eğer Vale adamımızsa, köstebek, aradığımız bağlantı olabilir."

"Hudson Vale'i hiç duymadım," dedi Lance, sesi hâlâ ikna olmamış gibi çıkıyordu. "Sen de onu araştırdın mı?"

Başını salladı. "Daha önce araştırdığınız FBI yöneticileriyle aynı ofiste asistandı. En tepede olmasa da, en azından konum olarak, büyük balıkların ofislerine erişimi vardı. Eğer kirli biriye, eğer Organize suçlarla ilişkisi olan biri, daha yakından incelememiz gereken biri olabilir. Belki Trent ve UB ekibi araştırıp bir sonuca varabilir."

"Lance?" Trent sordu. "Eğer bu konuda güçlü hissediyorsan, bunu araştırmayacağım."

Kaşlarını çattı. "Elbette bunu araştırmalısın. Keira, FBI'dan bilgi aktarpotansiyel bir bağlantıyı keşfederek mükemmel bir iş çıkardı. Ama ben hâlâ Ileana'nın bu işi yapabileceğine ikna olmadım. bilgi almak için bile erişim. Bir ekip toplantısında birkaç bardak bira içerken bile ekibimin paylaşabileceği çok şey vardı."

Keira ellerini masanın üstünde birleştirdi. Lance kaşlarını kaldırdı. "Dahası da mı var?"

"Az önce söylediklerinizle bağlantılı olarak bir şeyden daha bahsetmek istiyorum. UB merkezinde OPI'ye nasıl başladığınızı anlatırken üniversitede kriminoloji okuduğunuzdan bahsetmişsiniz. Ayrıca Ileana'nın bilgi teknolojileri, özellikle de bilgisayar programcılığı okuduğunu söylemişsiniz. Ben sadece

Ne kadar iyi olduğunu ve yeteneklerini bilgisayar korsanlığına yöneltmediğini merak ettim. Eğer öyleyse, OPI bilgisayar sisteminizi hacklemiş olabilir. İkiniz bir süre birlikte mi yaşadınız? Siz yokken ya da uyurken bilgisayarınıza erişebileceği bir yerde?"

Çenesi çalıştı ve çenesindeki deri, dişlerini sıkıyormuş gibi beyazlaştı. Sonunda başını salladı. "Son senemde bir daireyi paylaştık. Ben bir ev satın aldıktan sonra da ilişkimizin göre eve girip çıkmaya başladı. OPI'nin sistemini hackleyecek kadar yetenekli olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama kesinlikle pek çok fırsatı olabilirdi."

Trent toplantının üzerine çöken garip sessizliği doldurdu.

"Bunun üzerine atlayacağız ve Keira'nın ne bulduğuna bakacağız. Yarınki görüşme için en azından bir ilk durum güncellemesi yapmalıyız. Başka bir şey var mı?"

Lance Keira'ya baktı. O da başını salladı. "Hayır. Bu kadar. Teşekkürler, Trent." Aramayı sonlandırdı ve telefonu cebine soktu. Ama ayağa kalkmak yerine oturduğu yerden boşluğa bakmaya devam etti.

Keira ne yapacağından emin değildi. Onun öfkesini, vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu. Bunu yapmış olması, onu üzmüş olması ona acı veriyordu. Hiç şüphesiz eski kız arkadaşını, hem iyi hem de kötü zamanlarını hatırlıyordu. Belki de yapılacak en iyi şey onu kendi haline bırakmaktı. Onu biraz rahat bırakmaktı.

Ayağa kalktı ve tabakları sessizce lavaboya götürdü. Hızlıca duruladıktan sonra bulaşık makinesine yerleştirdi. Gerisini daha sonra, adam mutfaktan çıktıktan sonra temizleyecekti. Arkasını döndüğünde, adamın tam karşısında durduğunu görünce şaşkınlıkla sıçradı. Yüzü çekilmiş gibiydi, gözleri her zamankinden daha koyu bir maviydi. Ve kaşları çatık bir şekilde aşağıya doğru çekilmişti.

Boğazını temizledi. "Haddimi aştıysam özür dilerim. Her şeyi gözden geçirmeye, hiçbir ipucunu kaçırmadığımızdan emin olmaya çalışıyordum. Ama muhtemelen önce sana sormalıydım-"

Onu nazıkçe göğsüne çekti ve yanağını başının üstüne yasladı. O kadar şaşırmıştı ki ona sarılmadı bile.

Ne düşüneceğini bilemeden öylece donakaldı.

"Hayır Keira," diye mırıldandı, onun sırtını okşayarak. "Sormana gerek yoktu ya da özür dilemelisin. Sen tam olarak benim yapmam gerekeni ve bunu yaptığın için mutluyum." Onu bıraktı ve geri çekildi. "Bir zamanlar Ileana'ya karşı beslediğim hisler yıllar önce öldü. Onun anısını canlandırdığın için üzgün değilim. Ben kendi gerekli incelememi yapmadığım için bunu yapmak zorunda hissettiğin için üzgünüm. En azından yeterince değil. Yapmalıydım..."

Başını iki yana salladı. "Demek istediğim şu ki, egom benim ya da ekibimin herhangi birimiz aracılığıyla onun ya da bir başkasının dosyalarımıza erişmesine izin vermekle hata yaptığımı düşünmezdi. Ben her zaman birilerinin

ya da patronları, patronumla yaptıkları görüşmeleri çalıştığımız vakalar hakkında bilgi edinmek için kullanırlardı. Yapmak

Varsayımlar benim çöküşüm gibi görünüyor. Köstebek olabileceğini düşündüğüm insanların hiçbiri ortaya çıkmadı. Ve şimdi tamamen yeni bir teklif sundun

bilginin nasıl sızdırılmış olabileceğini araştırmak için bir yol."

Sonunda gülümsedi. "Eğer dedektifliğe terfi etmen için tavsiyeye ihtiyacın olursa, sana seve seve veririm. Benden daha iyi bir dedektif olduğunu kanıtlıyorsun."

Neredeyse boğuluyordu, sonra öksürdü. "Ah, hayır. Ben . Ama iltifatınız ve teklifiniz minnettarım."

Başını eğdi. "Burada bir tereddüt var gibi görünüyor."

"Dürüst olmak gerekirse, kolluk kuvvetlerinin benim için uygun olmayabileceğini düşünüyordum. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar doğru

olmadığını hissediyorum.

eski işime dönmek için. Bu benim için iyileşmenin, uzun zaman önce benden çalınan kontrolün bende olduğunu hissetmenin bir yoluydu. Ancak işimde her zaman beklediğim tatmini alamıyorum."

"Sende yetenek var Keira. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Belki de Maple Falls egzersiz için doğru yer değildir. Ne yaparsanız yapın, umarım hızlı bir karar vermezsiniz. Doğru yerde, doğru patronla çalışarak beklediğinizden çok daha fazla tatmin sağlayabilecek bir kariyerden vazgeçmeden önce uzun uzun düşünün."

"Tavsiyen için minnettarım."

"Ya da gizliden gizliye bunun beni düşünüyorsun."

Yüzü ısındı.

Güldü. "Şimdi tüm bunlar aradan çıktığına göre, işe koyulalım." "Doğru. Bulaşıklar." Kadın dönmeye başladı ve adam elini çekerek onu Nerede olduğunu.

"Bulaşıkları yıkayacağımı ve mutfakı temizleyeceğimi söylemiştim. Ama bunlar bekleyebilir. Benim bahsettiğim iş Levi'yi bulmak. OPI'deki gerçek sızıntı Ileana bile, Levi'nin de işin içinde olmadığına ikna olmuş değilim. Sam'in cinayetinden sorumludur."

"Çünkü Sam'in kimliğini çaldı."

"Aynen öyle. İki gündür çiftliği izlemek bize yeni bir ipucu sağlamadı. Aynı şeyi yaparak bir gün daha geçirmektense, gece gözetimi yapmamızı öneriyorum. Belki gündüzleri başka bir yerdedir. ve gece geri geliyorlar. Atlarla ilgilenen adam dışında içeri giren ya da çıkan herhangi bir araç görmedik. Ama ya bizim yaptığımızı yapıp arka yoldan geliyorsa? Ve sadece geceleri geliyorsa? Bu kontrol gereken bir şey. Arazinin dışında bir yere park edebilir ve bu sefer ormandan içeri girebiliriz. Bakalım ortaya çıkacak mı?"

Mutfak penceresinin ötesindeki karanlığa baktı.

Sıcak eli kızın yüzünü tekrar kendisine doğru itti. "Eğer hissetmiyorsan Gece dışarıda rahat edersem, bunu kendi başıma yapabilirim. Karanlıktan neden korktuğunu çok iyi anlıyorum."

Titredi. "Beni endişelendiren karanlık değil. Orada saklanan insanlar. Ayrıca bu gece hava çok soğuk. Hava raporlarını gördün mü? Sabahın erken saatlerinde kar bile yağabilir."

"Dediğim gibi. Bunu tek başıma yapmakta iyiyim-" Kolunu hafifçe yumrukladı.

"Bu ne içindi?" Sanki kız ona çok sert vurmuş gibi alaycı bir tavırla kolunu ovuşturdu.

Gözlerini devirdi. "Tek gitmiyorsun. Ben senin yedeğimin. Kat kat giyineceğiz ve battaniye getireceğiz. Ama ayaklarım soğuktan hissetmemeye başlarsa, gidiyoruz."

"Anlaştık. On dakika içinde yola çıkıyoruz."

Güldü ve ikisi de merdivenlere yöneldiler.

* * *

AY, dışarıyı oldukça iyi görebilecekleri kadar parlaktı. Bu da Sam'in arazisindeki ışık eksikliğini telafi etmeye yardımcı oluyordu. Ama iki saattir orada, evin arkasındaki ormanda soğuk zeminde oturan Keira titriyordu. Lance küfrederek arkasına geçti ve uzun bacaklarını kalçalarının iki yanına uzatarak etrafında sıcak bir koza oluşturdu.

Onu göğsüne doğru çekti ve getirdikleri battaniyelerle ikisini de sardı.

Kulağının yanına eğildiğinde sıcak nefesi yanağını okşadı. "Daha iyi misin?"

Oh oğlum, . Vücudunun sıcaklığı her yerini ısıttı, onu hormonları damarlarında bir lav seline dönüştü. Tek yapması gereken geri çekilmek, kot pantolonunun fermuarını açmak, arkasını dönmek ve onlar-

"Keira? Hâlâ çok üşüyorsan gidebiliriz."

"Ne? Oh, hayır. Şimdi çok daha iyiyim. Teşekkürler."

Tekrar eğildi ve ona şüpheli bir bakış attı. "Bir daha titrersen gideriz."

"Yapmayacağım. Artık ısınıyorum." *Kavurucu.*

Sanki başka bir ürperti bekliyormuş gibi bir süre onu izledi. Titremeyince doğruldu ve kollarını onun beline doladı.

Bu şekilde o kadar uzun süre oturdular ki, kadın gerçekten başlamıştı. Onun tarafından bu kadar yakından kucaklanmanın verdiği zevke rağmen, neredeyse ondan terlemeye başlamadan önce biraz geri çekildi. Ama sonra bir ses geceyi böldü. Bu mekanik bir sestti, tanıdık bir sestti ama gözetlemeye başladıklarından beri duymadıkları bir sestti.

Döndü ve ona baktı. "Kondenser ünitesi az önce çalıştı."

Başını salladı ve aceleyle battaniyeleri üzerinden çekti. "Biri kaloriferi açmış. Bakalım evde kim varmış."

Birkaç dakika sonra, her iki tarafta da birer kişi olmak üzere tabancalarını çekmiş arka kapıdaydılar. Keira bu durumu, kendisi ve diğeri şerif yardımcılarının Maple Falls'ta Rick'in motel odasının önünde olduğı zamanki durumla karşılaştırmaktan kendini alamadı.

Umutsuzca aynı türden korkunç bir manzarayla karşılaşmak üzere olmadıklarını umuyordu.

Lance elini kaldırarak sessizce geri saydı. *Üç. İki. Bir.* Geri adım attı ve kapı koluna şiddetli bir tekme attı. Çerçeve yarıldı ve kapı kırılarak açıldı. İçeriye koşular, tabancaları önlerindeydi. Siyah saçlı, solgun bir adam ana odadaki kanepenin önünde duruyordu. Yıkık arka kapıdan gelen ay ışığı, onlara şok içinde bakan adamın yüzündeki dehşet ifadesini aydınlatıyordu.

Lance silahını adamın kafasına doğrulttu. "Tek bir hareket Levi, Sam'i öldürdüğün gibi seni de öldürürüm."

On Yedinci Bölüm

Levi , Lance silahı ona ellerini bile kaldırmadı. Keira onun nefes alıp almadığından bile emin değildi.

"Işık düğmesi mi?" diye sordu.

Levi hiçbir şey söylemedi. Sadece Lance'e baktı.

", " dedi Lance. "Sola doğru. Tabii ben buraya son geldiğimden beri burası yenilenmediyse."

Düğme tam söylediği yerdeydi. Düğmeyi çevirdi ve tepedeki saksı ışıkları ana odayı ve solundaki küçük mutfak alanını aydınlattı.

Lance silahını kılıfına sokarak, "Koru beni," dedi.

"Tamamdır." Tabancasını Levi'ye doğrulttu, diğer adamı ayağa kaldırıp üstünü ararken Lance'i görüş alanına almamaya dikkat etti.

Lance, Levi'nin ön cebinden bir tabanca ve ayak bileğindeki kılıftan bir bıçak aldı. Onları kendi ceketinin ceplerine koyduktan sonra, "Otur aşağı."

Levi yavaşça oturdu, bakışları Lance'ten Keira'ya ve tekrar Keira'ya kaydı. "Eğer konu Sam'se, Tanrı'nın üzerine yemin ederim ki onu ben öldürmedim."

"Doğru," dedi Lance, sesi kızgın ve kırılmıştı. "Onunla aynı anda Newtown'da bulundun, öldürüldüğünü gördün, sonra da kimliklerini değiştirdin."

Levi'nin gözleri büyüdü. "Tam olarak böyle oldu! Ama ben sadece orada değildim. Arkadaştık. Ziyarete gelmişim. Bir ara sokakta yürüyorduk ve koyu renkli camları olan bir araba yanaştı. Yolcu camı açıldı ve-bam *bam-Sam* düştü. Bir binanın arkasına kaçtım. Tetikçi uzaklaşır uzaklaşmaz Sam'in yanına koştum. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O... o gitmişti." Levi'nin gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Onu kimin ya da neden vurduğuna dair hiçbir fikrim yoktu," diye devam etti Levi, "bu yüzden benim de peşime düşerler diye kimliklerimi değiştirdim. Sam Newtown'da yaşıyor ya da yaşamış. Yani onu arayabilecekleri başka bir yer yoktu. Ama ben Rochester'da yaşıyordum. Eğer biri beni bulmaya çalışıyorsa, benimle bağlantılı pek çok yer . Tam olarak gözlerden uzak yaşamıyordum. Bu yüzden Sam gibi davranırsam, normalde gittiğim yerlere gitmediğim sürece beni nerede bulacaklarını bilemeyeceklerini düşündüm. Sanki gerçekten ölmüşüm gibi davranmalıydım."

"Onlar. Kim bu 'onlar'?"

"Bilmiyorum. Sanırım OPI günlerimizden beri peşimizde olan kişi. Dürüst olmak gerekirse tüm bunları geride bıraktığımızı sanıyordum. Ama Sam'i öldürmek isteyecek başka birini tanımadığım için, geçmişimizin -OPI'nin- bizi yakaladığını varsaydım. Ve Sam'i nasıl bulduklarını bilmediğimden, bizi yakalayıp yakalamayacaklarını da bilmiyordum. Beni nasıl bulacaklarını biliyorlar. Bu yüzden kaçtım, buraya saklanmak için geldim, ta ki ortalık sakinleşene ve bir sonraki adımımı belirleyene kadar."

Lance onu dikkatle izledi, sanki sözlerinde bir aldatma belirtisi olup olmadığını tartıyordu.

Keira Levi'yi ya da onun tipik tepkilerini bilmiyordu. Ama söylediği her söz ona doğruluk payı taşıyordu. Levi'nin arkadaşının cinayetiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu, bu da Gatlinburg'da Lance ve kendisinin öldürülme teşebbüslerine karışmamış olabileceği anlamına geliyordu.

"Peki ya Rick?" Lance sordu. "Onu da mı öldürdün?" Levi koltuktan fırladı.

Lance silahını kılıfından o kadar hızlı çıkardı ki bir bulanıklık oldu. "Otur. Aşağı." Otururken tehditkâr gözyaşları Levi'nin yanaklarından aşağı yuvarlandı.

"Rick öldü mü? Ne oldu?" "Sen söyle."

"Bilmiyorum. Yemin ederim."

Levi terliyor ve utanmış gibi yere bakıyordu. Bir şeyler saklıyordu. Ama Keira hâlâ onun Rick'i öldürdüğünü hayal edemiyordu. Çok yıkılmış görünüyordu.

Lance sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Bir şeyler saklıyorsun, Levi. Bu gece hayatta kalmak istiyorsan, gerçeği söyle. Hepsini."

Levi gözlerini öfkeyle karartarak küfretti. "Yeter, Lance. Tamam mı? Eğer bana inanmıyorsan ve beni öldürmek istiyorsan, yap gitsin. Arkadaşlarımı öldürmekle suçlanmaktan bıktım."

"Ne saklıyorsun?" Lance, Levi'nin öfkesine tepki göstermedi ve onu rahat bırakmadı.

Levi yine küfretti. "Rick yeraltında kalmak, takma adlar ve kullan-at telefonlar kullanmak konusunda dindardı. Yıllar boyunca Sam ve benden daha dikkatli davrandı. Ama Newtown'da bir soygunda öldürüldüğüm haberinden sonra ortaya çıktı. Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, birkaç yerde takıldım. Bu yüzden Rick'in kasabada sorular sorduğunu biliyorum. Yine o arabayı, tetikçiyi gözlüyordum. Eğer ortaya çıksaydı onu indirirdim. Ama gelmedi. Rick de kasabayı kontrol ettikten hemen sonra ayrıldı. Ondan sonra onu hiç görmedim ve onun da beni gördüğünü sanmıyorum. I

nereye gittiğini bilmiyorum. Ve kesinlikle öldüğünü de bilmiyordum. Ne oldu?"

Lance sessizce durdu.

Keira kanepede oturan sinirli görünümlü adama merhamet etti. "O vuruldu. Tıpkı Sam gibi."

Gözlerini sıkarak kapattı, bariz bir acı içindeydi. Tekrar açtığında gözleri kan çanağına dönmüştü. "Acı çekti mi?"

Lance silahını yavaşça kılıfına sokarak Keira'ya Sam'in hikâyesini nihayet kabul ettiğini işaret etti.

"Rick öldüğünde oradaydım," dedi Levi'ye, "Rick'in yanındaydım. Huzur içinde öldü." Bu yalan vicdanını sızlatıyordu ama bu adamı daha fazla incitmek istemiyordu.

Lance ona hafifçe başını sallayarak merhametini takdir ettiğini gösterdi.

Levi'nin yanına oturdu ve elini omzuna koydu. "Özür dilerim dostum. Öldürülen kişinin Sam olduğunu ve kimliğinin sizinkiyle değiştirildiğini öğrendiğimde, OPI'nin içindeki köstebeğin siz olduğunuzu düşündüm."

Levi kaşlarını çatı. "OPI içindeki köstebek mi? Her zaman birlikte çalıştığımız alfabe ajanslarındaki üst düzey kişilerden birinin peşimize düşen kişi olduğunu düşünmüşümdür.

Bunun içeriden bir iş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu uzun bir hikaye. Ama Memur Sloane ve ben-"

"Keira," diye düzeltti Levi'ye gülümseyerek.

Levi başını salladı ama onun gülümsemesine karşılık vermedi. Bir arkadaşının daha öldürüldüğünü öğrenince şoka girmiş gibiydi. Onu kesinlikle suçlayamazdı.

"Keira ve ben," dedi Lance, "birlikte çalıştığım bazı insanlarla birlikte, geçmişimizin neden hepimizi tekrar rahatsız etmek için geri geldiğini araştırıyoruz."

"Biz mi? Biri senin de mi peşine düştü?"

Lance başını salladı. "Keira ve benden sonra. Rick'in davasında çalıştı. Dediğim gibi, uzun hikâye. Ama FBI'dan birinin ve OPI'dan birinin ya da OPI'daki birine yakın birinin, bazı organize suç patronlarına bilgi aktarmak için birlikte çalıştığına inanıyoruz. Ekibimin bunu kanıtlayacak delilleri toplamasına muhtemelen birkaç gün var."

"Bu çok saçma. Yani, bunca yıldan sonra bu bulmacayı çözmeye yakın olduğunuzu düşünmeniz güzel. Ama OPI'den birinin bize karşı çalışıyor olması çılgınca ve bir o kadar da korkutucu. Ve yine peşimizden geliyor." Ellerini taradı

kesilmeye fena halde ihtiyacı olan dağınık saçlarını karıştırdı. "Önce Murphy, sonra Allen, Sam, Rick. Mick de tabii ki."

"Mick mi? O öldü mü?"

Levi başını salladı. "Duyduğuma göre sadece birkaç gün önce. Kanseri. Sam de kanserdi. Çok fazla dayanamazdı, en fazla birkaç ay. Hayatın tadını çıkarmak, saklanmaktan vazgeçmek istemesinin bir nedeni de buydu. Ve bu yüzden Ileana'ya ulaştı. Yorgundu ve günlerinin geri kalanını arkadaşlarıyla geçirmek istiyordu. O da Wingo'ya, atlarının yanına dönmek istiyordu." Başını iki yana salladı. "Artık asla dönemeyecek." Başını kaldırıp Lance'e baktı. "Mick'ten haberin yok muydu? Başka her şeyi biliyor gibisin."

Lance başını salladı, şüphesiz Levi'nin sesindeki acıyı duymuştu ama buna izin seçmişti. "Bilmiyordum. Bizden geriye pek kimse kalmadı. Ekibin çoğu gitti."

Levi ilk kez gülümsedi. "Sanırım bu OPI'de kimin bizi gözetlediğini bulmamızı kolaylaştırıyor. Ama onlardan herhangi birinin -Brett, Melissa, Jack- cinayet işleyecek birine bilgi sızdırdığını düşünemiyorum. İnsanlar." Levi Lance'e donuk bir bakış attı. "Kesinlikle bizi gözetlemedim ve bilgi aktarmadım."

Lance el konulan silah ve bıçağı ceketinin cebinden çıkardı ve Levi'ye uzattı. "Yapmadığını biliyorum. Ve bu gece sana cehennemi için özür dilerim. Emin olmam gerekiyordu."

Levi uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı ve silahlarını aldı. Bıçağı kınına sokup tabancayı pantolonunun cebine koyduktan sonra sordu: "Bu işin arkasında kimin olduğuna dair yakında kanıt bulacağınızı söylemişsiniz. OPI'de paranı kime yatırıyorsunuz? Brett mi, Melissa mı, Jack mi?"

"Aslında Keira'nın bu konuda sağlam teorisi var. Olabileceği fikriyle oynuyorduk."

Farlar ön pencerenin panjurlarına vuruyordu.

Lance kanepenin üzerine eğildi ve panjurdaki çıtaların arasından baktı. "Garaj yolundan bir araba hızla geliyor."

"Sadece bir tane mi?" Keira sordu.

Başını salladı. "Sadece bir tane." Işıkların panjurlardan uzaklaşmasını izledi.

Birkaç dakika sonra gelen motor sesi, arabanın evin hemen önüne yanaşmış olması gerektiğini gösteriyordu. Sonra motor durdu ve geriye ürkütücü bir sessizlikten başka bir şey kalmadı.

On Sekizinci Bölüm

Çiftlik evinin ön kapısı yüksek sesle çalındı. Lance herkese sessiz olmalarını işaret etti. Kim olduğunu çok iyi biliyordu. Henüz bilmediği şey, onun köstebek mi yoksa geçmişinden ona musallat olmak için geri gelen başka bir tatsızlık mı olduğuydu.

Keira'ya "*Burada kal*" diye seslendi. Sonra tabancasını yere koşar adımlarla yıkık arka kapıya gitti ve gecenin karanlığına karıştı.

Evin sol tarafından ön köşeye doğru dikkatlice daire çizdi ve durumu değerlendirene kadar ziyaretçilerinin görüşünden korunmak için kullandı.

Uzun araba yolunun aşağısında artık farlar parlamıyordu. Gecenin durgunluğunu gizli araçlardan gelen rölantideki motor sesleri bozmuyordu. Ay ışığı otlaklarda sinsice dolaşan karanlık figürleri göstermiyordu. Tek ses ön kapıya tekrar tekrar Ve Lance'in hayatı boyunca bir daha duymamayı umduğu bir ses.

"Levi, , değil mi? Gel . Benim, Ileana. Aç . Seninle konuşmam gerek."

Lance onun dikkatini dağıtmak için koyu renkli bir Mercedes olan arabanın arkasından koştu. Önce arka, sonra ön camlara baktı ama camlar renkli olduğu için pek bir şey göremedi. Hiçbir hareket dikkatini çekmedi. Ve kimse ona ateş etmedi. Yani araba muhtemelen boştu. Bagajda biri saklanmıyorsa, tek başına gelmişti. Ya da daha fazlası vardı.

ormanda bir yerlerde saklanan, görülmeyen ve duyulmayan insanlar. "Levi, lütfen. Kapıyı aç!" Ileana kapıya tekrar vurdu.

Haklı olduğunu, kadının gerçekten yalnız geldiğini umarak, Lance onun arkasından yaklaştı. İçgüdüleriyle hareket ederek, hepsine ihanet edenin o olduğunu düşünerek, silahının namlusunu kadının başının arkasına dayadı.

Dondu kaldı, eli havada, kapıyı tekrar çalmaya hazırды.

"Ne istiyorsun Ileana?" diye sordu.

Sertleşti, sonra yavaşça arkasını döndü, bir adım geri çekilirken gözleri irileşmişti. "Lance?" Onun yanından geçti, sonra sağa sola baktı, sanki Diğerleri de onunla birlikte olmak için. "Burada ne yapıyorsun?" Kaşlarını çattı. "Ve Tanrı aşkına, silahını indir. Ben hırsız ya da soyguncu değilim ya da her ne düşünüyorsanız."

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok. Ne istiyorsun?"

Adamın şimdi orta kısmına doğrulttuğu silaha kaşlarını çatarak baktı. "En azından ellerimi indirebilir miyim?"

"Hayır."

Küfrederek ona birkaç çirkin isim taktı. Bunları ondan ilk kez duymadığı kesindi.

"Sana bir daha sormayacağım," diye uyardı.

"Oh aşkına... Levi'yi görmeye geldim. O burada mı değil mi?"

Arkasındaki kapı açıldı. Levi eşikte duruyordu. "Buradayım," dedi.

Etrafında döndü. "Aman Tanrım. Sen iyi misin? Çok endişelendim. Seni de öldürdüğünü sandım." Gülümsedi ve ona sarılmak istercesine kollarını uzattı.

Onu durdurmak için bir elini kaldırdı. "Bekle."

Kollarını yavaşça indirdi. " oluyor? Neden ikiniz de bana bir yabancıymışım gibi davranıyorsunuz?"

"Keira," diye seslendi

Lance. "Tam arkandayım."

Omzunun üzerinden baktı ve onun arabanın arkasında çömeldiği yerden çıktığını, tabancasını yere doğru indirdiğini görünce şaşırdı. "Beni takip mi ettin?"

"Ben senin yedeğimin. Bir gün sen tehlikeye koşarken bana beklememi bırakmayı öğreneceksin. Bu asla işe yaramayacak."

"Görünüşe göre ben yavaş öğrenen biriyim." "Kesinlikle öylesin." Göz kırptı.

Kıkırdadı. "Ben de Ileana'nın üstünü arar mısın diye soracaktım."

"Beni okşamak mı?" Ileana bu sözleri neredeyse çığlık atarak söyledi. "Bu da ne demek oluyor? Hem sen kimsin ki? Lancelot'un müstakbel eski kız arkadaşı mı?" Sırıttı.

"Memur Keira Sloane," dedi, onun yanından geçerken. "Sizde silah olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor."

"Ne? Asla olmaz. Bana dokunma, seni küçük-"

Keira, Ileana'nın kollarından tutup etrafında döndürdükten sonra iyice aradı. Bu sırada Ileana ona Lance'e taktığından çok daha renkli isimler taktı. Keira doğruldu ve elini uzattı. "Bana çantayı ver."

Ileana onu göğsüne bastırdı. "Hayır. Bu çok saçma. Ben ." Arabasına doğru yürüdü. Ama Keira'nın yanından geçer geçmez Keira

Ileana'nın çantası.

"Anahtarlarınızın burada olduğunu varsayıyorum," dedi. "Bunu içeride geri vereceğim." Merdivenleri koşarak çıktı ve Levi'nin yanından geçerek içeri yöneldi.

Ileana öfkeyle kustu. "Bana bu şekilde davranmaya hakkınız yok. Hepinizin yapması gereken bazı açıklamalar var."

Lance tabancasını kılıfına soktu ve eve doğru işaret etti.

Ofladı ve Levi'ye doğru yürüdü. "Bana bu şekilde davranmalarına gerçekten izin verecek misin?"

Levi Lance'e baktı, ifadesi okunamıyordu. "Lance'in kendine göre sebepleri var. Eminim bunları bize açıklayacaktır." Elini kızın ceketinin arkasına koydu ve onu kendisiyle birlikte içeri götürdü.

Etrafına son bir kez baktıktan sonra Lance de içeri girdi ve kapıyı arkasından sürgüledi.

"Çantasında bir silah var." Keira onu mutfak adasının üzerine fırlattı.

"Evet, şey," dedi Ileana. "Ben bir kadını, yalnız seyahat ediyorum.

Tabii ki

silahım var, korunmak için. Kim olursan , konuşacak tek kişi sensin. Burada Levi dışında herkesin silahı var."

Levi onun silahsız olduğu varsayımını düzeltme zahmetine girmed.

"Gözün morarmış."

"Bariz olanı belirttiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Bir adım daha yaklaştı, açıkça endişeliydi. "Bunu nasıl aldın?"

Mükemmel şekilde alınmış bir kaşını kaldırdı. "Kocamın yumruğu. Bu ilk kez de olmuyor."

Levi Ileana'yı kanepeye çekti ve yanına oturdu. "Bana ya da Sam'e onun sana vurduğunu hiç söylemedin."

"Bu pek de övünülecek bir şey değil."

"Bunun için biraz buz ister misin?" Lance, Ileana'ya kelepçe takıp onu sorguya çekmeyi çok istediği halde doğru olanı yaparak sordu.

"Sonunda terbiyeni buldun mu Lancelot?"

Dişlerini sıktı. "Bana öyle deme."

"Her neyse. Hayır, buza ihtiyacım yok. Dedğim gibi, kocamla sorunlar yeni değil. Ve başka kimseyi ilgilendirmez. Bu yüzden burada değilim."

"Neden buradasın?" Lance sordu. "Ve Levi'nin burada olacağını nereden biliyordun?"

Akan suyun sesiyle mutfak alanına doğru baktılar. Keira az önce musluğun altında bir kâğıt havluyu ıslatmış ve . Üzerine birkaç damla sabun damlattıktan sonra Ileana'ya götürdü.

"Ne istiyorsun?" Ileana kaşlarını çatarak ona baktı.

"Kanıt." Keira kâğıt havluyu Ileana'nın morarmış gözüne sürdü.

Ileana haykırdı ve onun elini . "Ne be? Sadist falan sen? Bunu neden yaptın?" Nazikçe gözünü okşadı. "Bu gerçekten acıttı, seni küçük cadı. Ve her yerine sabun bulaşmış."

"Bana daha kötüler de söylendi." Keira Lance'in incelemesi için kâğıt havluyu havaya kaldırdı. "Makyaj yok. Yaralanmış numarası yapmıyor."

Lance sırtıttı. "Akıllıca."

Keira gülümseyerek karşılık verdi ve kâğıt havluyu attı.

Levi kanepede Ileana'ya baktı, Ileana gözünü silmeye devam ederken yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Burada bazı şeyler oluyor. Bu işe bulaştığın için üzgünüm. Şimdi ziyaret için iyi bir zaman değil-"

"Saat sabahın üçü," diye duyurdu Lance. "Sosyal bir görüşme için burada değil. Tam olarak neden buradasın Ileana? Ve Levi'nin burada olduğunu nereden biliyorsun?"

Levi, Lance'in ses tonundaki şüphe karşısında kaşlarını çattı ama müdahale etmedi.

Ileana, Lance'in kendisiyle bu şekilde konuşmasına izin verdiği için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ama aynı zamanda açıklamayı reddetmenin onu bir yere götürmeyeceğini de anlamış görünüyordu. "Levi'nin burada olduğunu umuyordum. Ama emin değildim. Onu bulabileceğim her yere bakmıştım zaten. Milyonlarca kez aradım ama cevap alamadım. Ya telefonu kapalı ya da bozuk. Bu çiftlik Sam'in ailesinin yeri. Levi'yi burada bulmayı umuyordum."

Elini onun kalçasına koydu. "İyi olduğun için çok rahatladım. Hudson telefonumu karıştırmış ve Sam'le bir ilişkim olduğunu öğrenmiş. Sam'i vurdu. Ve bunu bana övünerek anlattı." Bu kez gözyaşlarını tutuyormuş gibi parlak ve ışıltılı olan iki gözünü de sildi. "Haberlerde senin bir soygunda öldürüldüğünü gördüğünde çok öfkeleni. Yanlış adamı yakalamış olması gerektiğini söyledi. O zamandan beri seni bulmaya çalışıyor. Senin Sam olduğunu düşünüyor. Birbirinize çok benziyorsunuz. Seni bulursa, seni de öldürecek."

"Buraya beni uyarmaya mı geldin?"

"Elbette. Başka ne sebep olabilir ki? Hudson sonunda bir iş gezisi için şehir çıktı. İlk defa bu kadar uzun süre kaçabiliyorum.

aylar." Morarmış gözünü işaret etti. "Tabii ki bunu bana gitmeden önce bir veda hediyesi olarak verdi, hiçbir yere gitmemem için bir uyarı."

Levi onun omzunu okşadı. "Bana ondan bahsetmeliydin." Yüzünü buruşturdu. "Ya da Sam'e söylemeliydin. Sana yardım ederdik. FBI'da önemli biri olabilir ama yine de hak ettiğini bulacak. Sam ve senin için adaleti sağlayacağız. Sam'i gerçekten önemseydiğini biliyorum."

Burnunu çekti. "Tabii ki . Hudson'ın ne yaptığını ikinize de söylememem sizi korumaya çalışmamdandı. Bunu kendi başıma halletmek istedim. Ama o yine de öğrendi. Ve ben... Sam'i koruyamadım."

Tekrar kokladı.

"Bu doğru mu, Levi?" Lance sordu. "Ileana ve Sam'in bir ilişkisi mi varmış?"

Ileana gözlerini devirdi. "Tabii ki doğru. Neden yalan söyleyeyim ki?" "Levi?" Lance tekrarladı.

Ileana öfke içinde kıvranıyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Levi başını salladı. "Daha önce söylediğim gibi, ikimiz de radarın altında kalmıyorduk. Bir gün *New York Times*'ın sosyete sayfalarında onunla ilgili bir şey görmüş. Ondan her zaman hoşlanmıştı. Ama tabii ki siz ikiniz birlikteyken duygularını harekete geçirmeye asla cesaret edemezdi."

"Biliyorum. Sam iyi bir adamdı."

Levi hüzünle gülümsedi. "Öyleydi. Her neyse, yalnızdı, anlıyor musun? Sadece eski bir arkadaşını, tanıdık bir yüzü tekrar görmek istedi. Newtown'a ziyarete gelmeyi kabul etti ve işler oradan ilerledi."

"Ileana," diye sordu Lance, "öldürülenin Levi değil de Sam olduğunu nereden biliyorsun? Dediğin gibi, haberlerde Levi'nin cinayete kurban gittiği soygun."

Öfkeyle başını salladı. "Kocam sevgilimi öldürdüğü için övünüyordu. Sonra haberlerde onun yerine Levi'nin öldürüldüğünü gördü ve çok öfkeliydi. Öldürülenin Sam mi yoksa Levi mi olduğunu bilmem gerekiyordu. Ve hangisi hala hayattaysa onu Hudson'dan saklanması için uyarmak istedim. Sence ben ne yapardım? Hiçbir şey mi? Sadece oturdum. Kocam başka bir arkadaşımı öldürürken ellerimi mi tutacaktım? Benim nasıl biri olduğumu düşünüyorsun, Lance?"

Lance cevap vermeyince yüzü kızardı. "Hay Allah. Kötü zamanlarımız oldu, hem de çok. Ama iyi zamanlarımız da oldu. Beni neden şekilde sorguladığınızı anlamıyorum. Newtown'da polise gitmek zorunda kaldım.

ve Levi olduğunu doğrulamak için o korkunç otopsi fotoğrafına baktım. Ve sonra, tabii ki olmadığını anladım."

"Bunu polise söyledin mi?" Levi sordu.

"Hayır, hayır, canım. Neden insanların Sam yerine senin öldüğünü düşünmelerine izin verdiğini anlamıyorum ama iyi bir nedenin olduğunu varsaymıştım. Bir parçam Hudson'ın Sam'i öldürdüğünü bilip bilmediğini merak etti.

Hudson'ın da senin peşine düşmesini engellemek için. Ne de olsa Sam'le birlikteyken üçümüz Newtown'a sık sık giderdik. Hudson telefonumu karıştırdığında muhtemelen bunu fark etmiştir."

Yine burnunu çekti ama Lance gerçek bir gözyaşı fark etmedi.

"Seni güvenli bir yere götürdüğümüzde, mezar taşını değiştirmeliyiz. Mezarlığa," dedi. "Sam'in mezarında senin adının olması doğru değil. O bundan daha iyisini hak ediyor."

Levi onun omzunu sıvazladı. "Öyle. Katılıyorum."

Ileana morarmış gözünü işaret etti. "Bu şey şeytan gibi acıtıyor. Bana biraz buz getir. Ama önce işlemem ve yüzümdeki sabunun geri kalanını temizlemem gerek. Tuvaleti kullanmamı engellemeye çalışmayacaksın, değil mi?"

Levi özür dilercesine ellerini kaldırdı. "Tabii ki hayır. Bu son kapı-"

"Nerede olduğunu biliyorum. Buraya daha önce de gelmişim." Lance'e ters ters baktı. "Yıllar önce, eski sevgilimle." Koridorda yürüyüp banyoya girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

Keira uzun bir nefes verdi. "O bir şey."

Levi'nin çenesi kalktı. "O iyi bir insan. Açıkça görülüyor ki Kocasıyla yaşadığı travma ve Sam'i kaybetmesi. Buraya geldiğinde onu silah zoruyla alıkoymamız da pek yardımcı olmadı."

Lance ve Keira uzun uzun bakiştılar. çekti ve çenesini ovuşturdu. "O gelmeden hemen önce, Keira'yla birlikte, bizim Ileana'nın bilgisayar programlama uzmanlığını OPI veri tabanlarımıza sızmak için kullanmış olabileceğine inanıyoruz. Daha sonra bir FBI saha ofisi başkanıyla evlenmesi de bu teoriye daha fazla itibar kazandırıyor."

Levi başını salladı. "Asla olmaz. Bu bilgiyi her kim aldıysa, insanların öldürülmesinden doğrudan ya da dolaylı olarak sorumludur. Ileana hiçbirimizin zarar görmesini istemez. Bu yüzden burada. Beni korumak için."

"Hayatın üzerine bahse girer misin?" Keira sordu.

Levi ona kaşlarını çatı. "bakarsanız, bahse girerdim."

"Ön tarafta Mercedes'ini gördün," dedi Lance. "Siyah ve koyu renkli camları vardı. Sam'i öldüren tetikçinin kullandığı araba bu olabilir mi?"

Yüzü kızardı. "Elbette . Çünkü arabayı kocası Hudson kullanıyordu."

Lance ve Keira birbirlerine bir kez daha baktılar.

"Ne?" Levi talep etti. "Bana söylemediğin şey ne?"

Keira ona sempatik bir bakış attı. "Lance ve ben sahne alıyorduk Burada olup olmadığınızı görmek için. Hudson Vale'in adı yakın zamanda soruşturmamızda geçtiği için, Lance bazı kaynaklara ulaştı ve Şirketinin FBI ile bağlantıları var. Sam vurulduğunda Hudson ülke dışındaydı."

"Levi," dedi Lance, "Sam vurulduğunda arabayı bir kadının kullanıyor olma ihtimali var mı?"

Levi'nin yüzü solgunlaştı. "Bilmiyorum... belki." Koridordan aşağıya baktı.

"Ileana uzun o banyoda," dedi Lance. "Keira, sen çantasında cep telefonu gördün mü?"

"Ah, ateş et. Cebinde. Onu silahlar için aradığımda fark ettim ve bunun hakkında hiçbir şey düşünmedim."

İkisi de silahlarını koridora doğru kaçtılar.

Lance kapıyı bile içeri daldı. Boş odayı ve tuvaletin üzerindeki açık pencereyi görünce küfretti.

Keira keskin bir nefes çekti. "Ayna." Diş macunuyla yazılmış üç kelime vardı.

Hepiniz öldünüz.

Döndüler ve koşarak banyodan çıktılar.

Levi'nin gözleri onları görünce şok içinde açıldı. "Gitmiş mi?"

"Pencereden dışarı," dedi Lance. "Yapmamız gereken-"

"Onu durduracağım." Levi ön kapıya doğru koştu.

"Bekle," diye bağırdı Lance, ona doğru koşarken.

Levi kapıyı fırlatıp açtı. Tüfek ateşinin sesi evi doldurdu. Kurşunlar vücuduna isabet ederken Levi'nin vücudu sarsıldı. Daha yere ölmüştü.

"Hayır!" Lance bağırdı. "Lanet . Sen de mi?" Arkadaşına doğru yürümeye başladı.

Keira onun önüne atladı ve göğsünü itti. "O öldü. Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok. Buradan çıkmamız gerek." Adamın kolunu çekiştirerek onu arka kapıya doğru çekmeye çalıştı.

Donmuş, kımıldamadan duruyordu. Levi'nin vücudunun altında kan birikmişti. Kapı aralanınca ay ışığının aydınlattığı ön bahçe ortaya çıktı. Ve bir motorun çalışma sesi.

Ileana.

Tekrar kapıya doğru yöneldi.

Keira vücudunu Keira'ya çarparak onu birkaç metre yana savurdu ama Keira dengesini korumayı başardı. "Kes . Kaçıyor."

Avuçlarının düz kısmını adamın göğsüne çarparak yolunu kapattı. "Bekle. Beni dinle. Ya Levi'yi vuran Ileana değilse? Aynaya ne yazdığını gördün. Gerçekten yardım almadan üçümüzle birden başa çıkmaya çalışacağını mı düşünüyorsun? Bu işte yalnız değil. Kiralık elleri sadece geldi ve ön tarafta saklandı. Muhtemelen Levi'nin sempatisini kazanmak için gözünü morartmıştır. Onun bir kurban olmasından ziyade Aile içi şiddet, bahse girerim FBI'daki kocası da bu işin içinde. Adamları muhtemelen şu anda ön taraftalar. Yapmamız gereken-"

Bir başka silah sesi geceyi parçaladı. Kurşunlar açık ön kapıdan içeri girdi. Lance ve Keira mutfak adasının arkasına, yere doğru eğildiler. Bir duraklama olur olmaz ikisi de ayağa fırladı ve arka kapıdan dışarı koştu.

On Dokuzuncu Bölüm

Daha fazla motorun gürültüsü Keira ve Lance'in ormana vardıklarında dönüp eve doğru bakmalarını sağladı. Pencerelerinden silahlı adamlar sarkan üç cip, çiftliğe giden uzun yolda hızla ilerliyordu.

"Aman Tanrım," dedi Keira. "Kaç kişiler? Yardıma ihtiyacımız var. Çok yardımcı oldu."

Lance telefonunu cebine soktu. "Az önce Trent'i aramaya çalıştım. Sinyali bozuyorlar. Sinyal bozucularının menzilinden çıkmamız gerekiyor."

Tekrar koşmaya başladılar, ormana daldılar, daha önceki gözetlemelerinden kalan battaniye paletinin üzerinden atladılar. Neredeyse Lance'in cipine varmışlardı ki, ay ışığının metal üzerindeki parıltısı her ikisini de durdular ve bir ağacın arkasına saklandılar. Arka yolda daha fazla araç kükrüyordu.

"Başından beri bir tuzaktı." Lance yemin etti. "Bahse girerim Ileana'nın tek yapmak istediği, kocasına paralı askerlerini getirmesi için işaret vermeden önce evde kaç kişi olduğunu doğrulamaktır. Hadi, bu taraftan." Arka yolu ve evi geride bırakarak ormana doğru koşmaya başladılar.

"Seni o kadına çeken şey tam olarak neydi?" Keira onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken yandan da ağaçları silahlı adamların izlerine karşı tarıyordu.

Sırıttı. "Ben genç ve aptaldım, onun da bir vücudu vardı."

"Erkekler."

Sol taraflarından bağırış sesleri üzerine sık çam ağaçlarının arkasına atladılar.

Keira tabancasını iki eliyle tutuyor, kimsenin onu duymaması için sessiz ve kısa nefesler almaya çalışırken ciğerleri hava diye bağıyordu. Başka bir ağacın arkasında, Lance de onun pozisyonunu taklit ediyor, o da ses çıkarmamaya çalışırken göğsü kabarıyordu. Çok yavaşça ağacına doğru eğildi, sonra geri çekildi. İki parmağını kaldırıp sağını işaret etti. Sonra iki parmağını daha kaldırıp sola doğru işaret etti. Anladığını belirtmek için başını salladı.

O ve Lance, kendileri vurulmadan dört adamı haklayabilirler miydi? Muhtemelen. Muhtemelen. Silah kullanmakta iyiydi. Ve Lance, şey, o iyiydi

Kulübedeki performansı da bunu kanıtlıyor. Ancak dışarıda onları arayan düzinelerce kişi varken dört düşmanı ortadan kaldırmak sadece yerlerini ele verirdi.

Sesler, arkalarında bir yerlerde birilerine el feneri getirmelerini emreden bir adamın bağırışları arasında yavaş yavaş kayboldu.

Lance tekrar ağaca doğru eğildi, sonra doğruldu. Ona bir başparmak işareti yaptı, sonra da eliyle onu takip etmesini işaret etti. İkisi birlikte evin arka tarafına göre arazinin sağ ucuna doğru koşmaya başladılar.

Çok geçmeden merhamet dilenmeye başladı, umutsuzca durup soluklanmaya ihtiyaç duyuyordu. Belli ki çok formdaydı ve ormanda yaptıkları hızlı koşu onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Ama böğründe bir dikiş vardı, kaburgaları hâlâ morarmıştı ve nefes nefese kalmıştı. Bu geceyi atlatabilirse, geleceğinde kesinlikle daha fazla Pilates olacaktı.

Neyse ki Lance elini kaldırıp durmasını işaret etti de erteleme isteyerek kendini utandırmak zorunda kalmadı. Ama onun neden durduğunu görünce, şiddetle başını sallamaya başladı.

Hayır, diye mırıldandı, yakınlarda silahlı adamlar olma ihtimaline karşı yüksek sesle konuşmaktan korkuyordu.

Atların bulunduğu binayı işaret etti ve evet anlamında başını salladı.

Hayır, diye tekrar mırıldandı, başını o kadar sert salladı ki saçları yüzünün etrafına uçuştı.

Lance evin yönünü işaret etti, baş ve işaret parmağıyla bir silahı taklit ederek tekrar tekrar ateş etti ve ona sayıca çok az olduklarını ve başka seçenekleri olmadığını hatırlattı.

Ve lanet , haklıydı. . İkisi de ne kadar iyi nişancı olursa olsun, bu kadar ezici ihtimallere karşı kazanamazlardı. keşfedildi.

Ona hoşnutsuzlukla baktı.

Özür dilerim, diye sessizce mırıldandı, sonra tekrar kendisini takip etmesini işaret etti.

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Onu ahıra kadar takip ederken bu cümleyi zihninde sessizce tekrarlardı.

Her şeyi teker teker ele almak işe . Adam içeride ne yapması gerekiyorsa onu yaparken o da kapıda gözcülük yapıyordu. Bu ona bir görev veriyordu. Daha önce ata en yakın olduğu yer Gatlinburg'daki Lance'in ahırlarıyken ata binmeyi nasıl başaracağını merak etmek yerine odaklanmaya çalışıyordu. Bir atı havuçla beslerken

Parmakların ısırılıp koparılması bir şeydi. Düşmeden sırtına tutunmak ise tamamen farklı bir şeydi.

Hızlı bir dua göndererek kullan-at telefonunu çıkardı. *Lütfen sinyal olsun.* 911 numarasına bastı ve dinledi. Parazitten başka bir şey yoktu. Lanet olsun.

Samanla kaplı zeminde sürtünen toynakların sesi onu arkasına döndürdü. Hemen geri çekildi ve dört inanılmaz uzun at etrafını sararken kapı çerçevesine çarptı.

Lance aralarında belirdi ve onun elini tuttu. ", " diye fısıldadı.

"Bekle. Hangisi benim? bir şeyleri bile yok." Sırıttı ve fısıldadı, "Eyerler ve dizginler mi?"

"Her neyse," fısıldadı. "Ben şansımı silahlı adamlar." Etrafta dolaşan atlardan uzaklaştı ve kapıya doğru ilerledi.

Lance onun elini çekti. "ama. Bu atlara binmeyeceğiz. Bunlar yemler."

Bir an sonra kocaman siyah bir atın önünde duruyordu. Eyer ve dizginler, söylediği gibi. Ama ona binmesine imkân yoktu. "Çok büyük. Diğerlerinden çok daha büyük."

"Bu yüzden onu seçtim. de idare edebilir." "Bekle.

İkimizi de mi?"

"Daha önce hiç ata binmemişken senden tek başına dörtnala gitmeni istememi beklemiyordun, değil mi?"

"Şey, evet. Sanırım yaptım. Bir dakika. Dörtnala mı? Bu gerçekten hızlı vites, değil mi?" Kıkırdadı ve ayağını eyerden sarkan metal şeye koydu. Sonra atın üzerine atladı. Kadın , adam ona doğru uzanırken eline baktı.

"Üzgünüm, yapamam. Yapamam işte." Kapının hemen içinde uysalca duran diğer atlara doğru aceleyle koştu.

Yere vuran toynakların çıkardığı ses onu etrafında döndürdü. Lance iki koluyla aşağı eğildi ve onu belinden yakaladı. Hiç yavaşlamadan onu arkasına doğru savurdu. Keira atın eyerinin arkasındaki indiğinde ve at hafif bir tekme attığında korku dolu bir gıcırta çıkardı.

"Bekle," diye seslendi Lance.

Kollarını onun beline doladı ve ellerini ona doğru kenetledi.

"Bekle," diye tekrarladı.

At öne doğru sıçrarken bir gıcırta daha çıkardı. Yem olarak adlandırdığı diğer atlar kapılardan dışarı fırladı ve eve doğru koşmaya başladı. Lance bindikleri atın dizginlerini salladı ve at topuklarını sıkarak binanın etrafından dolandı ve ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı.

Keira silahını çıkarması ve gelenleri gözetlemesi gerektiğini biliyordu. Ama bir şekilde tek eliyle tutunup silahını serbest bırakmayı başarsa bile, sırtında zıplarken asla nişan alamazdı.

Bu canavar. Muhtemelen kendini, atı ya da daha kötüsü Lance'i vuracaktı. Birden, şimdiye kadar izlediği tüm spagetti Western filmlerinin yalanlardan ibaret olduğunu fark etti. Hiçbir kahraman bu sarsıntılı, inişli çıkışlı roller-coaster yolculuğunu yönetemez ve kötü adamlara silah doğrultmayı başaramazdı. Bu mümkün değildi.

Bam, bam, bam.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, kulakları çınladı. Lance az önce ateş etmiş olduğu tabancasını kılıfına sokuyordu. Sol taraflarına baktı ve yerde yatan iki ceset gördü, silahları yanlarına düşmüştü.

Vay anasını.

Şok içinde gözlerini kırıştırdı ve hemen o spagetti Western filmlerine olan olumsuz bakışını gözden geçirdi. Daha doğrusu Lance hakkındaki görüşlerini gözden geçirdi. O zaten muhteşemdi. Şimdi bambaşka bir şekilde bir kahramandı. Daha önceki korkuları azaldı ve biraz doğruldu, hâlâ hayata tutunmaya çalışıyordu. Ama artık kesinlikle öleceklerine ikna olmamıştı.

Belki de her şeye rağmen bir şansları vardı.

Bam. Yakınlarda bir silah sesi duyuldu.

Lance aniden ona doğru eğildi. Lance dizginleri sarsarken at kişnedi. Sonra yere düşmeye başladılar. Cızırtılı bir çalının altından yuvarlanırken nefesi onu aceleyle terk etti.

çam iğneleri. Sudan çıkmış balık gibi nefes nefese, umutsuzca ciğerlerini tekrar çalıştırmaya çalıştı. Kulakları da ciğerleri kadar işe yaramazdı. Tek duyabildiği alçak bir vızıltı sesiydi.

At yanından hızla geçip gitti, toynakları ay ışığında etrafını saran çalılardan dalları arasından parlayarak dörtnala evden uzaklaştı, onu ve Lance'i geride bıraktı.

Neredeydi? Ona yakın bir yerde olmalıydı.

Ciğerleri nihayet soğuk hava hücumuyla genişledi. Öksürdü ve nefesi kesildi, elleri ve dizleri üzerinde ayağa kalkarken her yeri acıyordu. Ne olmuştu

Ne oldu? Silah sesi. Bir el silah sesi duymuş. Bu sefer sadece bir tane. Ve ateş eden Lance değildi. Tanrım, lütfen, hayır. Lance vurulmuş olamaz, değil mi?

Bunun cevabı, yaklaşık on metre ötede bir adam bağırarak yerdeki bir şeyi işaret ettiğinde acımasızca anlaşıldı. Bir adam, uzun boylu, geniş omuzlu, koyu renk ceketli ve kısa siyah saçlı bir adam. Lance.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi. Ağlamamak için bir elini ağzına bastırdı. Dört adam. Dört kişiydiler ve Lance'i sanki bir leşmiş gibi dürtüyorlardı. Lance aniden inledi ve adamlardan birinin eline vurdu. Keira hayatında hiç bu kadar harika bir şey görmemişti. O yaşıyordu.

Lance ya vurulmuş ya da ürkmüş attan düşerek bayılmıştı. Ama hayattaydı. Bu da hâlâ umut olduğu anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda onu kurtarmanın ona bağlı olduğu anlamına da geliyordu. Kendisinin de vurulmasını önleyecek kadar hızlı bir şekilde dört adamı vurup vuramayacağını bilmiyordu. Ama deneyeceğinden emindi.

Adamlardan ikisi Lance'in kollarından ve bacaklarından tutup onu aralarında yukarı kaldırırken tabancasına uzandı. Silahının yerinde olmadığını fark ettiğinde dehşetle sarsıldı. Attan düştüğünde düşmüş olmalıydı.

Her biri tüfekli üç adam daha ilk dörde katıldı. Bir şey hakkında tartışıyor gibiydiler. Sonra ayrıldılar, bazıları eve doğru giderken, diğerleri Lance'le onun gittiği yöne doğru . Ve bir diğeri... doğruca ona doğru geliyordu.

Yaprakların arasında tabancasını ararken acı içinde haykırma isteğine karşı dudağını . Her yeri acıyordu. Herhangi bir kemiğinin kırıldığını düşünmüyordu, sadece kaburgaları gibi kötü bir şekilde morarmıştı ve yine çok acıyordu. Ama bu onun endişelerinin en küçüğüydü. Adam durmaz ya da arkasını dönmezse, fark edilmek üzereydi. Ve o zaman Lance'in onu kurtaracak kimsesi olmayacaktı.

Silahı hiçbir yerde bulamadı. Ve adam ona çok yaklaşmış, yakınındaki ormanı tarıyordu. Onun orada olduğunu bilmiyor gibiydi. Ama bir şey yapmazsa yakında onu görecekti. Tabancasını bulmaya çalışarak yaprakların arasında çırpınmaya devam etti. Keskin bir şey elini kesmiş gibiydi. Nefesini içine çekti, sonra onu yaprakların arasından çıkardı. Sadece bir sopaydı ama kalındı ve bir ucu sivriydi.

Düſerken alıllardan bükülmüş ve kırılmıştı. Ayrıca elini kestiğı yerden kan damlıyordu. Acıya karşı kendini tutarak onu yakaladı ve adam alılların üzerinden bakarken yukarı ve dışarı doğru salladı.

Boğazının derinliklerine saplandı. Gözleri şok içinde açıldı, elleri kanayan boynunu peneleği. Sonra yavaşça yere yığıldı.

Keira onun cansız bedenine baktı ve bunu yapanın kendisi olduğunu düşünerek şok oldu. bunu yaptı. Görev sırasında hiç kimseyi vurmamıştı. Ve burada birini bıçaklayarak öldürdü. Bir dalla. Histerik kahkahalar başladı boğazında kabarcıklar oluştu. Yemin etti ve kendini derin nefesler almaya zorladı.

Düşün, Keira. Düşün.

Silah olarak sadece bir ağaç dalıyla onlarca silahlı adama karşı Lance'i nasıl kurtarabilirdi? Cevap acı verecek kadar açıktı. Kurtaramazdı. Yardım almak zorundaydı. Ama nasıl? Ormanın her yerinde adamlar vardı. Hepsinden nasıl kaçabilir ve çok geç olmadan Lance'e yardım etmek için zamanında geri dönebilirdi?

Eğer çok geç .

Elini cebine atıp cep telefonunu aradı ve eli sıkıca sarılınca rahatladı. Belki de cep telefonu sinyalinin artık engellenmeyeceğı kadar ve Trent'i ya da 911'i ya da her ikisini birden arayabilirdi. Trent'in numarasını tuşladı ve Gönder'e bastı, sonra dinledi. Daha önce duyduğu aynı vızıltı sesi tekrar duyuldu. Sinyal engellenmişti. Duymuştu

Sinyal gücü güçlü olmadığında kısa mesajların aramalardan daha iyi gittiğı bir yer . Trent'e hızlıca bir mesaj yazdı ve Gönder tuşuna bastı. Sonra aynı mesajı Asher'a gönderdi. Ama her iki mesaj da yanlarında kırmızı ünlem işaretleriyle ekranda belirdi.

Metin gönderilemedi.

İnledi ve telefonu cebine geri soktu. Daha önce hiç hissetmediğı bir umutsuzluk kapladı . Eğer kendi hayatını Lance'inkiyle takas edebilseydi, bunu seve seve yapardı. Ama peşlerindeki adamların bu takası kabul edeceğini hiç sanmıyordu. Hem onu hem de Lance'i öldüreceklerdi.

Tanrım, lütfen. Ne yapacağımı anlamama yardım et. Bana bir işaret ver.

Arkasından bir kişneme sesi duyuldu. Yavaşça arkasını döndü. Lance'le birlikte bindikleri at sadece birkaç metre ötede durmuş, bir ağacın altındaki kahverengi otları sakince kemiriyordu.

Keira küfretti ve gökyüzüne baktı. "Bana başka bir işaret veremez miydin? Mesela bir kamyon?"

Sanki cevap verir gibi, gece gökyüzünde şimşekler çaktı. Ve yağmur yağmaya başladı.

"Tamam, tamam. Hediye atın ağzına bakmayacağım. Ha ha." Kendini ayağa kaldırdı ve sanki ezmek istediği bir böcekmiş gibi ona bakan korkunç canavara doğru yavaşça ilerledi.

Yirminci Bölüm

Lance, küçük çiftlik evinin ana odasına tıkılmış, en kötü saldırgan önünde dururken etrafta dolanan en az on adama ters ters baktı. Yemek odasındaki sandalyeye bağlı olmasının Ileana'ya güvende olduğunu düşündürdüğüne şüphe yoktu. Ona sırtarak baktığı ve ileri geri volta attığı için kesinlikle öyle düşünüyordu. Ama kendine o kadar da güvenmiyordu, yoksa adamın ayaklarının erişemeyeceği bir yerde duruyor olmazdı.

Yanlış yönde bir adım bacaklarını altından çekerdi. Bunu, sandalyeyi ve her şeyi üzerine çarparak takip edecekti. Her hareketi planlamıştı. Ama bu onun son çaresiydi. Çünkü kesin olarak bildiği tek şey, Ileana'ya saldırırsa odadaki her erkeğin onu kurşun yağmuruna tutacağıydı.

Zaten buradan canını kurtararak çıkmanın bir yolu yok gibi görüldüğünden, onu gerçekten tutan tek şey Keira'ydı. Kurşun sıyrıp geçtiğinde Başını çarparak onu sersemletmiş, her şey bulanıklaşmıştı. Ormandan çıkarılırken sisin içinden çıkmayı başarmıştı. Ama Keira'ya ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun iyiliği için sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu. Oyalamaya. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Çünkü ona yardım etmek için bir şeyler yapabileceği binde bir ihtimal bile olsa onu .

Ne kadar işkenceye katlanmak zorunda kalırsa kalsın.

Ileana telefonuna tekrar baktı, hâlâ güzel olan yüzü sabırsızlıkla çizilmişti.

"Sorun ne, Ileana?" diye çıkıştı. "Kocanın izni olmadan karar veremiyor musun?"

Alay etti. "Koca mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Bir erkek için o zayıf, işe yaramaz bahane mi?"

"Demek bir zamanlar bana duyduğun sevginin aynısını ona karşı da hissediyorsun." "Kapa çeneni."

"Madem o kadar zayıf, neden ondan emir alıyorsun? Neden ona OPI hakkında bilgi verdin? Neden seni yenmesine izin veriyorsun?"

Öfkeli bir çığlık attı ve Lance'e en yakın adamı işaret etti.

Yumruğunu Lance'in çenesine vurarak başını yana savurdu. Lance bir iniltiyi bastırdı. Ve gülümsedi. Adam yumruğunu tekrar kaldırdı.

"Dur," diye emretti Ileana. "Bilincinin yerinde olması ve konuşabilmesi gerek. Çenesini kırarsan sorularıma cevap veremez."

"Sorularınızı zaten yanıtladığımı sanıyordum," dedi Lance. "Başka sorular da mı var?"

Adamın önünde durdu, elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Hiçbir şeye cevap vermedin! Ekibinin geri kalanı nerede? Brett nerede? Melissa nerede? Jack nerede? Söyle de gitmene izin vereyim."

"Keira nerede? Söyle de yaşamana izin vereyim."

Cebindeki telefonu çaldı. Ekranı kontrol etmeden önce ona ters ters baktı. Sonra gülümsedi. Bu gülümseme adamın içini buz gibi yapmıştı.

"Buraya bir sandalye daha getirin," diye . "Misafirimiz gelmek üzere."

İki adam Keira'yı aralarında sürükleyerek arka kapı aralığından içeri girdiğinde Lance öfkeyle bağırmamak için kendini zor tuttu. Lance'in yanına bir sandalye getirildi. Keira da tıpkı onun gibi hemen sandalyeye bağlandı. Başı gevşekçe sarkıyordu. Lance dehşet içinde göğsünün yükselmesini izledi. Sonunda yükseldi. Tanrı'ya şükür. Yaşıyordu.

Ileana elinde bir bardak suyla aniden oradaydı. Keira'nın yüzüne fırlattı.

Keira sandalyesinde sarsıldı ve yanaklarından süzülen suya gözlerini kırıştırdı. Tekrar gözlerini kırıştırdı, sonra sanki nerede olduğunu yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı. İnledi ve Lance onun sesini duyduğuna yemin edebilirdi

nefesinin altından lanet okudu.

"Hey, güzelim," diye fısıldadı.

Gözleri irileşti. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve gülümseyerek adamın dikkatini çatlamış ve kanayan dudağına çekti. "Kahramanım," fısıldadı. "Hâlâ nefes aldığını gördüğüme sevindim."

"Ben bir kahraman sayılmam. Ama nefes alma konusunda aynı fikirdeyim."

"Ne kadar da tatlı, değil mi?" dedi Ileana. "Ölmeden hemen önce iki küçük muhabbet kuşu."

Keira Ileana'yı tamamen görmezden gelerek bakışlarını Lance'in üzerinde tuttu. "Yardım getirmek için o canavara bindim. Ne yazık ki yola çıktığımda çit."

Adam şok içinde ona baktı. "Atı sen mi sürdün? Tek başına mı?"

"Benim için üzülmesine eminim. Ta ki çitleri görene kadar. Sonra benden kurtulmaya ve diğer gitmeye karar verdi. At sola gitti, ben de

Düz. Ayaklarımı yere basamadan Ileana'nın beni yakaladı. Seni kurtarma girişimim buraya kadarmış."

"Yeter!" Ileana bağırdı. "Kusmak üzereyim. İşimize dönelim. Rahmetli Sam'imiz kansere yakalanacak kadar kibardı ve Ölmeden önce eski arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelmek istediğine karar verdi. Sonunda aptal OPI treninde topun yeniden dönmesini sağlayan ve geri kalanınızı bulup ortadan kaldırmam için bana kapıyı açan şey buydu. O şirketle işler bozulduğunda amcamı hayal kırıklığına uğrattım. Sonunda kendimi affettirmek için bir şansım var. Tek yapmam gereken son üç ekip üyesini bulmak. Bana kibarca söylerseniz, ikinizi de çabucak öldürtürüm. Bana karşı gelmeye devam ederseniz yavaş ve acı dolu bir ölümle karşılaşacaksınız. Seçim sizin."

Keira sonunda döndü ve Ileana'ya tüm dikkatini verdi. "Bunları yapmak için önce kocandan izin alman gerekmiyor mu?"

Ileana o kadar hızlı tokat attı ki Lance onu durdurmak için bacaklarını açmaya fırsat bulamadı.

Keira dilini yeni kanayan ağzında gezdirdi ve sonra gülümsedi.

Lance onun cesaretiyle gurur duyuyordu. Ama Ileana'yı daha da kızdırdığı için onu sarsmak istiyordu. Ileana'nın dikkatini Keira'ya tekrar zarar vermekten uzaklaştırmak için tekrar konuştu.

"Nerede olduklarını bilmiyorum," dedi. "Kim bu amca? bahsettiniz mi? O sizin ve kocanızın mafya bağlantısı mı? İkinizin de yıllarca bilgi satıp masum insanların ölümüne sebep olduğunuz kişi mi?"

"Hudson'ı bu işe bulaştırmayı bırak. O olabildiğince ahlaklı ve etik . Bu arada bana hiç vurmadı. Bu mor gözü Levi'nin sempatisini kazanmak için ben yaptım. Hudson asla bir kadına vurmaz, hak etmiş olsa bile." Gözlerini devirdi, belli ki bunu bir iltifat olarak düşünmemiştir. "Bilgi alan kişinin ben olduğumu asla bilmiyordu. Ve ölen insanlar masum olmaktan çok uzaktı. Onlar haindi, muhbirdi, kötünün de kötüsüydü. Hak ettiklerini buldular."

Lance tiksintisini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. "Seni nasıl düşündüm Yıllar önce iyi bir insan olup olmadığım ise muhtemelen hiçbir zaman çözemeyeceğim bir sır."

Öfkesini tekrar haykırdı. Ama bu sefer, onu yönlendirmek için durmadı. başka biri. Tıpkı Keira'ya yaptığı gibi Lance'i tokatlamak için geri çekildi. Ama bu sefer adam buna hazırdı. Kadının bacaklarını altından çekip çıkardı ve sandalyenin kolu kadının boğazına çarpacak şekilde dönerek kadının üzerine çöktü. Neredeyse anında geri çekildi, hâlâ

sandalye. Ama olan olmuştu. Öğürme sesleri çıkaran ve ezilmiş nefes borusunu tırmalayan Ileana'nın yüzü maviye dönmeye başlamıştı bile.

Adamlarının hepsi panik halindeydi, ona doğru yaklaşıyor ve onu yemek odasına sürüklüyorlardı. Onu masanın üzerine yatırdılar ve ona nasıl yardım edeceklerini bulmaya çalışarak birbirlerine emirler yağdırmaya başladılar.

Lance yakalandığından beri arkasındaki ipleri çekiştirip duruyordu. Yere düşmesiyle birlikte o ve sandalyesi aceleyle yeniden kurulurken, ipler ellerini serbest bırakabileceği kadar gevşemişti.

Keira ona baktı, gözleri endişeyle açılmıştı, adam iplerin geri kalanını kısa sürede halletti ve kızın arkasına diz çökerek onunkini de halletti.

"Git, ," diye fısıldadı. "Onlar senin özgür olduğunu anlamadan önce buradan git."

"Seni bırakmayacağım." İplerini çekip çekiştiriyor, ne kadar sıkı olduklarına küfrediyordu.

"Ciddiyim, Lance. Lütfen. Seni ölürken görmeye dayanamam. Senin iyi olacağını bilerek ölmeyi tercih ederim. Git."

Kadının çekiştirdi ve sonunda gevşetti. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve onu ayağa kaldırırken sırtıttı.

"Hey, hey, dur!" diye bağırdı adamlardan biri. Silahını çekti.

Lance Keira'nın önüne atladı ve onu vücuduyla korudu.

"Bekle," diye bağırdı başka bir adam ilkine, silah anda elini tavana doğru itti. "Onun onlarla işi bitene kadar onları öldüremeyiz."

"Ona bir bakın," diye karşı tetikçi. "Morarmış. Bize hiçbir şey söylemiyor."

Lance ve Keira çoktan ön kapıya doğru koşmaya başlamış, arkalarında tartışma devam ederken beklemiyorlardı.

Kapıyı fırlatıp açtı ve ikisi de dışarı koştu. Yüzlerinde parlayan ışıklar arkalarını görmeyi imkânsız hale getiriyordu. Düzinelerce silahın circırlanıp doldurulma sesi onu hayal kırıklığı içinde Keira'ya baktırdı. "Çok özür dilerim."

Gülümsedi. "Ben de öyle. Aramızdaki bu şeyin nasıl bittiğini görmek istedim. Ve öpüşme kısmından sonra ne olduğunu gerçekten öğrenmek istedim." Göz kırptı.

Sırtıttı. Sonra ikisi de ellerini kaldırdı.

Onlara doğru koşan adamların sesleri Lance'in tekrar Keira'nın önüne neden oldu. Keira küfretti ve onun yanında durmaya çalıştı. Tam vurulmayı bekledikleri anda adamlar yanlarından geçip evin içine doğru koşmaya başladılar.

Silahlar patladı. Camlar kırıldı. Bağırışmalar ve çığlıklar duyuldu.

"Çıkarın onları buradan," diye Lance'in tanımadığı bir ses. "Onları yakaladık."

Bu sesi tanıdı. Sert ışıklara karşı gözlerini kırptırdı, sonra Trent ve Asher yanlarına koşunca sırtı. Trent, Lance'in kolunu tuttu. Asher Keira'yı yakaladı. Hep birlikte evin yan tarafına, zaten yavaşlamakta olan silah seslerinden doğru koşular.

Yanaşan arabalardan birinin motor bloğunun arkasına diz çökerek dördü, biri ateşkes çağrısı yapana kadar bekledi.

"Her yer temiz," diye bağırdı içeriden biri.

İnsanlar evin içinde ve dışında koşuşturmaya başladı, sahneyi kontrol altına aldılar. Doğrulurlarken Lance Keira'ya sıkıca sarıldı. Ne zaman Sarı olay yeri bandı ortaya çıktı ve birileri alanı kordon altına için kullanmaya başladı, Lance ve Keira sorularla Trent ve Asher'a baktılar.

"Neler oluyor?" Lance sordu. "Kim bu insanlar? Bizi nasıl buldun? Ne-"

"Yeter, ." Trent sırtı. "Keira'ya sor. Buraya tam zamanında gelmemizin tek sorumlusu o."

Gözlerini kırptırdı. "Ben mi? Ne demek istiyorsun?"

"Kısa mesajlar. Zaten bölgedeydik çünkü Ileana'yı bulmak için Hudson Vale ile bağlantı kurmuştuk ve-"

"Bekle," dedi Lance. "Ileana'nın kocası mı? FBI'ın köstebeği o değil mi?"

Asher başını sallayarak konuşmaya katıldı. "Hayır. Ileana tek köstebektir. FBI'dan kimse bu işe karışmadı. OPI'nin bilgisayarlarını hackledi ve bilgileri doğrudan bir mafya babasına verdi."

"Dur tahmin edeyim," dedi Lance. "Amcası."

"Daha sonra bana bunu nasıl bildiğinizi anlatmanız gerekecek. Onunla olan ilişkisi, değiştirilmiş isimler ve sahte doğum belgelerinden oluşan bir ağın altına gömülmüştü."

Lance, "Bu benim parlak araştırma kaynaklanmıyor," dedi. "Bana birkaç dakika önce söyledi."

"Bahsettiğiniz şu kısa mesajlara geri dönebilir miyiz?" Keira söyledi. "Cep telefonlarımızı engellediler. Gönderdiğim hiçbir şey ulaşmamış olabilir."

"Yaptılar," dedi. "Telefonu bir noktada sinyal bozucu menzilinden çıkarmış olmalısın, çünkü mesajlar bize tam olarak nerede

ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Biz ve FBI'daki arkadaşlar bu çiftliğin tam olarak nerede bulmaya çalışıyorduk. Ama o mesajlar gelene kadar kör uçuş yapıyorduk." Keira'nın omzunu sıvazladı. ". Günü kurtardın."

"Hayır, ben . Hepiniz yaptınız." Lance'e gülümsedi. "Ve sen . İkimize de hayatta kalmamız için gereken zamanı verdin. Sen benim kahramanımsın, gerçekten."

Gülümsedi ve kızın alnına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Bu tartışılabilir. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim. Yoksa mu? Trent, Asher, Vale'i buraya getirdiğinizi söylemişsiniz. Bu umduğum şey anlamına mı geliyor?"

Başlarıyla onayladılar. Trent, "Ileana'yı hapse atmak için gereken tüm kanıtlara sahibiz. Amcasını da. Hudson Vale, FBI, onların olanlarla hiçbir ilgisi yok. Ileana'nın ne yaptığını öğrendiğinde çok kızdı. Çıkar çatışması nedeniyle, elbette, bu olayı yöneten başka bir FBI elemanı var. Ama Hudson da burada. Ileana tutuklandığında orada olmak istedi."

"Bunun sanmıyorum," dedi Lance. "Hayır mı? Neden olmasın?"

"Öldüğünden oldukça eminim."

Şaşkınlıkla ona baktılar. "Bundan gurur duymuyorum," dedi Lance.

Keira kolunu onun beline doladı. "İçeride en az bir düzine silahlı adam vardı-"

"On," diye düzeltti Lance.

"Dışarıda düzinelerce daha var," diye ekledi Asher.

"Doğru," dedi Keira. "Tüm bunlara rağmen Lance beni korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ve korudu da. Ileana ikimizi de öldürebilirdi. Etrafımızda onca haydut varken ve kendisi bir sandalyeye bağlıyken bile onu alt etmeyi başardı. İkimizi de gerçekten kurtardı." Gülümsedi. "Ama siz ikiniz de övgüyü hak ediyorsunuz. Dedığınız gibi, tam zamanında geldiniz."

Gülüştüler, sonra bir ceset torbası kapıdan çıkarılırken ayıldılar, kısmen çok solgun, yenilmiş görünen bir adam eşlik ediyordu. Lance onu yaptığı araştırma sayesinde Hudson Vale olarak tanıdı. Yanındaki Keira'nın soluk soluğa kalışından onun da böyle düşündüğünü anladı. Adam ahlaklı ve etik biriydi, tıpkı

Ileana suçlamıştı. Ve şüphesiz FBI'daki kariyerini sona erdirecek olan yaptıklarına rağmen, adaletin yerini bulmasını sağlamıştı.

Bir acil yardım görevlisi Keira ve Lance'in yanına koştu. "Bana ikinizin de yaralandığı söylendi. Sedyeye ihtiyacınız var mı?"

Keira başını kaldırıp Lance'e baktı. "Başın kanıyor."

"Artık çoğunlukla durdu. Siyah ve mavisin. Ve dudağın kanıyor."

"Artık çoğunlukla durdu." İkisi

de güldü.

"Biz iyiyiz," dediler acil yardım görevlisine, aynı anda aynı şeyi söylediklerinde yine güldüler.

Onlara tuhaf bir bakış attıktan sonra yardım edecek başka birini aramaya koyuldu.

"Hey, Lance. Yakala."

Döndü ve Trent ona bir şey fırlattı. Bir . Lance soru sorarcasına ona .

"Buradaki tek beyaz cip." İşaret etti. "Gidin hadi. Siz ikiniz bu gece yeterince şey yaşadınız. Kaldığınız yere geri dönün. Asher ve ben başka biriyle gideceğiz ve yarın konuşabiliriz."

Keira kaşlarını çatı. "Buralarda hiç otel yok. Lance'in kiraladığı eve gelebilirsiniz. Hepimiz için yeterince büyük."

Trent sırtı. "Lance'in seninle aynı fikirde olacağını sanmıyorum. Dediğim gibi, yarın görüşürüz."

"Yarın gerçekten geç olacak," diye seslendi Lance.

Lance Keira'nın elinden tutup onu neredeyse cipe sürüklerken Trent güldü. Araca ulaştıklarında, gözlerinin içine bakabilmek için onu çevirdi. Elleriyle yüzünü kavradı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu bu kadar erken söylemenin çılgınca görüldüğünü biliyorum. Ama daha önce hiç Hayatımdaki her şeyden daha eminim. Keira, ben-"

"-seni seviyorum," dedi ikisi de aynı anda. "Vay canına," diye nefes aldı.

"Vay canına," diye .

Öpüştüler ve ayrıldıklarında gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Keira? Neyin ?"

"Bunlar mutluluk gözyaşları. Sanırım bu artık bana çıkma teklif edeceğin anlamına geliyor."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Buna karşı karar verdim." Gülümsemesi soldu. "Ne? Ben-"

"Bunun yerine sana başka bir şey sormayı düşünüyordum. Benimle evlenir misin?" Kız ona bakakaldı, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

Birkaç dakika önce hissettiği özgüven bir anda dibe vurdu. "Ya da, eğer çok erkense -"

Bir kahkaha patlattı. "Çok mu erken? Daha hiç çıkmadık bile." "Doğru.

Çok erken. Bunca zamandır çok hızlı gitmekten endişeleniyordum, pişman konusunda endişeleniyorum. Emin olmanı istiyorum, öyle olduğumu bilsem bile. İstedığın kadar beklerim. Ağırdan alabiliriz ve-"

"Evet!" Gülümsedi. "Cevabım evet!"

Ağzı kuruyarak ona baktı. "Tekrar edebilir misiniz? Seni doğru duyduğumdan emin değilim. Kulaklarım çınlıyor."

"Hangi kısmı? Seninle evleneceğime evet dediğim kısım mı? Yoksa sana delice, derinden, sonsuza kadar aşık olduğumu söylediğim kısım mı? Pişmanlık olmayacak, Lance. Benimle, bizimle ilgili güvende hissetmek için buna ihtiyacın varsa uzun bir nişanlılık dönemi geçirebiliriz. Ama hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Seni seviyorum. Her şeyimle."

İnledi ve onu tekrar öptü. Bu seferki kavurucu bir . Onu cipe doğru bastırdı, vücutlarını birbirine uydurdu. Onu, kulübedeki silahlı adamlarla nasıl cesurca yüzleştiğini gördüğü andan beri öpmek istediği şekilde öptü. O pek çok açıdan inanılmaz bir kadındı.

Maple Falls'a dönmek ve polis olmaya devam etmek isteyip istemediği ya da onunla Gatlinburg'a taşınır ve başka bir kariyer seçerse, bunu . Önemli olan tek şey onunla birlikte olmak ve hayatlarının geri kalanını birlikte yaşamaktı.

Islıklar ve bağırışlar onları birbirinden ayırdı. "Bir oda bulun," diye seslendi Asher.

Keira güldü. Lance onu aceleyle cipin yolcu tarafına götürdü ve aceleyle emniyet kemerini bağladı. Sonra da sürücü koltuğuna geçerek onları kiralık evlerine doğru hızla götürdü.

Oraya vardıklarında onu şefkatle kucağına aldı ve merdivenlerden ön kapıya kadar taşıdı. Kapının girişinde duraklayarak onu kollarına aldı ve o güne kadar tanıdığı en değerli insana baktı. "Henüz evli olmadığınızı biliyorum. Ve burası bizim evimiz değil. Ama yine de seni evimize taşımak istiyorum. eşiği."

"Bu çok tatlı. Birkaç adımı atladığımıza göre, bir adım daha atlayabiliriz diye düşünüyorum. Balayına hemen şimdi başlayalım. Tabii sen de istersen."

Aniden sızlayan boğazını temizledi ve kollarındaki güzel kadına baktı.

"Seni bulduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?"

"Hmm, emin değilim. Ama kesinlikle şanslı *olacaksın*. Eğer acele edersen."
Adam hevesle onu kucağına alarak içeri koştu, ikisi de gülüyorlardı.

* * * * *

*Eğer Lena Diaz'ın mini serisinin
önceki kitaplarını
kaçırdıysanız,
Bir Tennessee Faili Meçhul
Hikayesi, şimdi her yerden temin
edilebilir.
Harlequin Intrigue kitapları satıldı!*

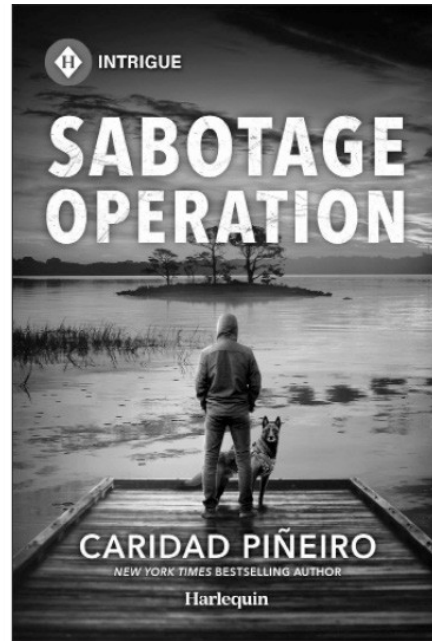
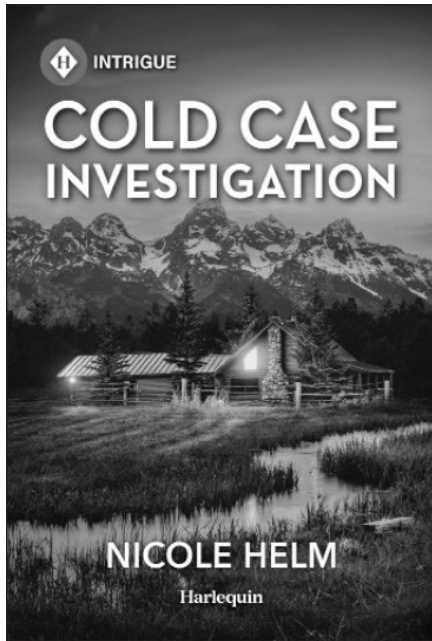
Prescott Dağında Cinayet Seri
Katil Faili Meçhul Davası
Smokies'te Örtüldü
Sakladığı Sır Dumanlı Dağlar
Mezarlığı

*K.D. Richards'ın Kilit ve Anahtar Altında kitabından bir alıntı için okumaya
devam edin.*

Heyecan arayın. Suçları çözün. Adalet yerini buldu.

*Sizi koltuğunuzun ucunda tutacak aksiyon dolu hikayelere dalın.
Ne pahasına olursa olsun suçu çözün ve adaleti sağlayın.*

Her ay altı yeni kitap!

Kilit ve Anahtar Altında

tarafından K.D. Richards

Birinci Bölüm

Maggie Scott loş müze galerisine baktı, bitkin ama memnundu. Başarmıştı. Bağışçıların Viperé yakut sergisi için düzenledikleri açık hava toplantısı büyük bir başarıyla sonuçlanmıştı. Gece boyunca arka planda usulca çalan klasik müzik artık susmuştu ama sofistike hava ve hürmet duygusu odayı doldurmaya devam ediyordu. Yumuşak spot ışıkları paha biçilmez Duvardaki tablolar daha parlak bir ışınla aydınlatılırken, serginin en önemli mücevheri tam anlamıyla parlıyordu. Viperé yakutu ışığın altında kan kırmızısı bir güneş gibi .

Maggie, onlar gitmeden önce yemek şirketinden aldığı neredeyse boş şampanya şişesi ve bir kadehle cam vitrinin önünde durdu. Şişede kalan az miktardaki şampanyayı kadehe boşalttı ve kendi şerefine kadeh kaldırdı.

"Tebrik ederim." Bardaktaki sıvının yarısını içti. Gözleri huşu, memnuniyet ve gurur karışımı bir duyguyla galeri alanının üzerinde gezindi. O gece, bir yıllık emeğin doruk noktasıydı. A

Larimer Müzesi'ne üç yıl önce küratör yardımcısı olarak katılmadan önce lisans ve yüksek lisans eğitimini ve diğer müzelerde çalıştığı birkaç işi de sayarsak, on yıl boyunca çalışmış. Merakla beklenen sergiye ilk kez bakan bağışçılar ve yönetim kurulu üyeleri için serginin ve açılış evinin başarılı olmasını sağlamak çok büyük bir çalışma gerektirmişti. Küratörlüğe terfi etme ihtimali olan iki yardımcı küratörden biri olarak ve Viperé yakutunu nispeten küçük Larimer Müzesi'ne ödünç veren İngiliz müzesinin müdürü onu izlerken, pek çok kişinin baskısı altındaydı. Fakat Patronu gecenin tam anlamıyla başarılı geçtiğini söylemişti ve artık terfi için kesin aday olduğu konusunda umutluydu.

Maggie mücevhere yaklaştı, boştaki eliyle uzandı ve neredeyse camı sıyracaktı. Spot ışığı yakuta vurarak etrafında ışıltılı bir gökkuşağı oluşturdu. Şampanya kadehini dudaklarına götürdü ve

"Viperé yakutuna ve insanlığa kelimelerin ifade edemeyeceği şekilde ilham veren, meydan okuyan ve birleştiren diğer tüm sanat eserlerine."

Şampanyayı bitirdi ve bir an durup etrafındaki işlerden yayılan enerji ve canlılığı içine çekti.

Maggie yumuşak bir gümbürtü sesiyle aniden daldığı hayallerden koptu. O ve Carl Downy hâlâ binada olan iki kişiydi. Carl müzenin geceleri güvenliğini sağlayan emekli bir polisti. Çoğunlukla bu, dokuz saatlik vardiyası sırasında şekerleme aralarında kendisi de bir sanat eseri olan yenilenmiş ve yeniden düzenlenmiş Viktorya dönemi binasının üç katını dolaştığı anlamına geliyordu.

İçinden bir tedirginlik geçti. Boş şampanya şişesini sıkıca kavradı ve "Carl, sen misin?" diye seslendi.

Bir an cevapsız geçti.

Tedirginlik yerini endişeye bıraktı. Carl'ın yaşı ilerliyordu. Düşmüş ya da bir tür tıbbi acil durum geçirmiş olabilirdi.

Maggie ana kattaki odaları, patronunun deyimiyle galerileri birbirine bağlayan daha da loş koridora adım attı. Gümbürtü sanki müzenin ön tarafından gelmiş gibiydi ama

O yönde zifiri karanlık olduğunu gördü. Müzenin kuytu köşelerini kendi evini bildiği kadar iyi biliyordu. Normalde mekânda dolaşmayı, eserleri yavaşça incelemeyi severdi. Her birini onlarca kez görmüş olsa da, kendini her zaman yeni bir şey fark ederken bulurdu, parçaların gözden kaçırdığı bir yönünü ya da özelliğini. Sanatı sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Her zaman öğretiyor, aynı kalsa bile her zaman değişiyordu.

Ama şu anda bunu sevmiyordu. Müze ürkütücü bir şekilde durgun ve sessizdi.

Birden gölgelerin arasından koyu renk giysili bir figür çıktı. Maske takıyordu ama erkek olduğu belliydi. Figür ona doğru saldırmadan önce bunu zamanı vardı.

Kalp atışları ve kafasının içindeki bir ses ona koşmasını söyledi ama ayakları yere yapıştı. Şişe ve şampanya kadehi elinden kayarak cilalı ahşap kalaslara çarpıp parçalandı.

Davetsiz misafir onu sırt üstü duvara çarparak nefessiz bıraktı. Kadın kendine gelmeye vakit bulamadan, adam eldivenli iri bir eliyle yüzüne ters bir yumruk .

Yüzünün yan tarafında bir acı patladı.

Duvar boyunca kaydı, içgüdüleri kaçmaya zorlasa da bilinçli beyni hala neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ancak saldırgan kolunu tutarak kaçmasını engelledi.

Yüzüne aldığı darbe yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı ve saldırganın taktığı maske koyu kahverengi gözleri dışında her şeyi kapatıyordu. Yine de saldırganın elini ikinci kez kaldırdığını ve yumruğunu sıkıldığını fark etti.

Kol ve bacakları pekmeze saplanmış gibi hissediyordu ama darbeyi savuşturmak için kolunu kaldırmaya çalıştı.

Anlaşıldığı üzere çok yavaştı.

Davetsiz misafir başının yan tarafına vurdu, karanlık çökmeden ve dünyası önce darbe dayanılmaz bir acıya neden oldu.

* * *

KEVIN LOMBARD'IN TELEFONU ÇALDI ve sabah saat biri biraz geçe onu rüyasız uykusundan uyandırdı.

"Lombard."

"Kevin, selam, uyandırdığım için özür dilerim." Yeni patronu Tess Stenning'in sesi telefon hattından akıyordu. "Bir sorunumuz var. Yeni müşterilerimizden biri olan Larimer Müzesi'nde bir saldırı ve hırsızlık olayı. West Investigation'ın yeni kurumsal ve kurumsal hesaplar müdürü olduğunuz için sizin sorunuz haline getirir."

Kevin inledi. İşe başlayalı henüz üç hafta olmuştu ama Tess haklıydı, kendi bölümü, kendi sorunuydu. Larimer'deki güvenlik sisteminin kurulumunu denetlememiş olması önemli değildi. West Security and Investigations'ın yeni Batı Yakası ofisinin açılmasından bu yana geçen altı ay içinde kurduğu tüm güvenlik planlarında yaptığı gibi dosyayı incelemişti, bu yüzden galeri güvenliğinin neye benzediği hakkında bir fikri vardı.

West Security and Investigations, Doğu Yakası'nın önde gelen güvenlik ve özel soruşturma firmalarından biriydi. Öncelikle Ryan ve Shawn West kardeşler tarafından, iki ağabeylerinin de yardımıyla yönetiliyordu,

James ve Brandon, West Security and Investigations kısa bir süre önce Los Angeles'ta bir Batı Yakası ofisi açmıştı ve başında uzun süredir West'te çalışan ve çok iyi bir özel dedektif olan Tess Stenning vardı. Bir yıl önce kendisine bir özel dedektiflik şirketine katılmayı düşünüp düşünmeyeceği sorulsaydı, hatta West Güvenlik ve Araştırma Şirketi gibi sağlam bir üne sahip bir şirkete katılmayı düşünüp düşünmeyeceği sorulsaydı, gülerdi.

Ama Idyllwild'da kalmak savunulamaz hale gelmişti. Bir arkadaşının arkadaşı Tess'e ulaşmasını tavsiye etmişti ve onunla ve Ryan West'le yaptığı bir dizi görüşmeden sonra kendisine iş teklifi yapılmıştı. Los Angeles'a taşınmak zor olmuştu ama alışmaya başlamıştı.

Müzenin güvenliğiyle ilgili ayrıntıları hafızasında aradı. West Security and Investigations'ın müzenin tüm güvenlik sistemini güncellemesini önermesine rağmen, galerinin yönetim kurulu sadece Viperé yakutunun güvenlik şartnamesini onaylamıştı. Dosyayı okuduğunda bunun dar görüşlülük olduğunu fark etmişti ve şimdi de haklılığının kanıtlanmak üzere olduğunu hissediyordu.

Tess ona polis teşkilatındaki bağlantısından aldığı seyrek ayrıntıları anlattı. Birisi müzeye girmiş, bir küratöre ve bir korumaya saldırmış ve yakutu alıp kaçmıştı. Telefon görüşmesini sonlandırdı ve hızlı bir duş almak için kendini banyoya sürükledi. Polis teşkilatında geçirdiği on yıl onu gece geç saatlerde ya da sabahın erken saatlerinde gelen telefonlara alıştırmıştı. Duş uyanmasına yardımcı oldu ve hızlıca giyinirken kahve makinesini demlenmeye bıraktı, ardından West'in verdiği tabletinden müzenin dosyasını açtı. Tess'ten telefon aldıktan otuz dakikadan biraz fazla bir süre sonra dışarı çıkmıştı.

Yirmi dakika sonra Larimer Müzesi'ne vardığında, Los Angeles'ın çoğunun hâlâ uyuyor ya da parti yapıyor olmasına ve yollarda olmamasına şükretti. Kapıda duran polis memuruna kimliğini gösterdi ve içeri alındı. Memurlar lobide dolaşıyordu ama Tess'i Viktorya döneminden kalma binanın arka tarafındaki kısa koridorda, buruşuk takım elbiseli ve mavi kravatı gelişigüzel düğümlenmiş ufak tefek bir adamla konuşurken gördü. Tess onu teselli etmeye çalışıyor gibi görünürken adam ellerini bariz bir sıkıntıyla sallıyordu.

Kevin çiftte doğru ilerledi. Durdukları yerden yirmi metre ötedeki odada bir polis teknisyeni zorla girme olayıyla ilgili kanıt toplamaya çalışıyordu.

"Bu bizi mahvedecek. Larimer Müzesi mahvolacak ve ben de bir asla küratör olarak iş bulamayacağım." Adam elinin tersiyle alnını sildi.

Tess Kevin'a başıyla onay verdi. "Bay Gustev, bu meslektaşım Kevin Lombard. Kevin, Robert Gustev, Larimer Müzesi'nin genel müdürü ve baş küratörü."

Gustev, Kevin'in uzattığı eli görmezden geldi. İşaret parmağıyla Tess'i . "Bu senin hatan."

"West Investigations failleri tespit etmek ve yakutu geri almak için elinden geleni yapacaktır."

Gustev elini tekrar alnında gezdirdi. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Adam hasta olmanın eşiğinde görünüyordu.

"Bay Gustev-" diye başladı Tess.

"Yakutu koruman gerekiyordu."

"Hatırlarsanız, müzenin güvenliğinin artırılması için bazı tavsiyelerde bulunmuştuk; siz ve Larimer yönetim kurulu da bu tavsiyeleri dikkate almıştınız.

reddedildi," dedi Tess sert bir şekilde.

Gustev'in yüzü kızardı, çenesi öfkeyle titredi.

Küratör Tess'e cevap fırsat bulamadan Kevin, "Bay Gustev," dedi. "Yakutu geri almak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Tess ve bana, davetsiz misafirin size saldırdığı ana kadar olan her şeyi anlatırsanız çok yardımcı olursunuz."

"Ben mi? Hayır, hırsızın saldırdığı ben değildim."

Kevin kaşlarını çatı. Tess telefonda bekçi ve müdürün saldırıya uğradığını söylemişti.

"Hırsızla yüzleşen benim küratör yardımcımdı." Gustev kaşlarını çatı. "Şu anda ofisinde polis dedektifiyle konuşuyor."

"Oh, peki, neden bize bildiklerini anlatmıyorsun, polisin işi bittikten sonra onunla konuşuruz."

Gustev onlara o gece erken saatlerde gerçekleşen partinin ayrıntılı bir tarifini yaptı. Kevin adamı, partide sıra dışı bir şey olup olmadığı konusunda sıkıştırdı.

Partide ya da önceki günlerde sıradan bir şey olmuştu ama Gustev kayda değer bir şey olmadığına yemin etti.

Küratör Tess'e bir el salladı. "Yönetim kurulu üyelerini çağırman gerekiyor." Arkasını döndü ve aceleyle koridorda ilerleyerek arka merdivenlerden çıktı.

Tess'in gözleri, ikinci katın sahanlığında gözden kaybolana kadar geri çekilen adamın sırtında kaldı. Zorlu bir iç çekiş yaptı. "Eğer bu işi halledemezsek bu iş bir sen-bilirsin-ne gösterisine dönüşecek. hızlı."

Kevin'in midesi altüst oldu çünkü kadın haklıydı. "Bunu önleyebileceğimizden emin değilim, ama her şeyi en kısa sürede ortaya çıkarmak için elimden geleni yapacağım. mümkün." Durdukları yerin sağındaki odada gerçekleşen hareketliliğe bakmak için döndü.

Cam, siyah kadife bir kaplı bir podyumun üzerinde parıldıyordu. Numaralandırılmış sarı bir koni, cam parçalarını kanıt olarak işaretliyordu. Bir olay yeri teknisyeni odanın içinde dolaşarak sistematik bir şekilde kayda değer her şeyin fotoğrafını çekiyor ve poşetliyordu.

Tess inledi. "Birisi binaya girmeyi ve Viperé yakutunu çalmayı başardı, yumruğunuz büyüklüğünde bir yakut ve Memleketim Missoula'nın yerli ürünü." Kaşı yukarı kalktı. "Kulağa çok gibi geliyor." "İki yüz elli milyonu çok dene."

Kevin alçak sesle ıslık çaldı. "Bu çok fazla."

Tess ona bir bakış attı. "Bizim için bir sürü sorun var. Korkarım Gustev -" başıyla küratörün birkaç dakika önce çıktığı merdiveni işaret etti "- kendini pencereden aşağı atacak."

Küratör biraz gergin görünüyordu ama onu kim suçlayabilirdi ki? "Hırsız küratör yardımcısına saldırdı ama onu canlı mı bıraktı?"

Tess başıyla onayladı. "Görünüşe göre gece bekçisi ve küratör yardımcılarının biri hırsız tarafından bayıltılmış."

Kevin kaşlarını çatı. "Bir küratör yardımcısının bu saatte burada ne işi vardı?" "Bunu bilmiyorum." Tess omuz silkti. "Ama müzede bu gece bir parti vardı."

Viperé yakut sergisinin açılışını başlatmak için. Yönetim kurulu, bağışçılar ve diğer ahmaklar içiyor, dans ediyor ve şüphesiz cüzdanlarını açıyorlardı."

"Şüphesiz," dedi ve dikkatini tekrar iş başındaki olay yeri teknisyenine çevirdi.

Tess başını salladı. "Acil yardım ekipleri geldiğinde gardiyan baygındı. Onu hastaneye götürdüler. Yaşlı bir adam, eski bir polis, yani dayanıklı biri. Müdür ofisinde. Hastaneye götürülmeyi reddetti."

"Görünüşe göre o da oldukça sert biri."

Tess omuz silkti. "Ya da aptal. Dedektif Gill Francois şu anda onu sorguluyor."

Kaşlarını çatı. Henüz Francois ile çalışma şerefine nail olmamıştı ama adını duymuştu. Dedektif tam bir buldok köpeğiydi.

Tess kıkırdadı. "Yapma bunu. Gill iyi bir insan. Onunla çoktan konuştum. İyi davrandığımız ve bulduğumuz her şeyle ilgili olarak onu haberdar ettiğimiz sürece davayı takip etmemize izin vermeyi kabul etti."

Kaşlarından birinin yukarı kalktığını hissetti. "O da aynısını mı yapacak?"

Tess gözlerini devirdi. "Nasıl bilirsin. Yapacağını söylüyor ama..."

"Evet, *ama*." Nasıl gittiğini biliyordu. Kısa bir süre önce o da mavili çocuklardan biriydi.

"Dinleyin, West Investigations'ın müze yönetim kuruluna tüm müzeyi yenileme tavsiyemiz konusunda arkasını kolladığından emin oldum. sistemi." Tess bir elini havada salladı. "Viperé yakutu için onayladıkları güvenliğin onları olası bir hırsızlığa karşı açıkta bıraktığını söyledim ama onlar para harcamak istemediler ve kilitli ve alarmlı kasanın yanı sıra sahadaki yirmi dört saatlik güvenlik görevlisinin yeterli olduğunu düşündüler."

"Parayı ödemek istemediniz mi?"

Tess burnuna vurduktan sonra içini çekti. "Yine de, burada ne olduğunu çabucak çözemezsek bu West Investigations için kara bir leke olacak. Daha yeni yerleştiğinizi biliyorum ama bu işe hazır olduğunuzu düşünüyor musunuz? iş mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi hiç tereddüt etmeden. "Yapmak istediğim ilk şey güvenlik kayıtlarını ve alarm kayıtlarını almak ve kasanın tam olarak ne zaman kırıldığını öğrenmek. Ayrıca hırsızın camı kırmak için ne kullandığını da bulmamız gerekecek." Polis dedektifiyken kullandığı küçük not defterini ve spiraline takılı küçük kalemını çıkardı. Tableti omzuna asılı bilgisayar çantasındaydı ama o eski yöntemleri tercih ediyordu. Notlarını ve düşüncelerini yazmak bazı şeyleri daha iyi hatırlamasına ve etraflıca düşünmesine yardımcı oluyordu. "Elbette kırılmaz cam yenilmez değildir ama bunu yapmak için çok büyük bir güç ve güçlü bir silah gerekirdi." Elinden kaçıp gitmeden önce düşünceleri üzerine notlar aldı.

Tess boğazını temizledi. "Alarm saat on birden hemen sonra çaldı, bilinci yerine geldikten sonra küratör tarafından tetiklendi. Bundan daha fazla ayrıntıya girmek, en azından alarm kayıtları açısından sorun yaratacaktır."

Kevin not defterinden başını kaldırdı. "Neden?"

Tess'in solungaçları biraz yeşilden daha fazla görünüyordu.

Söyleyeceği şeyin iyi olmayacağını tahmin ederek midesi altüst oldu.

"Çünkü alarm çalmadı," dedi.

"Alarm çalmadı." Kevin bu sözleri Tess'e sanki kendisine hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi tekrarladı. Ama yine anlamsızdı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bu çok güzel bir soru."

O ve Tess sesin geldiği yöne doğru döndüler.

Nerede tanışmış olurlarsa olsunlar Kevin'in polis yapacağı adam arka merdivenlerden indi.

Kevin'bakışları yanındaki merdivenden inen kadına kaydđ ve dünyası durdu.

Adam ve kadın, onun ve Tess'in önünde durdular.

"Merhaba, Kevin." Kelimeler Maggie'nin dudaklarından bir nefes gibi süzöldü.

"Merhaba, Maggie."

Maggie Scott. Üniversitedeki kız arkadaşı ve bir noktada hayatını birlikte geçirmeyi hayal ettiği kadın.

Telif Hakkı © 2024 by Kia Dennis

HARLEQUIN ROMANTİZMİNİ SEVER MİSİN?

KEŞFET

En sevdiğiniz serilerden gelecek ay hangi kitapların çıkacağını şu adresten öğrenin

Harlequin.com/Shop/Pages/Coming-Soon.html

KEŞFET

Harlequin e-bültenine kaydolun ve şu adresten herhangi bir seriden ücretsiz bir kitap indirin

TryHarlequin.com

BAĞLAN

Yeni kitaplar, sahne arkası içerikleri, yazar soru-cevapları ve daha fazlası dahil olmak üzere bayıltan romantizmle ilgili en son haberler için @HarlequinBooks'u Instagram'da takip edin!

[Instagram.com/HarlequinBooks](https://www.instagram.com/HarlequinBooks)

Sosyal medya hesaplarımız @HarlequinBooks'u takip ederek promosyonlar, haberler ve özel içerikler hakkında ilk siz bilgi sahibi olun.

ISBN-13: 9780369752352

Smoky Mountains Mystery Telif

Hakkı© 2024 yazan Lena Diaz

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamaksızın, bu yayının üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin

TM ve ® Harlequin Enterprises ULC'nin ticari markalarıdır.

Harlequin Enterprises ULC
22 Adelaide St. West, 41. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.